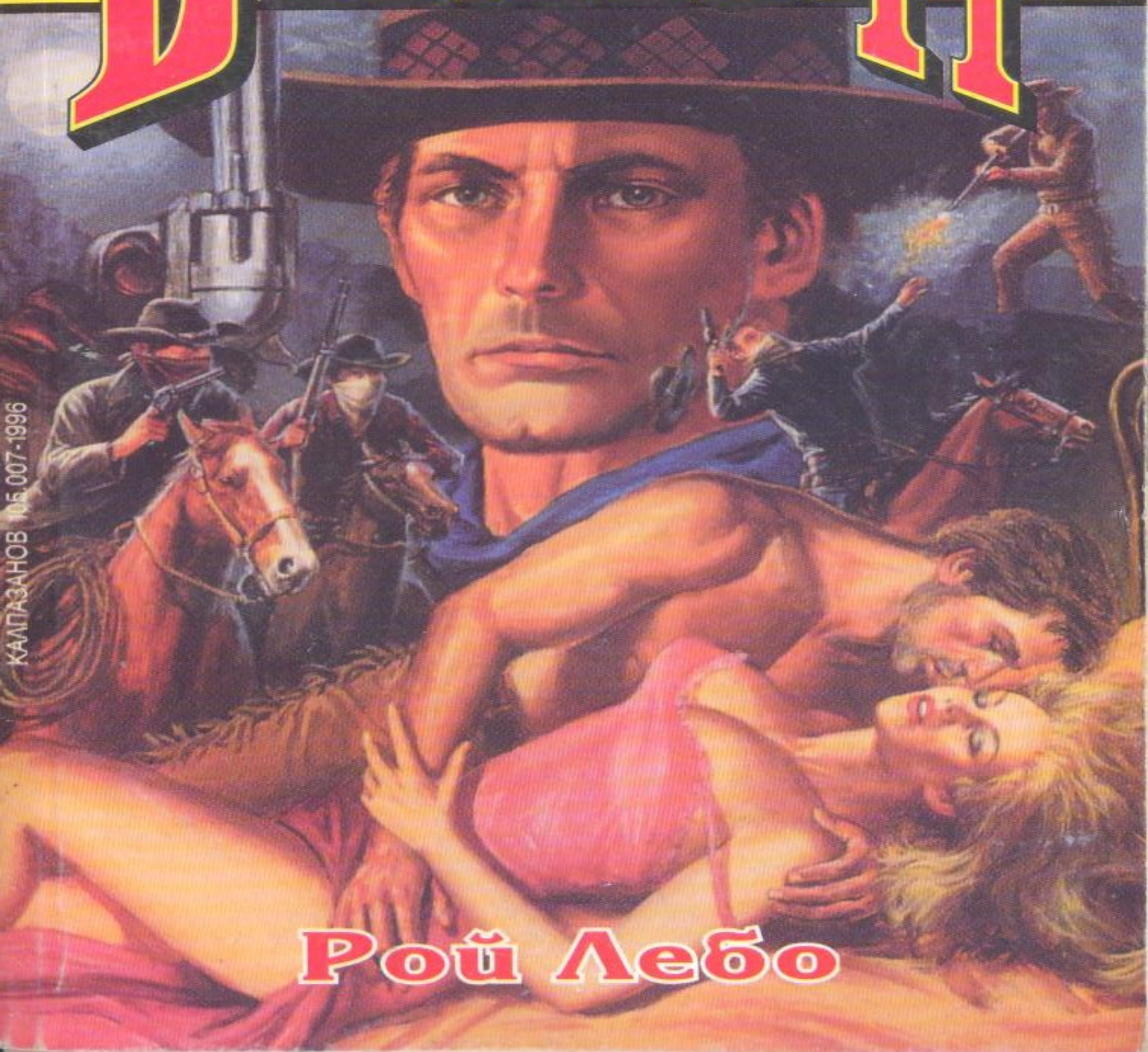

ГРАДЪТ НА
ПИСТОЛЕТИТЕ

ВЪКЪЖИНА

Роѝ Лебо

КАЛПАЗАНОВ 105 007-1996

РОЙ ЛЕБО

ГРАДЪТ НА ПИСТОЛЕТИТЕ

Превод: Анна Минева

chitanka.info

За Бъкскин вече е изморително и неудобно да бъде толкова известен в Пистълтаун. Удоволствието от явното внимание на околните заради смелостта му да се изправи открито срещу братята Ботвел и да ги убие се е изпарило. Опасността се спотайва наоколо. Скоро за всички може да стане ясно, че сърцатият скитник, които се е справил с двамата опасни тексаски наемни убийци, е още по-известният Бъкскин Франк Лесли. Но този път съдбата, сега в лицето на уморения и състарен надзирател мистър Мийгър, решава друго: той трябва да помогне при прекарването на стадото коне към ранчото Енгъл Айрън. В последвалия сблъсък с хората на Централната компания за добитък точния му изстрел обърква планове й.

Но Бъкскин отново трябва да бяга. От самия себе си, от сигурността, която му предлага едно ранчо, от отчаяната любов на една жена...

ГЛАВА ПЪРВА

Бъд Мънугиън яздеше нагоре по североизточната извивка на Енгъл Айрън. Беше изкарал един дълъг ден далеч от поселището — почти десет часа оглеждаше за скъсани или паднали жици от оградата. Ако скъсването беше достатъчно голямо или пък имаше паднали колове, щеше да се наложи да дойдат повече каубои. Вече приключваше работата си. Залезът прогонваше полета деня, известявайки началото на здрача. Бъд се оглеждаше за някой храсталак или канавка, където да слезе от коня, да го разседлае и да си стъкне лагер, за да си свари старото кафе, което готвачката му беше дала, и после да похапне от твърдите бисквити, като ги потапя в каничката с кафето. В управлението не плащаха зле, но готвачката не смяташе да хаби печено месо и разни там деликатеси за някакво арабско момче, занимаващо се с поправянето на оградата.

И тогава Бъд го съзря. Не храст, не голям камък, а един мъж.

Бъд хвърли поглед към пушката, затъкната отзад на седлото му. Всъщност пушката не беше негова, а беше част от инвентара в ранчото. Такива даваха на каубоите, които подкарваха кравите, когато излизаха навън сами. Пушката не беше много добра — стара карабина „Хенри“ със слаба пружина на спусъка. За да произведе изстрел, човек трябваше да натисне спусъка напред, дори и да беше вече го задействал. Направо си беше изхабена. Бъд спестяваше за пистолет, но беше събрал само седем долара, което далеч не беше достатъчно.

Човекът вървеше от външната страна на оградата. Беше се насочил на юг. Вероятно щеше да следва оградата, за да стигне до главните постройки. Чакаше го доста път.

Когато мъжът се приближи до него, Бъд видя, че носи седло и дисаги, а на гърба му висеше пушка. Крачеше бавно и уморено, провирайки се между стигащите до кръста треволяци.

Бъд отново се почуди дали да не извади старата карабина, просто за всеки случай. Нищо чудно на непознатия да му се прииска да вземе

Блеки за себе си — само да насочеше пушката си към Бъд, и конят щеше да смени собственика си.

Бъд се наведе, за да извади оръжието си, и видя, че мъжът беше спрял и стоеше неподвижно, като го наблюдаваше спокойно. Бъд не знаеше дали е объркан, или изплашен от невъзмутимостта на човека пред себе си, но той пусна приклада на пушката, изправи се и отвърна на погледа на другия, за да не си помисли той, че се страхува от него, макар да подозираше, че вероятно прави грешка. На негово място мистър Мийгър щеше вече да се е прицелил в непознатия и щеше да го наругае, та макар и само заради това, че се намира в такава близост до оградата на Енгъл Айрън. И на този мъж щеше да му се наложи да отговаря наистина бързо и убедително, и най-вече правдоподобно, ако не искаше да усети жилавия камшик по гърба си.

Мъжът просто си стоеше сред високата трева и се взираше в Бъд. След малко се приведе и остави седлото на земята, заедно с пушката. После се изправи и пак се загледа в Бъд.

Но тъй като момчето продължи да стои на понито си, без да предприеме каквото и да е, мъжът вдигна шапка и я размаха в безмълвен поздрав. Сега вече Бъд трябваше да реагира някак, затова подкара Блеки и се приближи бавно до човека.

— Хайде, хайде — извика му непознатият. — Аз не съм конекрадец.

Когато се озова в непосредствена близост до него, Бъд разбра, че това, дето мъжът бе захвърлил пушката си, нямаше особено значение. През високите стъбла на тревата се виждаше, че той носи патрондаш и затъкнат в него револвер със старинна ръкохватка.

— Виждал си „Колт Бисли“, нали? — запита го мъжът с лека, дружелюбна усмивка.

— Да, струва ми се — отвърна Бъд, тъй като не желаше да го вземат за глупак.

Мъжът не каза нищо повече и Бъд го огледа внимателно. Беше висок, поприведен мъж с наболи мустаци и страшен белег, който разсичаше лявата му буза и правеше изражението му особено странно. Ъгълчето на устата му се извиваше към края на белега и го караше да изглежда така, сякаш току-що е изрекъл някоя забавна шега. Имаше тъмни, сиви очи, със същия избелял оттенък на сивото като на старата му шапка „Стетсън“. Дрехите му бяха доста поизносени, особено

елечето с дълги ресни, което издаваше безкрайни часове езда под изпепеляващо слънце и вечери край пърлещи лагерни огньове.

Скитник, определено. Бъд знаеше какво би му казал мистър Мийгър: „Изчезвай от оградата, мистър. На изток или на север, но просто се махай от оградата.“

— Вижте сега... — започна Бъд.

Мъжът не му обърна никакво внимание.

— Слез от това пони, момче — каза той, — и виж дали можеш да намериш някой сух храст, за да запалим огън. Имаш ли нещо за ядене в тези дисаги?

— Бисквити — отговори Бъд. — Но...

— Добре. Слизай и ги извади. — Той погледна Бъд и му се усмихна. Когато се усмихнеше, изглеждаше почти дружелюбен, ако не се вземеше под внимание това, че под белега устата му се разкривяваше.

— Кафе? — попита той.

— Да, предполагам.

— Предполагаш? — засмя се мъжът. — Тогава скачай долу и започвай да приготвяш малко от това „предположение“.

Бъд реши, че няма кой знае какъв избор, но със сигурност знаеше, че това, което правеше, не беше редно. Мистър Мийгър щеше да побеснее.

Плъзна се надолу по гърба на черното пони и започна да търси в багажа си бисквитите, кафето и тигана.

— Как се казваш, момче? — попита го мъжът.

— Майкъл Мънугиън.

— Наистина ли? Как ти викат?

— Наричат ме Бъд. А вие как се казвате?

— Казвам се... Фин... Фин Лейси.

Бъд остави бисквитите на тревата. Бяха увити в една от най-хубавите му кърпи. Тя беше яркочервена, или поне е била такава като нова. Сега беше цялата изсивяла. После сложи и кафето, и тигана до бисквитите.

— Предполагам, че аз ще трябва да се занимая с разпалването на огъня.

— Да, продължавай. Аз ще разседлая коня ти.

Бъд беше обходил доста обширно пространство в търсене на някой сух храст и съчки, когато изведнъж осъзна каква глупост беше направил. Всичко, което онзи скитник трябваше да направи, бе да яхне старото му конче и да изчезне.

Бъд се изправи рязко и с вик изскочи от храсталака, оглеждайки се към мястото, където скитникът държеше коня му. Подскочи като изплашен заек, а и видът му беше точно такъв.

Непознатият стоеше зад Блеки, гледаше Бъд и се смееше с цяло гърло. Седлото обаче беше свалено. Беше свалил и юздата и ги беше оставил до износените двойни дисаги, които преди носеше на гърба си.

— Хайде, давай тия разпалки! — извика той на Бъди. — Не смятам да ти крада коня.

Когато се стъмни, те бяха сварили вече кафето и нападناха бисквитите с апетита на изгладнели животни.

— Не съм виждал и следа от зайци през последните няколко дни — каза скитникът и топна бисквитата си в парещата течност. Бъди бе забравил чашата си — беше я използвал за седмичното си бръснене и после я беше оставил в умивалнята до помпата, където си бе приготвял багажа, за да излезе, затова и двамата сега отпиваха от тигана.

— Ами — отвърна Бъд, — тук обикновено ги има много, но през последните няколко седмици команчите правеха пролетното си ловуване, та затова.

Като чу това, скитникът го изгледа остро.

— А аз мислех, че тези хора са изчезнали оттук. Мислех, че полковник Макензи се е разправил с тях.

— Може и така да се каже. Всъщност, така е. Не мисля, че продължават да убиват хора както преди, но все още ги има наоколо. Не можеш да ги видиш много често, освен в равнините Стейк Плейнс понякога. И аз ги видях веднъж там.

— И те все още провеждат голямото си пролетно ловуване, така ли?

— Да, така е, особено тук, нагоре. Кръстосват из Стейк Плейнс.

— Значи Стейк Плейнс.

— И аз това казах. Сноват там и ловуват всичко, което им се хареса.

Непознатият поклати глава.

— Ако бях на твое място, Бъд, и знаех това, нямаше да си правя разходката посред бял ден.

— Е, не съм чувал да са убили някого напоследък.

— Чиста случайност — рече сухо скитникът и се разсмя.

Те довършиха бисквитите и кафето, но продължиха да седят край малкия огън, вперили погледи в него. Непознатият — как му беше името? Лейси. Фин Лейси. На светлината на огнището той не изглеждаше вече толкова суров. Бъд виждаше бръчките по лицето му, косата му сребрееше. Особено добре се виждаше това около ушите му, когато повдигаше края на шапката си. Всъщност, той си беше само един стар човек. Белегът по лявата му буза аленееше на бледата светлина. Бъд се чудеше при какъв ли инцидент го е получил. Или пък някой го беше подредил така с нож.

Беше проникателен обаче. Явно беше отгатнал насоката на мислите на Бъд.

— На колко години си, момче?

Бъд се нагани да излъже, като прибави някоя годинка към възрастта си. Правеше го понякога; беше го пробвал, когато за първи път дойде в Енгъл Айрън. Но човекът пред него беше от друго тесто, макар и да ходеше като скитник със седлото си на гръб, и сигурно щеше да си умре от смях, ако хванеше Бъд да лъже.

— На петнайсет... и половина.

— Добре, добре — каза скитникът. — Предполагам, че това е достатъчно зряла възраст, за да се заемеш с мъжка работа.

— Разбира се, че е така — рече разгорещено Бъд, защото не желаше да оставя Лейси с някакви съмнения по въпроса. — Можеш да се обзаложиш.

Но той също можеше да задава въпроси.

— Какво се е случило с коня ви, мистър Лейси?

— Мъртъв е — каза непознатият. — Умря от старост и изтощение. — Той изгледа Бъд над пламъците. — Както ще умра и аз, а също и ти.

Бъд не знаеше какво да отговори на това. Нищо чудно човекът да беше смахнат. Според мистър Мийгър повечето от тези скитащи нещастници бяха такива, а и според останалите.

— Ти си арменец, нали? — попита го скитникът след малко.

— Откъде накъде! Аз съм истински американец, сър! — И ако този факт не се харесваше на дъртото копеле, нека се пръждосваше.

— Не се засягай — каза скитникът и се излегна на тревата, като подпря глава с ръка, без да отмества поглед от пламъка.

Дълго време никой не промълви нищо.

Непознатият се надигна и хвърли няколко изсъхнали клонки в огъня, за да го поддържа.

— Нищо чудно да докара команчите да ни правят компания — рече той. — И така, как ти викат — еврейчето или арабчето?

Бъд замълча за момент, после отговори:

— Арабчето.

Лейси се изсмя.

— А пък ти не си такъв. — Той хвърли още един клон в жаравата. — По дяволите команчите. Едно време познавах в Сан Франциско един арменец. Чувал ли си за Ара Керкориан?

— Не, никога.

— Беше картоиграч. И търговец. Скъсваше се да играе „Блек Джак“ по крайбрежието.

— И аз ще отида някой ден в Сан Франциско — каза Бъд. — Когато това стане, ще потърся този човек може би.

Лейси се отпусна отново на тревата, придърпвайки периферията на „Стетсън“-а си върху очите, за да ги заслони от отблясъците на пламъците.

— Как се случи, че се захвана с краварството, Бъд?

Би трябвало да отговори на този човек, че това си е само негова лична работа, но разсъди, че ако го направеше, Лейси само би му се изсмял.

— Ами... майка ми се разболя и умря.

— И какво?

— Ами, тя умря... а баща ми е умрял още по-преди, предполагам. Той беше амбулантен търговец — железария и всякакви други дреболии, знаеш. Тръгна към Оклахома много отдавна и после никога не се завърна. Никога не чухме нищо за него, нито пък за групата му.

— Изглежда, че е имал повече смелост, отколкото благоразумие — промълви Лейси изпод шапката. — Да тръгне със стока по онези места в онези времена, хм.

Бъд не знаеше как да разбира това.

— Баща ми си го биваше — каза той.

Лейси не му обърна внимание.

— Да, повече кураж, отколкото здрав разум. Предполагам, че се е надявал да развърти добра търговийка нататък. Човек можеше да направи пари там — ако съумееше да остане жив.

Бъд не отговори за известно време, после каза:

— А ти, ти какво знаеш за тези неща?

— Повече, отколкото ми е необходимо — отвърна непознатият и се прозя. — Сега най-добре да поспим, момче. Утрото ще дойде много скоро. И ако не хванем някой заек, нищо чудно за закуска да изям това твоє пони. Стомахът ми направо се целува с гръбнака. — Той се понадигна, измъкна одеялото от багажа си и се изпъна удобно — с лице, отвърнато от огъня.

Бъд постоя още известно време до огъня, размишлявайки. Наслаждаваше се на факта, че е буден и готов да посрещне всяка евентуална неприятност, докато скитникът, който се беше държал толкова самоуверено и приказвал толкова на едро, сега дълбоко спеше. Не знаеше какъв късмет вади, дето Бъд не се метнеше на стария Блеки и не го зарежеше сам в тази пустош.

Накрая Бъд изля последната глътка кафе върху пламъците, стана и затъпка с крака това, което беше останало от огъня. Не се страхуваше от команчите. Предполагаше, че няма да намерят за много мъдра идеята да се захващат с двама въоръжени бели мъже. Непознатият изглеждаше твърд и опитен, а дори и да не беше така, е, Бъд считаше, че и той вероятно би могъл да покаже това-онова на индианците. Ако имаше късмет, би могло да се окаже, че е дяволски добър със старата карабина „Хенри“. Наистина, дяволски добър...

Когато момчето заспа, Лейси стана и провери дали огънят е напълно изгасен. После отиде да види дали понито не е излязло от букаите си. Поразходи се под лунната светлина, ослушвайки се дали някоя неприятност не приближаваше в галоп към тях. Под бледата луна тревата направо блестеше. Простираше се навсякъде около него, та чак до хоризонта, бяла като снега, покриващ планините, които се извисяваха на север.

Лекият нощен ветрец разлюляваше тревите и Лейси чуваше шумоленето на стъблата, докато вятърът се промъкваше между тях. Звукът беше същият, както когато валеше сняг в планините край Битъррут.

Бъд беше добро момче. Лейси беше виждал достатъчно нахакани грубияни, сякаш родили се на уста с фразата „целуни ме отзад и си извади пицова“, които се стичаха на потоци към тексаските ферми, за да си играят на каубои. Мнозина от тях не струваха и пукнат грош, а и щяха да стават все по-развалени, попадайки в ръцете на по-старите негодници. Но Бъд изглеждаше наистина добро хлапе. Майка му явно бе имала достатъчно време, за да го научи на някои неща, преди да умре. На много от фермерските синове им обръщаха внимание колкото на бездомните кучета и това им личеше.

Може би дори беше твърде добър, твърде мек, за да се оправя в живота. Дребен и кльощав, той изглеждаше повече на четиринадесет, отколкото на шестнадесет, с това извито носле и очи като на току-що родено теленце.

Момчето беше вече на понито си — понито на Енгъл Айрън, всъщност. Беше казало, че това ще е възнаграждението му за работата, която върши. Яздеше го, защото, когато се измъкнаха от завивките си на сутринта, изглеждаше, сякаш още подозира, че Лейси ще му направи някоя мръсотия, ще му отмъкне коня и ще изчезне, присмивайки се над глупостта му.

Седлото и нещата на Лейси бяха привързани зад гърба му. Не беше много удобно, но това беше всичко, което можеше да се направи — малкото черно конче едва ли би могло да носи двоен товар твърде дълго. Лейси щеше да повърви известно време, после момчето щеше да го смени, макар че не изглеждаше много доволно от ситуацията.

Лейси беше измъкнал старата пушка на хлапето, ако беше негова изобщо, от калъфа ѝ и я носеше на рамото си. Малкият Бъд изглеждаше сериозно разстроен, когато Лейси направи това, и той му връчи големия си пистолет като компенсация за пушката. Да има това оръжие до себе си, докато язди, изглежда, напълно успокояваше Бъд.

Лейси се оглеждаше за някой заек. Беше пролет, и то прекалено ранна. Един голям заек щеше да стане на превъзходна гозба и старата

карабина беше идеална за целта.

Северен Тексас беше много хубава област, особено ако обичаш тревата. Висока трева, вълнист терен и нищо друго на мили наоколо, докъдето ти стигаше погледът — нито дори поне едно дърво на север, изток, запад или юг. Само равнина и палещо слънце.

ГЛАВА ВТОРА

Беше истинско мъчение да вървиш пеш по тази спечена земя, провирайки се през високите до кръста треволяци. Но все пак бе несравнимо по-леко, ако не носеше на гърба си седлото и завивките. Щеше да даде на момчето час върху коня, после щеше да поязди самият той.

Движеха се покрай трижичната ограда, все в северна посока. Момчето трябваше да поправи още една къса странична отсечка, преди да се върне в ранчото, и Лейси не бе видял никаква причина да го отклони от работата му. Вярно, това щеше да означава още няколко мили ходене, но, по дяволите, ботушите му едва ли можеха да се изпрашат повече, отколкото вече бяха.

Момчето дръпна юздите на черното пони и скочи от седлото. Когато докосна земята, протегнал инструментите си в ръка, разръфаната му кафеникава вълнена шапка се заклати смешно. Сега и Лейси видя, че горният ред на мрежата висеше отпуснат покрай стълба. Бъд го постави умело на мястото му, после извади една скобка от джоба на лепеното си яке, за да го затегне отново. Той повдигна телта, постави скобата върху нея и наброи четири бързи удара с малката главичка на чука. Хлапетото си вършеше съвестно работата.

— Телта изглежда в добро състояние — каза Лейси.

— Да, особено когато никой не я пипа.

— Какво искаш да кажеш?

Момчето отново се качи на коня си и го подкара, но не каза нищо повече.

Лейси тръгна след него, усещайки как утринното слънце започва вече да жари раменете му.

Никакви зайци, никакви антилопи, макар че обикновено тексаските равнини гъмжаха от всякакъв дивеч. Все още се намираха бизони по тия места, но сега сякаш бяха изчезнали яко дим. Лейси сподави една ругатня, когато стомахът му сърдито възропта срещу продължителния глад.

Видя малко ято птици да се вдига от един храсталак недалеч от тях. Малки пойни птици, вероятно. И къде, по дяволите, се бяха скрили прерийните кокошки? Команчите едва ли биха могли да са изловили всичкия дивеч в местността.

Малко по-нагоре момчето пак спря коня. Сигурно пак провиснала тел...

В този момент откъм храсталака се появиха двама конници, които с лек галоп се отправиха към тях.

Лейси се приближи към момчето.

— Твои приятелчета, предполагам — рече той.

— Не — отвърна момчето. — Не са.

Мъжете бяха на един хвърлей разстояние.

— Какво каза? — попита Лейси момчето, като откопчаваше кобура на колта си.

— Казах, че... че те не са ми приятели. — Гласът на Бъд беше леко изтънял. Ръката му трепереше, когато посегна да хване затъкнатата отзад пушка.

— Прибери си ръката — нареди му Лейси. — Не докосвай оръжието.

— Хей, вие там! — извика първият конник, възпирайки огромния си кон до спокоен вървеж, когато се запровира през високите треви.

Лейси излезе пред понито на момчето и стъпи на едно място близо до оградата, където тревата бе значително по-ниска.

— О, я виж! — рече ездачът. — Виж тука, Луис. Виж едно приятелче, дето предпочита да се влачи пеш, вместо да язди! — изсмя се той високо.

Ездачът беше хубав млад мъж в началото на двадесетте. Имаше светли сини очи, а носът беше зарасъл накриво след някогашно счупване. Имаше бледа, обсипана с лунички кожа и изпити, хлътнали бузи.

— Добро утре, татенце — каза той, свали широкополата си шапка и леко се поклони от седлото. Косата му се виеше на големи, морковеночервени къдрици. Той се ухили и намигна. — Татенце, изглеждаш поизморен. — Конят му дишаше тежко, целият в пот от бързото препускане.

Лейси не каза нито дума.

Другият ездач стоеше неподвижно върху един червеникавокафяв, як и набит жребец и се взираше в Лейси. Беше пълен мъж на около тридесетина години. Имаше тъмночервена, подострена брадичка. Изглеждаше сънлив и отегчен. От колана му стърчеше, подобна на папагал, ръкохватка на някакъв 38-калибров пистолет.

— Божичко, какво ще кажеш за това, Луис? Ето ти едно малко арабче и с него някакъв смотан пешеходец, който му помага да поправя оградата. Как ти се струва, а?

— Престани да дрънкаш глупости, Ейб — рече пълният мъж.

По-младият не му обърна внимание и отново се ухили на Лейси от височината на грамадния си кон.

— Ще ми позволите да се представя — каза той. — Ейбръхам Ботвел на вашите услуги. А тази нежна фигура тук, до мен, е моят брат Луис.

— Здравсти — рече Лейси.

— Виж го това копеле смотано! — извика Ботвел. — Как се осмелява да говори така на един мъж! — Той се извърна на седлото и намигна на брат си. — Да си срещал друг път такова хлевоусто магаре, а Луис?

— Хайде, стига — обади се брат му.

— Достатъчно — рече бодро Ейб Ботвел. — Стига сме си говорили сладки приказки. Време е да се захванем за работа. — Той се метна с лекота от седлото и пристъпи в тревата. После извади от задния джоб една ножица за тел и се запъти към оградата. Понито беше добър кон — не мръдна оттам, където го беше оставил стопанинът му.

— Недей да пипаш мрежата!

Лейси се огледа и видя, че Бъд Мънугиън посяга към дръжката на пушката.

— А ти, ако само пипнеш тази пушка, малкият ми, ще те убия, преди да мигнеш. — Червенокосият стоеше до оградата с ножицата в едната ръка и се усмихваше на момчето. Не изглеждаше ядосан. Носеше два 44-милиметрови ремингтъна с дръжките напред, а ръцете му бяха сякаш безкрайно далеч от тях.

— Усещаш ли какъв хубав пролетен ден ще бъде днес, арабино? Не би искал да пропуснеш остатъка от него, нали момче? — Той

хвърли поглед към Лейси и му смигна. — Още повече пък, не би искал да пропуснеш остатъка от живота си!

— Хайде, режи — нареди дебелият, който си седеше на коня.

— Не пипайте мрежата! — Гласът на момчето се пречупи към края на изречението.

— Сякаш изписука мишка наблизко, а, никой ли не чу? — рече подигравателно Ботвел и се завъртя, за да среже телта.

— Остави я — каза Лейси. Знаеше, че изричайки това, се напъхва до гуша в неприятности, но можеше ли да не го стори?

Ботвел, който тъкмо беше протегнал ножиците към мрежата, замря. Обърна глава и погледна към Лейси, усмихвайки се.

— Виждам — рече той, — че не си наясно как стоят нещата, особено в тези части на Тексас.

— Хайде, осветли ме — рече Лейси. — Но недей да пипаш мрежата.

Ботвел се провикна към брат си.

— Как мислиш, Луис? Смяташ ли, че ще е разумно да ги убием и двамата?

Дебелият мъж се замисли.

— Твърде много убийства. Но не е чак такъв голям проблем, все пак.

— Да, Луис, има смисъл в това, което казваш. — Той се ухили на Лейси и рече: — Предполагам, че разбирате положението — поклати той глава. — Струва ми се, че по-възрастните братя са едни и същи навсякъде. Направи това, не прави онова. — Той повиши глас: — Слушай, Луис, ако не ги убием тези двама нещастници, какво, по дяволите, ще правим с тях тогава?

Брат му продължаваше да си седи, яхнал жребеца и потънал в размисъл.

Ботвел смигна.

— Докато голямото ми братче се мъчи да измъдри някой отговор, нека ви уведомя, мистър загубен пешеходец. — Централната компания за добитък има правото на път през този район. Ти знаеш ли какво е „право на път“, а, татенце?

Лейси кимна.

Ботвел отново поклати глава.

— Ето, отново започна да дрънкаш! — изсмя се той. — Надявам се, ти ме разбираш, нали? Законът е на наша страна!

— Ти си лъжец! — вметна Бъд своя принос към разговора.

Ботвел го изгледа с приятелско изражение.

— Разбира се, че съм лъжец, мое малко арабче. Няма никакво съмнение. Но законът си е закон.

— Ейб — обади се дебелият.

— Да?

— Предполага се, че за нас няма да е проблем да ги гръмнем тези двамата.

Ботвел сви рамене.

— Ето на, чувате ли? — рече той на Лейси и посегна да среже жицата.

— Не прави това — каза Лейси и Ботвел спря с ножица, опряна в мрежата.

— Не, Луис, мисля, че аз имам разрешение на нашия проблем. — Той се обърна, за да погледне Лейси. — Как ще ти се стори, старче, да ти нашаря задника с камшика и да не се занимаваме с пищови въобще?

Лейси размисли над предложението. Господ знаеше, че той не искаше престрелка. Беше прекалено изморен, за да хвърля още сили в някакъв дуел. От друга страна, червенокосият изглеждаше опитен побойник. А и млад.

Бой или престрелка. Беше вече затънал до гуша в неприятностите и щеше да си получи своя дял, по един или друг начин.

— Бих предпочел да закуся — рече той, — но ако трябва, ще започна с малко бокс за раздвижване.

— Добре, щом искаш — каза Ботвел. — Сигурно си по-добър, отколкото човек може да си помисли, като те гледа.

— Бъд — каза Лейси, — вземи тая пушка. И каквото и да се случи между нас, ако тоя дебелак докосне пистолета си — застреляй го.

Не беше кой знае каква предохранителна мярка, а и Лейси се съмняваше, че Бъд би могъл да се справи с дебелия мъж, но поне щеше да провери доколко двамата бяха сериозни за юмручната схватка.

Изглежда, че бяха. Спогледаха се, но никой от тях не посегна към оръжията си, докато Бъд изваждаше пушката от калъфа и изтегли ударника ѝ докрай.

— Хайде да започваме — рече Ботвел и на Лейси му се стори, че другият сякаш с нетърпение очакваше боя.

Той разкопча кръстосаните си патрондаши и ги остави върху телта на мрежата. После направи някаква странна гримаса на Лейси, протегна ръка зад гърба си и измъкна страховит нож с широко острие. Заби със замах ножа на върха на най-близкия кол на оградата, мръдна встрани, свали шапката си и нави ръкавите си до лактите.

Лейси свали колта и шапката си, наведе се и измъкна арканзаския си нож от ботуша и сложи всичко настрана под най-долната тел на оградата. Налагаше се да внимава за нея — никак нямаше да е приятно да се стовари върху шиповете ѝ.

— Готов ли си да бъдеш напердашен, глупако? — Ботвел бе вдигнал ръце в боксърска стойка. Той направи истинско малко представление, танцувайки върху тревата, а злобничката му усмивчица не слизаше от лицето. Движеше се много леко и бързо.

— Хайде, Ейб — подкани го брат му.

Ботвел пристъпи напред, удари Лейси през очите с лявата си ръка и стовари десния си юмрук по гърлото му. Беше изключително бърз.

Той нападна отново и Лейси замахна бавно към него.

— Ох, ох, попаднал си в голяма беда, глупако!

Врълхлетя, удари Лейси в слепоочието и после отстрани, по врата. Лейси бе съборен върху оградата и дясната му ръка се оплете за момент в мрежата. Той се издърпа с усилие и замахна отново към Ботвел. Още едно бавно движение.

— Месото е сервирано — обяви червенокосият и пак се втурна, нанасяйки свирепи удари.

Лейси посегна към него, този път бързо, и хвана ризата му с две ръце. Дръпна силно Ботвел към себе си и го удари здравата с глава по лицето. Усети как носът му се счупи и после го бутна назад с все сила. Ботвел отстъпи, изтривайки кръвта, струяща от носа му. Лейси го удари бързо в лицето, нанесе слаб удар, когато мъжът вдигна ръцете си, за да се предпази, после пристъпи и го изрита в слабините.

Получи се страхотен удар. Разнесе се звук като от конски ритник.

Ботвел беше обаче замесен от жилаво тесто. Той остана прав още няколко мига в същата боксърска стойка, но Лейси долови изпразненото от съдържание изражение на очите му — никаква усмивка, никаква мисъл — и разбра, че другият е сериозно пострадал.

После Ботвел започна да се прегъва. Бавно се наведе, счупи се в кръста, ръцете му се отпуснаха обезсилени. Лейси отстъпи назад, приближавайки се до мястото, където лежеше колът му, и хвърли поглед към по-големия брат. Но Луис Ботвел не предприемаше нищо. Седеше си върху набития дорест кон като отпуснато парче сланина и наблюдаваше Лейси без особен интерес.

— Ти го победи! Ти го победи! — Бъди Мънугиън чак подскачаше от възбуда върху седлото си и размахваше изправената пушка насам-натам.

— Внимавай с тази пушка, момче.

Ейб Ботвел се бореше за дъха си. Той падна на едно коляно, все още превит на две, вдишваше на пресекулки и се опитваше да задържи главата си повдигната.

Лейси взе колта си, пхна го в кобура и плъзна ножа си обратно на мястото му, в десния ботуш.

— Ти го победи! — Бъди беше просто невероятно щастлив.

Луис Ботвел не бе казал и една дума. Не изглеждаше ядосан. Не изглеждаше и заинтересуван.

Тримата наблюдаваха Ейб. Наистина беше много корав мъж. Пое дълга, накъсана глътка въздух, оправя краката си и бавно се надигна. Не стана веднага и не можеше да стои напълно изправен.

— Сега... — каза той на Лейси, а гласът му звучеше учудващо стабилно — сега разбирам, че се прекарах сам, скитнико. — Той се опита да се усмихне и почти успя. — Трябваше да се сетя, че си прекалено много бавен, за да е наистина така.

Той отиде до оградата за оръжията си и вървеше изправен, каквото и да му струваше това.

— Сега вече — каза той, докато закопчаваше колана си — съм дяволски сигурен, че ще трябва да те убия веднага, след като си свършим работата, теб, обезобразено копеле такова. — Пак опита да се усмихне. — Но не и днес. Проклет да съм, ако предприема каквото и да било днес. — Той рязко измъкна ножа си от стълба. — Следващия

път обаче — той се наведе с ръмжене, за да прибере ножиците си, — следващия път ще те довърша. — Наведе се втори път за шапката си.

— Хайде, Ейб — повика го Луис.

Ейб се качи на огромното си животно, но не се отпусна върху седлото, а се задържа върху стремената.

Брат му обърна дорестия и го подкара в тръс. А когато другият кон го последва, Лейси дочу Ейб да произнесе задъхано: „Господи Исусе Христе!“. Явно бе здравата ударен.

Лейси стоеше и ги гледаше как се стопяват в далечината. Луис яздеше отпред и ни най-малко не намали ход заради брат си. Ейб го следваше, като се държеше възможно най-изправено на седлото. След няколко минути те се бяха вече скрили в храсталака.

— Ти победи Ейб Ботвел... — Бъд все още стискаше пушката в ръце.

— Освободи ударника на това пушкало, момче, и я остави настрана. — Лейси погледа още малко към хълма — да се увери, че на Ботвелови няма да им дойдат задни мисли за изхода на двубоя. Той не беше толкова впечатлен от тях двамата, колкото от този, който им даваше заповеди, който и да беше той. Повечето наемни стрелци щяха да изпозастрелят него и момчето — или поне да се опитат — на минутата, когато замиришеше на неприятности.

Териториални неприятности. Разпри за земя. Най-древната причина за вражди. Той нямаше никакво намерение да се намесва в тези неприятности.

Дяволите да ги вземат Ботвелови — и този идиотски двубой за някакви си жици тел тъкмо сега.

ГЛАВА ТРЕТА

— Мистър Лейси... — Той се обърна и видя момчето да слиза от черното пони. — Сега го яздете вие.

Лейси нямаше намерение да отказва. Главата, където го беше ударил Ботвел, го болеше жестоко, гърлото също. Май беше поостарял вече за този сорт игрички. Ботвел се беше оказал много бърз, много силен — и много млад. Ако не се беше хванал на въдицата на Лейси, че е мудар, всичко щеше да е приключило по друг начин и Лейси много добре го знаеше.

Понито трябва да беше едно от най-некадърните попълнения на Енгъл Айрън. Лейси съдеше по това, че го бяха дали на момчето и че имаше най-неравномерния вървеж, който бе срещал. Стъпваше така тромаво и отсечено, сякаш нямаше ни една става по краката си, или сякаш имаше три крака — или пък пет.

Лейси бе неимоверно доволен, че не му се налагаше да го язди в галоп. Дори този бавен ход усилваше болката в главата до непоносима дълбочина.

Преценяваше братята Ботвел като наемни стрелци не защото възнамеряваше да се застоява в Северен Тексас толкова дълго, че да ги види в действие. Ейб, по-младият, изглеждаше толкова бърз с пистолетите, колкото и с юмруците. Вероятно вадеше пистолета с кръстосани ръце. Старомоден. Но достатъчно бърз, при това достатъчно млад.

Дебелият Луис беше карта от друга колода — при него не можеше да става и дума за бързина. Докато брат му шумеше повече от необходимото, той пазеше тишина. После, като вземеше решение, щеше просто да извади пистолета си и да те застреля начаса. Без каквито и да е било подробности от рода на „Ставай да премерим силите си.“ Бяха добра двойка. Ейб дрънкаше толкова много, че беше малко трудно да не забравиш, че и Луис е наоколо. Да не забравиш, че той си стои там, безшумен, безмълвен, преценяващ хладнокръвно ситуацията.

Да, Ботвелови вероятно бяха доста добри. Значителни над обичайната класа, съвсем определено. Лейси се съмняваше, че те ще таят злоба срещу момчето. Него щяха да запомнят те. Особено Ейб нямаше как да го забрави. Е, нека. Нямаше да е наблизно, за да го засяга този факт. Имаше пари за един кон — може би недостатъчно за много добър кон — и хайде към границата. Към границата и после в Мексико. Мексико. След три години. Малко повече от три години. Донът щеше да му намери някаква работа там... Ах, този стар разбойник. Но първо — конят. Едва ли щеше да си намери толкова добър кон, който да става и за препускане, и за дълги разстояния като старата му сиво-кафява кобила.

— Бъд — каза той, — колко още мрежа трябва да провериш, преди да можеш да се прибереш в ранчото?

— Ей там е последната отсечка, мистър Лейси.

— Лейси.

— Сър?

— Прескочи „мистър“ и ме наричай само Лейси.

— Да, сър.

— Зарежи и това „сър“.

— Да... Лейси.

Лейси не можеше да прецени дали главата го боли повече от глад или от ударите на Ботвел.

— Аз ще оглеждам оградата, Бъд, а ти гледай да застреляш някое животно. Стомахът ми е на мнение, че може да погълне цял бизон.

— Разбира се. С удоволствие ще го направя.

Достатъчно е да изритаеш някого в слабините и спечелваш възторженото възхищение на младите. Лейси бе усещал това възхищение и преди. Имало бе времена, когато то го бе ласкало.

„Гледай, гледай! Казах ти, че той носи само един-единствен пистолет! Страхотен колт с обикновена орехова дръжка! Виж само!“

Събираха се около него на рояци — от малки деца до зрели мъже — или надничаха през прозорците на къщите си, притискайки носове по стъклата.

И какво виждаха — млад и хубав едър мъж, отпуснал се спокойно на люлеещо се плетено кресло, с чаша бира в едната ръка, а другата — небрежно положена върху ръкохватката на прословутия колт. Истински здравеняк, твърд и суров. И майтапчия при това.

Облечен като джентълмен от Бостън — е, хайде — от Сан Франциско. Стилни кожени панталони, риза от китайска коприна. Меки мексикански ботуши. Най-добрите. И елечето от еленова кожа. Така че хората да знаят с кого си имат работа.

Неприкрита заплаха. Хубав млад убиец. Мускули — стомана. Примитивни инстинкти. Да укроти момиче или да пречупи мъж, бе абсолютно безразлично за този привлекателен дявол...

— Ти си истинска класа — му бе казал Холидей.

Странно, че той и Холидей никога не се бяха карали.

Не и насериозно. Те се харесваха и сякаш нямаше причина и възможност за непоправим сблъсък между тях. А и не се страхуваха един от друг. Това беше най-важното — те не се страхуваха един от друг — така че не се налагаше да се преборват.

Господ му е свидетел, той можеше да победи Док при ваденето на пистолетите. Док въобще не беше толкова бърз като за първокласен стрелец. Можеше да победи обикновените хора, разбира се. Но не беше истински бърз, не като Хайкок или Уес Хардин. Нито пък като Ърп.

— Вярно, вярно — казваше Док обикновено. — Не съм като светкавица с пистолета — извърташе той изблещените си очи, — но да се смили Бог над мен, убивам ги, нали!

Така си беше. Док просто ги убиваше. Нямаше нищо против да го направи и с ръждясал бръснач, ако се намиреше подръка...

Нямаше го вече.

От много отдавна. И не от пистолет или кама. Задушен в собствената си кръв, в леглото си...

— Това е смешно...

Сестрата в санаториума в Денвър му каза, че това са били последните му думи на смъртното ложе.

— Това тук е последната отсечка... Лейси.

— О, слава богу! Хайде да потегляме към това предприятие, за което работиш. Хайде, сега ти ще яздиш това пони. Искам да си почина от него.

Ходенето беше за предпочитане пред язденето — или поне пред язденето на това пони. Главата го поотпусна малко, остана само една

тъпа болка, а това можеше да се дължи и на пропуснатата закуска днес и пропуснатите закуска, обяд и вечеря предния ден. Ама и Ботвел знаеше как да нанася удари, не можеше да му го отрече. Все още изпитваше неприятната слабост, пораждаща се, след като си изял як тупаник.

Без съмнение, Ейб Ботвел щеше да се чувства дори по-зле. Щеше да му е за урок да не се нахвърля на изтощени, обезобразени скитници. Следващия път щеше много да внимава за удари, идващи малко прекалено бавно и неточно.

— Лейси?

— Да?

— Само исках да ти кажа... тази пушка „Хенри“... малко ѝ е лош спусъкът. Трябва да го натиснеш с пръст, за да го установиш правилно.

— Вярно. Благодаря, че ми каза, Бъд. Сега, ако само зърнем нещо за обстрелване, гарантирам ти, че ще се оправя със спусъка.

Слънцето вече се беше издигнало високо. Наближаваше пладне, но докато се приберяха, отдавна щеше да се е стъмнило. Можеше да е благодарен, че сиво-кафявият му кон не го беше изоставил още порано. Повечето от тия парцели се простираха на четирийсет-петдесет хиляди акра. Спокойно би могъл да си умре от глад, ако се опиташе да извърви от край до край пътя до някое ранчо. Да умре от глад — или да изяде коня си. Беше свършил и водата — полупразната манерка не влизаше в сметките...

Тревата искреше огнена под палещите лъчи на слънцето. Горещо. Щеше да е жежък ден, без съмнение. Тексаската пролет се равняваше на лятото в Айдахо. Слънцето вече го пърлеше безмилостно. На всяка крачка из тревата се разбягваха скакалци и буболечки, а прахът беше просто... навсякъде. Добър говедарски край... или поне беше такъв до 86-та. Сигурно се е наложило отново да развъждат животните по цялата територия след онази сурова зима.

— Бъд?

Момчето се извърна върху седлото, за да го погледне. Беше толкова младо. Поне още две или три години нямаше да види самобръсначка...

— Твоите хора наново развъдиха добитък из областта, нали? — На Лейси изведнъж му се привидя едно едро младо биче, повалено на земята от старата пушка „Хенри“. И една петфунтова пържола,

отрязана от задния бут. Малък лагерен огън, цвъртяща мазнинка и телешко, приготвено на жар! По дяволите, не биха могли да обесят някого, защото е извършил убийство, за да се нахрани!

— Може да се каже, но не и в Енгъл. Дори и през онази страховита зима, мистър Мийгър казва, че са се справили по-добре от мнозина.

По-добре от мнозина. Това беше причината, поради която Централната компания за добитък си точеше зъбите за Енгъл Айрън. За разлика от много други ферми, в Енгъл все още имаше много хляб.

— Кой е този мистър Мийгър, Бъд?

— Мистър Мийгър е надзирателят — отвърна момчето със същия тон, с който някои проповедници произнасят името на Исус Христос.

— Къде са животните? — попита Лейси. — И следа не сме видели от тях.

— Завели сме ги в западния сектор. — Момчето погледна Лейси от кончето. — Ако смяташ да си търсиш работа, ще се окажеш в Енгъл в много подходящ момент.

— Не мисля така, момчето ми.

Ранчерска работа. В разгара на териториална война.

Не, благодаря. Никаква заинтересованост; вече не. Никога вече работа със земя, с добитък. Никога вече ставане в ранни зори, подскачане и пляскане с ръце, за да се съхрани отцеждащата се топлинка от съня, докато се приготви сутрешното кафе. Никога повече оседлаване с вцепенени от студ пръсти и топлене на мундшука под мишница, за да не се нарани устата на коня. Никога повече грижи по свое собствено ранчо, свои собствени коне, препускащи по планинските ливади...

Не, мерси, момче, без мене. Никога вече.

И както съм сигурен, че в ада е горещо, така съм сигурен, че не съм заинтересуван от убийствата, които няма начин да не последват тук.

Никога вече.

Добрите мъже бяха това, заради което го болеше да потъва в спомени. Онзи стар опитен стрелец от покрайнините на Монтана. Вече умиращ, едва не беше разкъсал Лейси на парчета. Можеш да минеш много път, преди да намериш по-добър човек от този стар убиец.

И Шанън. Той можеше да ти бъде приятел. Човек разбираше това само като се запознаеше с него, само като го погледнеше в очите.

Можеше...

Твърде много години на „можеше“ и „би могло“. Твърде много спомени. Непосилно много.

Лейси си пробиваше път през тревите, усещайки нагорещената пушка по цялата ѝ дължина върху гърба си. От сутринта се бяха натъкнали само на този участък паднала тел. Оградите на Енгъл Айрън бяха добре поддържани. Макар че защо, по дяволите, този надзирател Мийгър изпращаше едно хлапе да оглежда мрежата, та макар и вътрешен участък, след като наоколо вреше и кипеше, беше трудно да се разбере.

Един кон — и в Мексико. И храна. Душата си даваше за купа димяща говежда яхния точно сега. И половин самун хляб, с който да си я топи. Ако не поемеше поне малко храна в най-скоро време, щеше да започне да олюлява крака като току-що родено теленце. Главата го цепеше неописуемо от злощастната комбинация между глада и Ейб Ботвел. Започваше да му се иска младият нехранимайко с идиотските му подсмивания и намигвания да беше предпочел престрелката. Ботвел щеше да е отдавна мъртъв, сготвен и изяден! Лейси бе опитвал човешко месо веднъж, тоест за този път беше сигурен — край Норт Форк, нагоре в Канада, в лагера на индианците кри. Те му бяха казали, ухилени до ушите, какво яде, но той си беше помислил, че го будалкат, както обикновено правеха с белите. Беше си изял цялата порция, която, между другото, се оказа много вкусна. После, малко по-късно, бе отишъл да се поразходи между тополите на брега на реката, подгонен от естествени нужди и, по дяволите, ако не беше видял един човешки крак да стърчи от снега. Беше гол индиански крак, обут в мръсен мокасин. Крайникът беше замръзнал като камък и те просто бяха отрязали целия участък от глезена до коляното.

Когато се върна в лагера, Лейси се държеше, сякаш нищо не беше видял. Но индианците знаеха. Те всичките го гледаха и се усмихваха ли, усмихваха. Беше им служил за забавление през целия ден, там към Норт Форк. Индианците не харесваха нищо повече от това да направят някой бял за посмешище. И го правеха с лекота. И все пак, месото имаше приятен вкус. Доста по-добър от този на кучешката

пържола. Той си спомняше, че бе направил това сравнение още докато се хранеше.

Така че Ботвел можеше да се е простил с част от задницата си, ако работата беше опряла до стрелба. Лейси се изсмя високо, като си представи изражението на Бъд Мънугиън, ако на момчето му се случеше да стане свидетел на нещо подобно.

— Какво има? — извика момчето усмихнато. Беше дружелюбно хлапе.

— Мислех си само, че ако бях убил Ботвел горе, можехме да го опържим и изядем!

Момчето се отпусна на седлото си и се засмя.

— Е, може би само черния му дроб — провикна се то. — Кажй, Лейси, искаш ли да пояздиш пак стария Блеки за малко?

— Не. Прекалено съм гладен, за да се приближавам до този твой мъничък, охраненичък кон, Бъд.

Бъд се усмихна в отговор и потупа понито по задницата.

— Не и моят Блеки — каза той.

Движеха се покрай оградата нагоре по леко стръмния хълм. Не беше много висока местност, може би трийсетина стъпки над нивото на прерията. Лейси видя няколко птици да излитат от храсталаците в малко ято, като цвърчаха и обръскваха върховете на тревите в полета си. Лейси зареди един патрон в барабана на пушката, припомни си за дефектния тригер и го натисна напред с палеца, докато той се затегна. Грешка при оръжие като това можеше спокойно да убие човек.

— Хей, Бъд!

— Да, сър?

— Виждаш ли онези птици ей там, на хълма?

Лейси видя как момчето се огледа, кимна, протегна ръка към пистолета, изправи го и го нагласи като в люлка в другата си ръка, без да спира да язди.

Добро момче. Ако в края на краищата братята Ботвел си бяха променили решението и се бяха нахвърлили изневиделица върху им, несъмнено щяха да получат и те някое и друго парче олово.

Той спря за момент да си поеме дъх. В треволяка беше горещо като в пещ. Блестящо зелените и жълти стъбла и осили на тревите отразяваха слънчевите лъчи, пречупваха ги и измъчваха очите им с

проблясъците си. Хоризонтът изглеждаше повече бял, отколкото син. А лятото дори не беше дошло все още.

А ако на човек му се наложеше да ходи пеш из тази равнина посред лято, щеше да се прости с разсъдъка си — слънцето щеше да се погрижи за това. Направо щеше да го убие.

Забеляза Бъд Мънугиън рязко да спира понито си и да вдига пушката.

На хълма се бяха появили двама конници, които стояха и гледаха към тях. Тъмни малки фигури. Силуетите им трептяха в маранята. После обърнаха конете си в тяхната посока и ги пришпориха в галоп, като препускаха един до друг сякаш през море от злато.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Не бяха братята Ботвел.

Единият мъж яздеше черен, а другият — червеникавокафяв жребец с къс врат. Ако се съдеше по ездата им, и двамата бяха каубои.

— Хей, Пийт! — провикна се Бъд Мънугиън.

Приятели — следователно — мъже от Енгъл Айрън. Лейси спря и се загледа в двамата конници. Онзи от външната страна му хвърли изпитателен поглед, когато спряха до тях, целите потънали в прах. Беше дребен и силно почернял от слънцето мъж, с шапка с огромна периферия, издърпана почти до ушите. Очите му бяха много тъмни и недоверчиви. От колана му стърчеше старо оръжие с неясен произход — „Уайтли“, може би.

Другият ездач бе един шишко в риза на черно-бели квадрати и мърляви вълнени панталони. Лицето му бе кръгло и розово като на бебе, а очите — изпъкнали като понички.

— Слушай, Бъд — рече той на момчето. — От тебе се очакваше да се прибереш тази сутрин, а не да се налага мъжете да се разкарват, за да проверят дали не те е отнесла някоя полска мишка!

— Мистър Лейси и аз...

— Какво? — рече шишкото и завъртя кръглите си очички към Лейси. — Мистър кой? — Очите му бяха почервенели от прахоляка, който се вдигаше при ездата. — Няма такъв „човек“, който ще влезе пеш в Айрън. — Той се понаклони на седлото си. Под карираната риза сякаш беше глътнал цяла кофа. — По-скоро ми прилича на някой скитащ задник. И ти водиш този задник в ранчото, а, Бъд?

Лейси не каза нищо. Стоеше всред високата до гърдите трева, метнал карабината „Хенри“ през рамо, и гледаше безразлично двамата каубои. Видя, че по-дребният мъж не одобрява приказките на шишкото.

— Той победи Ейб Ботвел, Пийт! Срита го право в слабините!

Шишкавият го изгледа с по-друго изражение. Лейси установи, че нямаше оръжие в ръка, но носеше пушка с рязана цев в задния лък на

седлото си.

— Не думай?

Другият подсвирна с интерес.

— Наистина ли? — рече той. — Хайде, наистина ли направи това? — Имаше странен акцент, малко английски и малко канадски, но по-бавен, с по-отчетливи носовки. Лейси го беше чувал и преди.

Невада. Овчари... мистър Райлз. Този каубой беше австралиеца.

— Те започнаха с голи ръце — разказваше момчето, яко разкрасявайки случката. — Ейб удари Лейси и се опита да го завлече върху оградата и почти беше успял, малко му оставаше, тогава Лейси ритоса стария Ейб Ботвел право в... ами в топките! И това бе всичко!

— Айде, бе! — измърмори дебелият.

— Вярно ли е това? — попита Лейси загорелият мъж.

— Почти вярно — отвърна Лейси.

— Чудесно, браво на теб — каза австралиеца, наведе се от седлото си и протегна ръка, за да го поздрави. — Казвам се Хари Пиърс.

— Лейси — хватката на австралиеца беше силна и здрава.

— Добре, Лейси, качи се отзад на стария Тайгър и аз ще те закарам до ранчото.

Лейси подаде карабината „Хенри“, хвана се за задния лък на седлото и се метна зад Хари Пиърс. Дорестият жребец изпръхтя и се помести под допълнителния товар.

— Спокойно, Тайгър — каза Пиърс и нежно потупа коня по главата.

Дебелият мъж продължаваше да се взира в Лейси.

— Сигурно си се бил нечестно, за да се справиш с Ботвел, а?

— Пийт!

— Млъквай, арабино! Говоря на този Лейси тука.

— Ами трябва да си призная, че не ми се налагаше особено — каза Лейси, — но определено свърши работа.

Като чу това, Пиърс отметна глава и се изсмя високо, после обърна коня и го пришпори в тромав тръс. Изглежда, Енгъл Айрън не избилстваше с добри каубойски коне. Зад тях дебеланкото и момчето също смушкаха конете си и го последваха.

— Определено е свършило работа — повтори Хари Пиърс и отново се изсмя. — На момчетата ще им хареса. — Той го погледна

през рамо. — Не се впрягай на стария Пийт, Лейси. Той си е такъв, какъвто е — истински кучи син.

Лейси отново страдаше от силен главобол, неприятно комбиниран от все по-засилващите се спазми в прегладнелия му стомах. Ако в Енгъл Айрън не нахранваха пристигащите както се полагаше, той беше почти готов да убие и да сготви едно тлъсто, заядливо копеле на име Пийт.

Пийт беше спасен.

От една почти преливаща чиния, пълна с боб и лук, с нарязани люти чушлета в нея, и друга чиния, претрупана с прясно изпечен хляб с парчета сланина върху него.

С готвенето се занимаваше едноок мексиканец. Вихреше се под един покрит сайвант с железен тиган за месото и едно бобено котле, окачено на кука над тухлено огнище.

Една бяла жена поднесе храната на Лейси. Едра, кокалеста жена, с некрасиво лице и тъжни, кафяви очи. Носеше най-огромната престилка, която Лейси бе виждал. Беше ушита от брашнени чували и имаше някакъв неясен надпис през гърдите.

Бяха пристигнали в ранчото през ранния следобед. От беглия си оглед Лейси разбра, че фермата е стара, вероятно построена доста преди войната. Опожарявана от команчите и наново възстановявана поне два или три пъти, докато рейнджърите и индианците се бореха за надмощие в пограничните райони. Имаше три хубави оградени места за животните и жилищна постройка до кладенеца — къща от грижливо обработени трупи, които сигурно трябва да са били докарани от поне двеста мили. Хубав хамбар и конюшня от по-грубо дърво. Изобщо, първокласно ранчо, като цяло, особено пък за Северен Тексас. Макар че работниците май не достигаха напълно. Вярно, че беше посред бял ден, но в едно оживено ранчо все щеше да видиш доста народ покрай къщата — каубои, помощници, разни други.

Не и тук, обаче.

След като Хари Пиърс го бе свалил от коня си, той и Пийт — Пийтър Стърн бе цялото му име — и младият Бъд бяха отишли към южната конюшня, за да си сменят конете. После бяха заминали на запад, като Бъд и австралиеца се бяха обърнали, за да помахат на

Лейси, който вече се бе паркирал на пейката до готвача и се давеше в уханието на пържещото се месо.

Кокалестата жена не изглеждаше особено изненадана, когато го въведоха. Трябва да бе виждала дузини скитници, нарамили непотребните си седла, да прекосяват местността. Не изглеждаше и много впечатлена от историята за схватката между Лейси и Ботвел.

— Само неприятности — беше казала тя, докато крачеше наперено с подноса в ръце. Хари Пиърс я бе нарекъл мис Луис. Лейси беше виждал стотици жени като нея. По западащи стопанства, дърварски лагери, миньорски градове, по товарни кервани, перачници и готварници. Изтощени жени. Съсипани от раждания и побоища. Но преди всичко — от грижи. От загубата на своите съпрузи, своите деца, а и на своите домове. Причината бяха индианците и кръчмарските сбивания, но преди всичко климатът и източните пазари.

Мис Луис беше просто една от тях — с тъжните си очи, с непригледността, с конската физиономия, която ѝ отнемаше шанса да бъде дори проститутка.

— Това достатъчно ли ще ви е, сър? — Тя стоеше до пейката, в очакване да пусне чиниите в кофата за миене.

— Да, и сърдечно ви благодаря — каза Лейси. — Бях толкова гладен, че можех да сдъвча даже престаряла мечка, барабар с козината ѝ — това породя лека усмивка по лицето ѝ.

— Ако търсите работа — каза тя, — може и да се намери нещо. — Тя отнесе чиниите.

Лейси се надигна от масата и тръгна след нея.

— Не ставам много за кравар — рече той.

Тя пусна чиниите в кофата.

— Прекалено сте добър за тая работа, така ли? — Тя дори не го погледна.

— Не, не съм — отвърна той. — Просто не ставам. По съм добър с конете обаче.

Тя се изправи и се обърна, за да го изгледа, като бършеше ръцете си в чувалената престилка.

— Ще имаме работа около конете, но по-късно — рече му тя.

Лейси видя, че тя е по-млада, отколкото му се беше сторило в първия момент. Някъде около трийсетте навярно, но изглеждаше поне десет години по-стара и изморена до смърт.

— Вижте — продължи той, — съмнявам се, че ще се задържа тука, иначе с удоволствие бих поработил с конете ви. Това, което ми се иска сега, е да си купя някой кон от вашите хора.

— Да си купите кон?

Лейси знаеше, че след няколко седмици непрекъсната езда и два дни ходене, а и схватката с Ботвел на това отгоре, не изглежда кой знае колко представителен.

— Да, мадам, ако имате да ми продадете.

Изглежда, някаква мисъл я тормозеше и тя стоеше в прохода, поклащайки се като изнервена кобилка, а и досущ приличаше на такава.

— Вероятно бих могъл да поговоря с вашия съпруг по този въпрос — каза бързо Лейси. — Наистина, аз не мога да си позволя първокласно животно, но все пак имам пари за някое прилично конче.

Тя направи гримаса.

— Нямаме прилични коне на това място — погледна го тя право в очите. — Конете ни, нашите най-добри коне, бяха всичките откраднати. Целият табун. Откраднаха ги преди пет седмици, а двама от нашите каубои бяха убити.

— Съжалявам да го чуя.

Това обясняваше липсата на суетня около главните постройките в ранчото. Тези хора явно биваха унищожавани физически и финансово. Каквато и да беше Централната компания за добитък, очевидно притежаваше в излишък пушки и мръсни ръце, които да натискат спусъка. Ако тук не можеха да му дадат кон, проблемът му с придвижването значително се усложняваше.

— Има ли тогава наблизо град, където да мога да си купя?

— Бристълтън. — Тя отново избърса ръцете си и се вгледа в постройките на ранчото, а после — в него. — Хората по тия места го наричат Пистълтаун^[1] — добави тя.

— О, господи, стига вече — изстена Лейси и този път успя да предизвика една истинска усмивка върху лицето ѝ. Макар че дори тя не можа да я разхубави.

— Да — каза тя. — Това е опасен град.

Тя отново зарея поглед към ранчото и отначало Лейси си помисли, че може би очаква някого. После разбра, че не е така. Тя

просто беше срамежлива — притесняваше се от непознати. Може би се тревожеше какво би си помислил съпругът ѝ за това, че стои и си приказва толкова време с някакъв скитник.

— В коя посока е градът? — Можеше да заложи едно малко състояние на това, че градът е на поне петнайсет-двайсет мили, че и повече.

— На около осемнайсет мили на югоизток, мистър...

Ето ти на.

— Лейси, мис.

— Мистър Лейси. — Тя почти протегна ръка, за да се здрависат, но размисли и бързо си я прибра.

Тя се обърна и започна да се отдалечава от него към вратата на голямата къща, после се спря и му извика:

— Руди ще ходи в града утре. Ще пътува с колата да вземе тел и разни други неща. Ако желаете, можете да отидете с него — после се обърна и пак тръгна, но точно преди да се скрие в къщата, пак се спря и го погледна. — Ако искате, можете да останете в спалното помещение тази нощ — после бързо пристъпи през вратата.

Ама че нервна жена.

Освен това пропусна да си каже последното име.

— Каква е фамилията на мъжа ѝ? — попита Лейси готвача мексиканец. Едноокият не каза нищо и Лейси започна да го пита на испански, но човекът сложи обратно гърнето над огнището и отвърна:

— Тя няма съпруг.

— Добре де, кой тогава притежава ранчото?

Готвачът кимна в посока към къщата.

— Тя — отрони той.

— А какво е името ѝ?

— Бристъл — отговори готвачът.

— О, като града...

Мексиканецът поклати отрицателно глава.

— Баща ѝ построи този град — отсече той и присви неодобрително очи. Изглежда не обичаше да му задават въпроси.

— Много добре готвиш боба — каза му Лейси.

— Си, сеньор — рече готвачът и започна да бърка в котлето.

---

[1] Градът на пистолетите. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Повечето от помощниците се завърнаха преди мръкнало. Не бяха много, може би седем или осем на брой. По-много, отколкото обикновено се нуждаеха в едно ранчо, но не достатъчно, за да се справят с ранчо от мащабите на Енгъл Айрън. Не бяха първа ръка хора, или поне повечето от тях. Австралиецът и може би дебеланкото — Пийт Стърн, правеха изключение. И надзирателят, Мийгър.

Те се прибираха, отпуснали се спокойно върху седлата си, а залезът грееше в гърбовете им. Лейси седеше на стъпалата на спалното помещение, почистваше седлото и такъмите на коня и ги наблюдаваше как се приближават. Не изглеждаха много представителни, освен мъжа най-отпред на групичката. Той приличаше на канара. Огромна. И стоеше на коня си по доста странен начин.

Когато конниците се доближиха, Лейси се увери, че водачът им наистина беше едър. Изглеждаше направо като великан. Яздеше с леко извърнато настрани тяло. Лявата му ръка липсваше.

Възрастен мъж с извехтяла ръждивокафява цилиндрична шапка. Имаше внушителна брада, която блестеше в сребърно на фона на червената светлина на залеза. Много възрастен мъж — може би на седемдесет, а дори и повече. Беше облечен в костюм, както едновременно говедовъди обичаха да се носят. Прашен, намачкан, сив костюм, прашна, намачкана риза, която някога е била бяла. Като влезе в оградата за животните, той съзря Лейси и подкара коня си към него. Лейси видя, че носи на десния си хълбок един „Колт Уолкър“. Беше единственият човек, който Лейси бе виждал да носи едно от тия стари оръжия. Тежко пушкало 44-ти калибър, с което се смяташе, че можеш да повалиш и мечка гризли.

Въпреки това огромният револвер изглеждаше малък за този възрастен мъж. Лейси прецени, че той някога е бил голяма работа. Реши, че това е надзирателят, мистър Мийгър.

— Казвам се Мийгър — рече старият мъж, поглеждайки към Лейси, сякаш той беше трън, носен по стърнищата от вятъра. — А кой,

по дяволите, си ти?

Лейси се изправи.

— Името ми е Лейси, мистър Мийгър.

Възрастният мъж завъртя очи. Бяха малки и черни като на индианец.

— О, да — рече той. Имаше ясен, звънък глас като на млад мъж.

— Скитникът, който се предполага, че е надвил бияча на Централната компания. — Той изгледа Лейси, сякаш не му се вярваше. — Допускам, че мис Луис вече ти е предложила работа тук, а и квартира?

— И двете — отвърна Лейси.

— Забрави го, няма работа за тебе. Имам достатъчно некадърници под опеката си вече — обърна коня си в другата посока и извика през рамо: — И ако очакваш да вечеряш с мис Луис в този си вид, няма да стане! Изглеждаш като прасе! Върви се измий и се избърсни — или хич не се мяркай в кухнята!

Той се отдалечи, като седеше все така полуизвърнат върху седлото, а бялата му коса се развяваше до раменете. Лейси прецени, че дори и без този цилиндър на главата си, старият мъж трябва да е доста над шест стъпки и половина на височина^[1]. Съсухрените му, разкривени от непосилен труд ръце, изглеждаха върху поводите досущ като лопати.

Голяма работа, истинско страшилище, без съмнение.

И точно този тип човек, който би си имал свое собствено имение, богато имение при това. Странно.

Ако къпането беше повелята на деня, Лейси размисли, че е най-добре да се захваща с него, преди работниците да са разседлали, почистили и прибрали конете си. Конете не изглеждаха по стока от ездачите си, доколкото можеше да види от стъпалата на спалнята. Тези конекрадци — наети от Централната компания несъмнено — бяха прочистили Енгъл Айрън от всичко, което можеше да се нарече приличен кон. Това, което беше останало, изглеждаше направо жалко.

Той влезе в спалнята, остави седлото и кожите на земята зад малката печка, където беше оставил пушката и завивката си, вдигна я и я прерови, за да извади другата си риза и чифт бельо. Ако щеше да се докарва, щеше да се докара както си му е редът.

Отиде до помпата отзад бараката, гол до кръста, и напълни течащата кофа, за да се облее. Покрай помпата не се виждаше никакъв

сапун, затова използва своя и успя добре да се насапуниса. Насапуниса и мръсната риза, която носеше досега и дочу първите работници да се прибират в помещението зад него. Отново напълни кофата, за да се облее за последно. От много отдавна не се беше чувствал така уютно: да стои чисто гол под небето, без никакво оръжие в ръка. Всъщност — откакто бе навършил четиринадесет години.

Никой не го обезпокои, докато се миеше, и той скоро се подсуши, доколкото можеше, със старото еленово елече, облече се, обу ботушите си и закопча колта си. Протегна ръка, за да извади арканзаския си нож от десния ботуш и зърна Бъд Мънугиън, който стоеше на задната врата на спалното помещение и го наблюдаваше. Момчето изглеждаше напълно изтощено от тежката дневна работа. Несъмнено при мистър Мийгър не минаваха и най-малката небрежност или отпускане при изпълнението на ежедневните задължения.

— Добър вечер, Лейси.

— Добра да е, Бъд. Виж дали имаш някое огледало?

— Разбира се — момчето потъна обратно в спалнята и се появи само след миг с голямо парче стъкло в ръце, вероятно остатък от счупено огледало от голямата къща. Лейси го подпря на една летва на стената на спалнята, натърка все още влажната си и настръхнала брада и използва извитото острие на ножа си да отстрани прорасналите мустаци.

— Винаги ли се бръснеш с това?

Лейси отмести дългото острие от кожата си.

— Да, особено когато бръсначът ми не е наточван от месеци. И ако не искам да си правя кръвопускане. — Той внимателно избръсна мястото около дълбокия белег по лявата буза.

Едно лице в огледалото. Най-познатото нещо на света. Познато — и странно. Твърде странно за повечето мъже — и жени също, да бъдем откровени — за да му говорят, ако не са достатъчно самотни. Но ти можеш да му говориш и, по дяволите, ако то не ти отговаря. Казва ти каквото искаш да чуеш, естествено. Смее се с теб... Погледни добре сега...

Ето един мъж, който много е видял и много е препатил. Немлад вече, не и с тези издайнически бръчки по лицето, с тези сиви кичури в косите, не и с тази бразда от куршум през бузата. Не, не беше млад мъжът, който гледаше в огледалото. Лош човек, вероятно би могло да

си помисли то. Но не би знаело колко лош. Не и ако не можеше да погледне в много други огледала през много други години.

Огледала, в които се оглеждаха лицата на други мъже. И жени. Четиридесет мъртви мъже — или почти толкова. И една мъртва жена.

Една мъртва жена.

Лицето в огледалото се взираше в него като в непознат.

„Трябваше да си отрежа пръстите, след като застрелях първата си жертва — помисли си Лейси. — Това щеше да е най-доброто нещо в живота ми“.

Бъд го беше запознал с работниците. Почтени хора, но не съвсем наред, повечето от тях. Един мъж, на име Кларк, имаше изкривен врат, а момчето на име Норвуд май не беше с всичкия си. Друг един — Руди Снел, беше поне на шейсет и се опитваше да се справя с непосилната ежедневна каубойска работа. Определено на всеки от тях му имаше по нещо.

Пийт Стърн нямаше много какво да каже. Не и на Лейси. Изглеждаше подходящ за работата, макар и да бе толкова тлъст. Австралиецаът Пиърс обаче щеше да е добре приет за работник във всяко ранчо.

На Лейси не му бе необходимо да пита къде са първокласните работници. Отговорът щеше да е: пропъдени или подкупени от Централната компания. Австралиецаът обаче очевидно не бе подкупен и дебелият Пийт Стърн не бе избягал, засега поне. Лейси се съмняваше дали хората от компанията изобщо бяха имали глупостта да направят опит да привлечат стария Мийгър. Той изглеждаше точно от типа хора, които биха извадили 44-ти калибровия и биха те простреляли между очите само защото си ги погледнал накриво. Трябва да е бил нещо неповторимо на младини този Мийгър.

— Я ми кажи — рече Лейси на Хари Пиърс, докато всички те се придвижваха към кухнята. — Мистър Мийгър много повече ми прилича на собственик, отколкото на надзирател.

Австралиецаът се изсмя.

— Така е, нали — каза той. — Самият аз го намирам за стар прериен лъв.

— А винаги ли е бил надзирател?

— О, не. Чувал съм, че си е имал собствено имение, много отдавна. В Локхарт. Но се говори, че жена му и момчетата му били убити там и това било краят за него. Горкият стар дявол.

— Аха, индианците.

— О, не. Американските отряди — янките. По време на войната.

Те повървяха малко, без да говорят. Слънцето беше залязло вече, само бледочервени ивици избледняваща светлина осветяваше западния хоризонт, а отиващият си ден бе обагрил всичко останало в сребристо сияние.

Готвачът бе наредил дълга дъсчена маса с пейки около кухненския коридор. Когато работниците се събраха, мексиканецът донесе гърне с боб, после поднос с препечен хляб. Миришеше дяволски хубаво. След това донесе две керосинов лампи. Мъжете обаче не бързаха да седат, просто стояха около масата, поглъщайки жадно миризмите, разнасящи се от гърнето. Чакаха стария Мийгър, предположи Лейси.

Оказа се прав.

Вратата на къщата се отвори и старият човек се приближи с провлачена походка. На крачка след него вървеше мис Луис. Мийгър измъкна един стол начело на масата, подаде ѝ го, а самият той се настани на другия край и седна. Едва тогава помощниците заеха местата си. Лейси седна между Бъд и един каубой на име Парсънс, но все още никой не започваше да се храни. Чакаха за молитвата.

Мийгър я каза, произнасяйки отчетливо всяка дума с ясения си младежки глас.

— О, милостиви боже, благослови трапезата ни, която тази тъпа и мързелива пасмина ще нагъва лакомо, докато не заприличат на свини! И ние ти благодарим за благословията, отче наш, и сбогом!

Мексиканецът стовари куп ламаринени чинии на масата — беше изчакавал да мине молитвата, осъзна Лейси, и мъжете си ги раздадоха. После мис Луис взе парче хляб, сипа си лъжица боб, а мъжете я последваха.

Мъжете лапаха юнашки и Лейси гледаше да не изостава. Не разговаряха много. Когато бобът свърши, старият мексиканец сервира блюдо, пълно с пържоли. Храната беше много добра. Каквито и

проблеми да имаше Енгъл Айрън с оградите, конете и работниците си, ранчото все още предлагаше стабилно нахранване на обитателите и посетителите си.

Разговорът се пооживи, докато пържолите изчезваха неусетно. Разискваха се обикновените теми от ежедневието на едно ранчо — крави, бикове, коне, езда, трудности и дребни развлечения. Миналата седмица бяха загубили един мъж със счупен крак. („Проклет глупак, за нищо не ставаше“ — се бе произнесъл старият Мийгър.) А шарената кобила на име Топси бе дала живот на едно дългокрако жребче. („Добра кобила — каза Бъд Мънугиън на Лейси. — Най-добрият кон в ранчото сега.“)

— Губили ли сте добитък?

— Не, по дяволите! — намеси се Мийгър. Старият човек имаше много изострен слух. — Тези проклети копелета — извинете ме, мис Луис — тези проклети копелета няма нужда да крадат нещо сега, когато тъй и тъй ще вземат всичко, като завлекат цялото проклето ранчо!

— Взели са ви конете, въпреки това.

— За да ни обезсилят — отвърна Мийгър и поклати празния ръкав на лявата си ръка към Лейси. — Затова откраднаха конете ни, не заради стойността на бедните животинчета. — Той беше хванал месото си с пръстите на единствената си ръка и ръфаше парчета направо от нея със зъбите си, които по цвят и големина наподобяваха конски.

— Мис Луис спомена, че ще замените стадото...

— Мис Луис — каза Мийгър, повишавайки глас, — не би трябвало да си чеше езика относно бизнеса с разни скитници, стичащи се насам заради едното плюскане!

От далечния край на масата жената повдигна глава и в бледата светлина на лампата Лейси видя, че се е изчервила.

— Чувате ли ме, мис Бристъл? — извика старият мъж през масата.

— Предполагам, че и нощните пастири ви чуват, мистър Мийгър — отвърна тя и се зае отново с храната си.

Мийгър пропусна тази забележка покрай ушите си и изгледа остро Лейси.

— Не си човек на компанията, нали, Лейси? Не си дошъл тука да създаваш неприятности по този или онзи начин?

— Не — отвърна Лейси. — Не съм.

— А дали можеш да ни дадеш честната си дума за това?

— Да — каза Лейси. — Имате честната ми дума. — Той изпита съжаление към възрастния мъж: беше доживял толкова дълго след времето си — онова време, когато „честната дума“ имаше някаква стойност.

— Много добре — продължи Мийгър. — Предполагам, че търсиш работа?

— Не, благодаря, мистър Мийгър. Ще отпътувам за града утре сутрин. Не че не оценявам предложението ви, но...

— Не искам да знам основанията ти! Или работата ти! Разбира се, че си свободен да ходиш когато и където желаеш! — Старият човек откъсна друго парче от пържолата и задъвка с видимо задоволство.

— Трябваше да оставиш този скитник да си върви по пътя, арабино — каза Стърн откъм другата страна на масата. — Вместо да се налага да го мъкнем тук за безплатна кльопачка.

— Страхуваш се да не ти отмъкне някой залък от устата, а, Пийт? — рече Хари Пиърс. Няколко от мъжете се изсмяха. Лейси беше изненадан, че и Стърн се засмя също.

— Ще ми се да се опита — рече дебелият мъж. — Ще...

— Достатъчно глупости чухме вече — прекъсна го старият Мийгър и мъжете утихнаха. — На масата има дама.

Хари Пиърс сдъвка и преглътна едно последно парче от пържолата и стана.

— Извинете, мадам — обърна се той към Луис Бристъл. — С ваше позволение, трябва да занеса храна на пастирите от нощната смяна.

— Разбира се, Хари — отвърна жената. — Отивай.

— И внимавай по пътя, Пиърс — каза старият Мийгър и хвърли поглед към Лейси. — Изглежда Ботвел е бил здравата натупан. — Той се наведе над Лейси. — Намираме, че този двубой може да е бил някаква уловка. Така че внимавай къде ходиш. Ботвел ще иска да си го върне!

— Да, сър. — Австралиеца потегли в посока към оградите за животни и няколко от другите мъже също започнаха да стават.

— Да не би да очаквате нещо сладичко? — рече Мийгър на Лейси. — Нещо за десерт?

— А, не — отвърна Лейси и започна да се надига от масата.

— Сладкото не е полезно за стомаха, сър! Нож в червата — това даваме за десерт! — Той стана, извисявайки се като кула под светлината на лампата, и се поклони към Луис Бристъл. — Извинете ме, мадам, че казах „червата“ във ваше присъствие.

---

[1] 195 см, почти два метра. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Лейси се събуди преди зазоряване.

Беше си избрал последното легло до най-далечната стена и когато се събуди, едва можеше да различи редицата постели покрай всяка от стените, в които каубоите сънуваха последните си сънища. Готвачът скоро щеше да удари камбаната, за да ги призове за закуска.

Той промъкна ръката си под възглавницата и провери колта си. Красивата му, заоблена ръкохватка бе затоплена от тялото му, докато беше спал върху нея. Отметна назад миришещото на пот одеяло, спусна крака на пода и стана, като се протегна силно в тъмнината. Усети как мускулите на гърба му се обтягат и после се отпускат с усилие. Ставите му изпукаха леко, докато протягаше ръцете си в опит да достигне ниския дъсчен таван. Застана на пръсти и успя да го докосне. Един от помощник-каубоите изсумтя на сън и после се обърна с въздишка.

Лейси измъкна сгънатите си панталони изпод тънкия матрак от конски косъм и ги навлече. Остави ботушите настрана. Бяха твърде тежки, за да тропа наоколо с тях толкова рано сутринта. Тръгна с леки стъпки между бараките, отвори задната врата — ръждясалите панти издадоха странен протяжен звук — и се озова в градината.

Беше тъмно и хладно, макар че хладината в Тексас отстъпваше място на горещината само за едно мигване с очи. Тъмнината леко изсивяваше с настъпването на утрото. Той смъкна един дълбок издялан тас от пейката до стената на спалното помещение, отиде до помпата и се огледа за кофата. Беше празна. За да си спести обиколката до едно от водните корита, Лейси натисна дръжката на помпата. Тя изскърца и изтрещя безрезултатно първите два пъти, после изплю една къса струя вода, но след това заработи както трябва. Той напълни легена, сложи го на разнебитената и с разкривени крака поставка и започна да мие лицето си, обливайки се щедро със студената вода по гърдите и раменете. Зарови лице в съда и отвори очите си, за да ги освежи.

После се изправи, като сумтеше и мигаше непрекъснато, и изплю силно една голяма глътка вода.

Нещо го удари много силно отстрани. Достатъчно силно, за да го повали върху поставката за легена и да събори съда.

— Какво ще кажеш да ми направиш малко местенце, а, татенце?

Пийт Стърн.

Лейси се обърна и направи крачка встрани от обърналата се пейка. Стърн явно го беше сръгал много здраво с лакътя си — ребрата дяволски го боляха и нищо чудно някое да се беше счупило.

Ако беше някой друг на негово място, сигурно щеше да се обърне, заслепен от ярост от подлия удар в гърба, и да се нахвърли слепешката на Стърн. И тогава щеше да се препъне в обърнатата пейка, разбира се. А Стърн очакваше точно това — един изненадан и ядосан мъж да му скочи, без въобще да се замисля. Дебелият мъж се беше подготвил за случая с вдигнати нагоре и напред ръце, а големият му десен юмрук очакваше нападението.

Лейси направи още една стъпка назад, затаил дъх от пронизващата ребрата му болка.

Стърн реши, че той се оттегля.

— Значи така си напердашил този подъл кучи син Ботвел — рече той. — Отстъпвал си, докато си го уплашил до смърт? — изсмя се той. — Без лоши чувства, татенце. Просто вдигни този леген и ми напомпи малко вода и край. — Той се усмихваше, все още нащрек за някоя неприятност, но беше отпуснал ръцете си встрани. Конструкцията му беше като на нерез, тумбест и дебел, сякаш мръсните червени долни гащи, които носеше, бяха пълни със свинска мас. Лейси видя, че е бос. Изглежда, го беше забелязал на излизане и бе решил да го последва и да си направи майтапа с него.

Лейси мръдна встрани, започвайки да прави кръг.

— Олеле, нашето татенце иска да се бие — ухили се Стърн. С бледата си кожа и изпъкналите, бледи сини очи много приличаше на скандинавец. Иззад раменете му Лейси видя няколко мъже да стоят на вратата на спалното помещение. Явно суматохата ги беше раздигнала.

На Лейси му се струваше, че Стърн беше от онези мъже, които обичаха юмручните боеве. Не беше толкова често срещано, колкото мислеха хората. Лейси познаваше мнозина, които предпочитаха

престрелката пред двубоя с голи ръце. Имаше нещо ужасяващо лично, интимно дори, в това да удариш някого в лицето...

— Обикаляше Ботвел, докато му се зави свят до припадък? Така ли направи? — Стърн също видя другите мъже, стоящи на вратата. — Познавам, че този скитник е отстъпвал и обикалял стария Ботвел, докато онзи е заспал прав! — Той се разсмя гръмко на собствената си шега и нападна Лейси със скок.

По това време Лейси вече дишаше по-леко. Можеше да вдишва дълбоко, без ребрата да го болят толкова остро. Не беше изненадан, когато каубоят му се нахвърли. Само беше изненадан на бързината, която дебелият демонстрира.

Стърн го удари силно с юмрук в стомаха, преди Лейси да успее да се отдръпне.

— Хайде! — изгрухтя Стърн и нападна отново.

Лейси го посрещна.

Сега определено имаше разлика между тях, която само австралиеца, Пиърс, видя и разбра.

Стърн се биеше, за да причини болка и да повали противника на земята.

Лейси удряше достатъчно силно, за да убие.

Пиърс беше виждал такъв маниер на бой и преди.

Стърн беше корав мъж. Лейси го беше ударил много силно, беше му счупил носа и извадил два зъба от устата, но каубоят все още се държеше на краката си, все още нападеше. Стърн не беше боксьор от класата на Ботвел, но беше здрав като бик.

Когато Стърн се хвърли отново, Лейси направи крачка напред, после отскочи встрани, замахна и уцели каубоя под ухото. Стърн се олюля, обърна се и отново атакува. От носа му обилно се стичаше кръв.

Ако Лейси беше обул ботушите си, би могъл да рита другия, докато го събори. Да, но не беше.

Лейси наведе глава и се хвърли към Стърн, като го блъсна с все сила в корема с главата си. Стърн се люшна назад и Лейси го удари в стомаха, отляво и отдясно, влагайки цялата си ярост в ударите. Удряше, сякаш искаше с юмруците си да пробие от край до край слоевете мускули и сланина и да убие мъжа. Сякаш удряше в гумена

подложка. Мъжът изгрухтяваше всеки път, когато ударите го застигнаха.

Но не падаше.

Другите кравари подвикваха и подсвиркваха покрай тях, започнаха да се блъскат от възбуда един друг в неравния кръг, който бяха направили около двамата. Лейси започваше да се задъхва. Главата отново го болеше там, където Ботвел го беше цапардосал предния ден. Щеше да е забавно, ако не го болеше толкова много. Разтърси глава, за да я проясни, и се дръпна назад, за да си поеме спокойно дъх. Видя Пийт Стърн — червените му гащи целите бяха опръскани в кръв — да разцепва въздуха с грамадните си юмруци, влачейки се тромаво след него. Зад каубоя Лейси съзря другите мъже. Устите им бяха отворени, те крещяха и виеха, възбудени от мириса на кръв и насилие. От силния шум не можеше да различи за кого викаха.

Би трябвало да е забавно. Господ знае, че братята Ърп щяха да си умрат на кеф. Докъщо. Направо щеше да им светне, ако можеха да го видят — застаряващ мъж със сиво в косите, обезобразен като изпаднал пияница — да валсува в двора на едно западащо ранчо, вплетен в юмручна разпра с един затлъстял каубой в червени наполеонки.

Стърн, пищейки като заклано прасе, се втурна отново, замахна и пропусна, пак замахна, докато Лейси се отдръпваше, и го удари в челюстта. Лейси се препъна и едва не се строполи на земята. Окуражителните викове на Бъд Мънугиън долетяха до него и той съумя да се задържи на краката си и да продължи да се движи. Съгледа дървената пейка, но тя не можеше да му влезе в работа. После в мръсотията видя големия леген, наведе се и го грабна в движение.

Когато Стърн отново се хвърли върху му, той се изви и цапардоса дебелия мъж отстрани по главата с необикновеното си оръжие.

То иззвънтя.

Стърн се спря, вдигна ръце и обви с тях главата си. Сините му очи изглеждаха по-изпъкнали отвсякога.

Лейси пристъпи напред, като засили съда с две ръце. Той издрънча със силен ясен звук по главата и пръстите на Стърн.

Стърн изскимтя от болка и се заклатушка назад, разтърсвайки размазаните си пръсти. Лейси го последва в полукръг, като с все сила периодично стоварваше легена върху главата на бедния каубой, който

при всеки удар прозвучаваше като църковна камбана. Изведнъж Пийт Стърн обели очи и се стовари като мъртъв в мръсотията.

Лейси се опасяваше да не би възрастният мъж да умре.

Мийгър се беше опрял на стената на спалното помещение с лице, зачервено като презрял домати, и хриптеше и гърголеше от смях. Отначало чак ревеше от удоволствие, но сега едва смогваше да си поеме дъх. Не беше здравословно за един стар човек да се зачервява толкова. Лейси си помисли, че той като нищо може да получи удар или нещо подобно.

— Ти... ти... — старият отново се задави. — Ти определено... имаш стил... в двубоите! Да елиминираш противника с... леген! — Той се изправи и се облегна с цял гръб на стената. — По дяволите, ако не звучеше като камбаната на методистката църква в Галвестън! — хлъцна той. — Помислих си, че е време да тръгваме за неделната служба!

Значи нямаше никакви лоши чувства сред работниците на Енгъл Айрън, задето Пийт Стърн си го бе получил чрез дървен леген за вода. Изглежда, че всички го приемаха като добра шега със стария Пийт. Мъжете го надигнаха и го повлякоха към спалнята.

— Сложете го обратно в леглото, момчета! — беше наредил Мийгър. — Нека да потъгува за зъбите, които изгуби поради собствената си глупост!

Мийгър беше обикалял помещението, наричайки помощниците, които не бяха се отзовали на повика на готвача, беше чул суетнята и бе имал късмет да види края на битката, което несъмнено му беше оправило настроението за целия ден.

— С какво, по дяволите, довърши горкия Ботвел, момче? С дъска за пране? — Той се качи без чужда помощ на дорестия си кон, пооправи пистолета на хълбока си, после се наведе от седлото, за да стисне ръката на Лейси. — Истински смелчага ще е тоя, дето ще се реши да се бие с тебе в кухнята, момче — изрече той, докато огромната му, разкривена от годините ръка стискаше неговата като парна преса. — *Vaya con Dios!*^[1] — после обърна коня си и потегли с останалите.

Лейси стоеше до обора и ги наблюдаваше как се отдалечават. Бъд се извърна в седлото си и му пожела довиждане. Тази сутрин щяха да закъснеят за работата си благодарение на глупостта на един дебел

каубой и един скитник с обезобразено лице. Дълга битка и къса закуска — и всеки по пътя си.

По пътя за никъде. Централната компания за добитък щеше да се погрижи за това.

Беше имало времена — в далечното минало, когато ситуация като тази щеше да изглежда нажежена до бяло. Братята Ботвел изглеждаха доста добри, но не толкова добри, колкото един млад стрелец с елече от еленова кожа. Не толкова подготвени да пристъпят и да свършат с тая работа, може би. Не толкова подготвени, за да видят, че Мийгър, възрастният мъж, е единственият, който задържаше положението. Не толкова бързи, за да го измамат навън. Да го отклонят и да го убият. Младият мъж с красивото, поизбеляло еленово елече обаче щеше да е приключил за нула време.

Да, за нула време.

И все още можеше да го направи. Вместо да се въргаля в мръсотията с някакъв дебелак с разкъравен нос. Нищо подобно. И тогава щеше да види изражението по лицата им. Това изражение...

То казваше: бъдете внимателни с този мъж. Той държи в ръцете си живота на всеки, който му се изпречи на пътя.

Поглед, пълен с уважение. Цената щеше да е само един огромен възрастен мъж, лежащ по лице на някоя улица в Пистълтаун. И имаше времена, когато той би сторил това.

Времена, по-лоши дори от сегашните.

Той се запъти обратно към спалното помещение да види как е Пийт Стърн. Наистина беше много смешен звукът, който се разнесе, когато удари човека с дървения леген. Но беше резултатно. Толкова резултатно, че чак можеше да умре от това.

Стърн беше в съзнание, проснат върху койката си, а Руди Снел почистваше лицето му с влажен парцал. На съседното легло седеше Луис Бристъл и държеше ръката на Пийт в своята. Тя вдигна очи нагоре към Лейси, когато той влезе в помещението. Погледът ѝ бе изпълнен със студенина.

Лейси се приближи до постелята. Стърн извъртя очи към него, но не каза нищо. Снел беше измил лицето му, но червените му долни гащи отпред се бяха вкоравили от стеклата се кръв. Носът му беше жестоко подпухнал и почернял около мястото, където Лейси го беше счупил, а устната му бе разцепена там, където бе изгубил зъбите си.

Изглеждаше по-зле, отколкото Лейси се чувстваше, макар че главата му пулсираше на талази като в ритъм на индиански тъпани.

— Беше добър двубой — рече Лейси. — Съжалявам, че трябваше да те ударя с този леген, но това беше единственият начин да те нокаутирам.

Стърн го изгледа гневно, отвори уста и замижа от болката в разцепената си устна.

— Ако не ме беше цапардосал с това корито, щеше да видиш ти! — каза той. — И още може да стане. — Звучеше като човек, страдащ от силна настинка.

— Сигурно — рече Лейси. — Ти определено ме накара да се чувствам като мокър парцал. — Той седна до Луис Бристъл на съседното легло. — Ти беше по-труден съперник от Ейб Ботвел, можеш да ми повярваш.

Беше си чистата истина.

Това изглежда накара Пийт Стърн да се почувства по-добре.

— Така ли? — рече той.

— Задръж за момент — каза Лейси. — Искам да погледна очите ти. — Той стана и се наведе над Стърн.

— Защо, по дяволите?

— Да проверя дали можеш да фокусираш зениците си — малките черни кръгове в очите — и дали са с еднакъв размер. Ако са еднакви, означава, че мозъкът ти не е пострадал.

— Ъ? — Ококори се Стърн срещу Лейси с известно разбиране.

Лейси го огледа внимателно и свали шапката си, за да защити Стърн от утринната слънчева светлина, струяща през прозорците на спалнята. После я махна настрана, за да види реакцията на зениците на Стърн. Бяха еднакви по големина.

— Изглежда добре — произнесе се той.

— Откъде знаеш? Ти не си лекар. — Но въпреки това Стърн изглеждаше доволен.

— Един лекар ме научи.

— А?

Луис Бристъл отправи към Лейси един по-приятелски поглед. Тя потупа Стърн по ръката и се изправи.

— Трябва да отивам в кухнята вече, Пийт, ако искаш ние с Мануел да ти направим пая с праскови. — Стърн се нацупи като дете.

Все още държеше ръката ѝ. — Искаш пай с праскови, нали? Преди мистър Мийгър и момчетата да се върнат, нали? Ти знаеш колко е настроен против сладкишите мистър Мийгър.

— Хайде, Пийт — каза Снел. — Аз ще поостана тука с тебе. Няма да те оставим сам, момче.

— А?

— Мистър Лейси — каза Луис Бристъл. — Бих искала да поговоря с вас. — Тя отново потупа ръката на Стърн и я освободи. — И този пай ще е само за теб, Пийт. Никой друг няма да хапне и трошица от него, освен ако ти не разрешиш.

Лейси тръгна след нея през градината. Силната, ярка утринна светлина не я облагодетелстваше ни най-малко, немилостиво подчертаваше нейната безличност. Беше едра жена, само няколко инча по-ниска от Лейси.

— Наистина ли беше вярно това, което каза за зениците на очите му?

— Един доктор ми беше казал тези неща, да.

— Добре, слава богу — тя поклати глава. — Те всичките са като деца, тези каубои. Като малки момчета. А понякога и безпомощни като малки деца. — Тя го изглежда и се усмихна. — Предполагам — промълви тя, — че ги глезя, защото нямам свои собствени.

Тогава Лейси осъзна защо Ботвелови не бяха още убили стария Мийгър. Защото това нямаше да е достатъчно, за да се разправят с Енгъл Айрън, в крайна сметка.

Трябваше да убият и жената.

---

[1] Бог с вас. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Лейси седна на дългата кухненска маса и се загледа в Луис Бристъл и Мануел, които приготвяха тестото за пая и го размесваха. Готвачът отвори кутия с праскови за пълнежа, довършиха сладкиша и го пъхнаха в тухлената пещ до голямата, желязна кухненска печка. Проходът имаше покрив от разцепени, иначе за нищо негодни, дъски — просто нещо, което да заслонява от слънцето, но ярки петна и снопове слънчева светлина се прокрадваха през грубите дъски и осветяваха в яркожълто наслоения прах, дългата маса, провисналите дървени рафтове за посудата, приборите и понапуканите емайлирани чаши. Тумбестата тухлена пещ и широката черна готварска печка бяха нашарени на блестящи петна като някой мексикански тигър.

— Влезте в къщата, мистър Лейси. — Тя го гледаше от отгоре, докато избърсваше ръцете си в престилката.

Лейси стана и я последва по коридора. Не му се искаше да губи много време в разговори с нея. Утрото се изнизваше бързо, а имаше доста мили да се извървят до града.

Градът, приличен кон, студена бира... После щеше да отпраши.

На юг, към старото Мексико.

Главната сграда изглеждаше толкова хубава във вътрешността, колкото и отвън. Бе обзаведена и подредена стилно, особено пък за ранчо в Северен Тексас. Голямата зала имаше килим на пода, червен на сини цветя, дълбоко кресло, странични масички и високи маслени лампи, покрай които човек би могъл да върши разни неща или да чете вечерно време. В другия край на стаята се намираше голяма камина от син камък, а в огнището ѝ имаше готварски скари. Вероятно някога са били използвани за готвене през зимата.

Много хубава къща. Лейси забеляза дори цветни стъкла по прозорците. Очевидно Енгъл Айрън помнеше много по-добри времена. Когато семейство Бристъл е имало голяма тежест наоколо.

— Моля, седнете, мистър Лейси.

Лейси седна на един стол с висока изправена облегалка до една масичка със стереоскоп на нея.

— Струва ми се — каза Луис Бристъл, след като се разположи в креслото срещу него, — че ми казахте, че се занимавате с коне, мистър Лейси. — Тя самата наподобяваше на кон — с нейните тъжни кафяви очи, дълъг нос и добре изразена челюст.

— Да, мадам, занимавал съм се с коне.

— Е, добре — промълви тя, а пръстите ѝ нервно се вплитаха в плисетата на полата. — Предполагам, че мистър Мийгър е споменал, че ще докараме от Локхарт стадо за замяна. За замяна на животните, които ни бяха откраднати.

— Да.

Тя вдигна поглед и го изгледа право в очите, и Лейси разбра колко разгневена бе тя всъщност зад срамежливостта си.

— Животните, които бяха откраднати... и двете момчета, който бяха застреляни. — Тя спря да говори за момент и отново се захвана да нагъва дрехата си. — Бихте ли искали да се заемете с тази задача, мистър Лейси? — попита тя и сведе поглед. — Ние ще платим, смея да кажа, много по-добре от обикновено.

— Благодаря за предложението, мадам, но аз трябва да си продължа по пътя, затова ще трябва да ви откажа.

Как ли не! Да се захваща да вади горещите кестени в Енгъл Айрън. Как ли не!

Тя изглади престилката си и го погледна отново.

— Е, може и да преосмислите нещата, мистър Лейси. Ние се справихме с пролетния набор, а и няма да ходим за тези животни поне до следващия месец. Мисля, че...

Лейси поклати глава.

— Съжалявам, просто няма да съм в състояние да го сторя.

Централната компания сигурно яко я притискаше, за да е принудена да му се моли по този начин. И то не само за каубойската работа. Двете юмручни схватки, а вероятно и остроото око на стария Мийгър, го бяха показали като добър боец, или поне като корав тип. Луис Бристъл търсеше повече помощ, отколкото можеше да ѝ предложи един каубой с камшик, който да вика „Дий!“ на животните. А имаше основания да я търси. Централната компания нямаше да

допусне по никакъв начин това стадо да стигне от Локхарт до ранчото. Не и без пукотевица.

Енгъл Айрън се беше справило с пролетния набор, на каква цена обаче!

О, те щяха да се нуждаят от пушки при това пътуване, без съмнение. Повече пушки, отколкото можеха да съберат. А тази тъжна и съвсем обикновена лейди все още се взираше очаквателно в него.

— Мис Бристъл... извинете за въпроса... но нямате ли семейство? Някакви роднини — мъже — които да дойдат и да ви подкрепят в този бизнес?

За момент тя не отговори и Лейси си помисли, че ще пренебрегне въпроса. После каза:

— Аз... аз вече нямам семейство... освен мистър Мийгър. Виждате ли, той беше приятел на дядо ми. Ожени се за сестрата на дядо.

— И няма никакви по-млади мъже? — запита Лейси, сякаш му влизаше в работата.

— Имах племенник — отвърна тя. — Мартин Бристъл. — В очите ѝ се появиха сълзи. — Той беше едно от двете момчета, които убиха, когато откраднаха стадото ни. — Тя избърса сълзите с крайчеца на престилката си. — Момче на седемнадесет години... те... простреляли го... и докато лежал тежко ранен на земята... омотали го с едно въже... и го влачили, докато умре. — Тя повдигна глава и преглътна сълзите си. — Мистър Мийгър разбра това по следите.

— Представям си — пророни Лейси. И наистина си го представяше.

— Когато това се случи, мистър Мийгър искаше да отиде в Сан Антонио, да влезе в централата на компанията и да избие по офисите им служителите ѝ, които бяха допуснали това да се случи. — Тя впери поглед в Лейси, сякаш го умоляваше да я разбере. — Но не можех да позволя на един стар човек да стори това, нали? Нали не можех? Те щяха да накарат полицията в този град да го убие като бясно куче, горкия еднорък, стар човек. — Тя пак наведе глава и зачупи нервно пръсти. — Паднах на колене пред мистър Мийгър. На колене го умолявах да не тръгва, да не ни оставя сами. Умолявах го на колене, докато той каза, че се отказва.

След това тя се умълча; нямаше какво повече да каже.

Да не ни изоставя... нас. После Лейси разбра какво имаше тя предвид под „нас“. Нея и всички помощници, тези нейни оцетени и онеправдани от съдбата каубои.

— Бих искал да можех да ви помогна, мадам.

Само, боже господи, недей да падаш на колене пред мен!

Но сълзите — и молбите — бяха преглътнати. Луис Бристъл подсмръкна няколко пъти, изглади престилката си и се изправи.

— Добре — рече тя. — Като не можете, не можете. Нищо не може да се направи. Ще се оправяме сами.

Лейси стана и тя го изпрати до входната врата.

— Сигурен ли сте, че искате да тръгнете, преди паят да е станал готов? — попита го тя. — Няма да е след дълго, а и се съмнявам, че Пийт ще успее да го изяде целия.

Лейси отвори вратата пред нея и я последва навън.

Тя се обърна към него и се усмихна непринудено.

— Мануел прави страхотни пайове, когато мистър Мийгър е достатъчно далече оттук!

Лейси се засмя и ѝ се поклони като джентълмен.

— Загубата ще е за моя сметка, уверен съм, мадам, но колкото по-скоро се добера до града, толкова по-добре.

— Много добре — каза тя. — Ако отидете и повикате Руди Снел, аз ще му дам списъка и ще можете да тръгнете. — Тя протегна ръка за сбогом.

Стискането ѝ беше силно като на мъж.

— Късмет — каза Лейси.

— Баща ми, Емет Чарлз Бристъл, имаше навика да казва: „Бристъл нямат нужда от късмет. Те си го изковават.“

Снел караше доста бавно.

Хладното утро като с лоша магия се беше преобразило в неописуемо горещ тексаски ден. Лейси беше прекарал толкова дълго време на север, че беше забравил какво изпитание представляваше тексаското слънце, когато безжалостно пърлеше тялото ти.

Бизонската трева се простираше от двете страни на коловозите от колите, които в тези местности служеха за ориентир, и сияеше в златно под изгарящите слънчеви лъчи. Нямаше нужда някой да му

казва, че това е първокласна животновъдна област. Такава си беше. Както преди двадесет години е била чисто бизонска територия. Територия на команчите.

— Нямате ли проблеми с индианците наоколо?

— А, не — отвърна Снел. — Не и след като армията ги разби през седемдесетте. — Той лапна един фъстък и се изплю точно до ухото на коня. — Не че са изчезнали съвсем, ама повечето са по резерватите сега. Другите не се показват много-много, освен когато тръгнат да ловуват.

— Бъд Мънугиън ми каза, че тъкмо сега ловуват.

— Да, така е. Прочистват много яко дивеча, но пак почти не можеш да ги зърнеш. — Той подвижна на впряга и конете позасилиха малко ход. — Нямам особено желание да срещна някой от тях де, особено насаме. Команчите са непредсказуеми...

Непредсказуеми. Лейси бе познавал един непредсказуем стар индианец от племето шошони, който имаше пушка „Паркър“. Дяволски непредсказуем, но и добър приятел също.

Не всичките му спомени от индианците бяха толкова приятни. Беше се бил веднъж срещу тях, срещу шейените в Дакота. Бяха лоши времена, нямаха нищо общо с нещата, които беше чувал мъжете да говорят за индианските войни. Мъжете, с които беше той, бяха от доброволческите отряди. Добри мъже, поне повечето от тях, ръководени от един бивш щатски офицер на име Пъркинс. И той беше добър човек също. Разбираше си от работата и не вдигаше много шум около нея.

Седмици наред бяха яздили из саваната и още не бяха водили битка с шейените. Всъщност само на два пъти бяха забелязали индианци посред бял ден и това беше всичко.

От двадесет и тримата мъже в техния отряд девет бяха убити в кампанията, при това никой от тях не загина в нещо, което да може да се нарече битка.

Бяха просто изпозастреляни.

Няколко бяха убити денем. Просто си яздеха и изведнъж — самотен изстрел от значително разстояние — и Били Четвин се изтърколи от седлото с отнесена челюст и давейки се в собствената си кръв.

Някои бяха убити нощем. Може да е имало времена, когато индианците не са нападали нощем, но тези индианци, изглежда, не знаеха за това.

Лейси бе убил в тази кампания двама индианци. Бе пропълзлял до лагерния им огън и бе убил първия с гол нож. Понякога си мислеше, че индианецът трябва да е бил болен и заради това изоставен от съплеменниците си — седеше до малкия огън, загърнат в одеялата си. Лейси се беше нахвърлил върху му и му бе прерязал гърлото като на теле.

Другия бе застрелял с пушка, и то по чиста случайност. Беше пуснал един куршум към групичка индианци, яздещи между върбите покрай някакъв поток — беше стрелял поне от неколкостотин ярда и изкрещя от изненада, когато видя един от индианците да пада от коня си.

Мъжът, когото Лейси бе прострелял, беше още жив, когато го доближиха. Беше нисък, изтощен на вид, с много криви крака. Лейси го бе уцелил в хълбока и част от костта стърчеше от раната, цялата в кръв. Мъжът лежеше на една страна, положил глава на сгънатата си ръка. Наблюдаваше как Лейси и другите слизат от конете си и се приближават до него. Не изглеждаше да има особено добро мнение за тях.

Сега, след като го бяха пипнали, те май не знаеха какво да го правят. На Лейси му се искаше капитан Пъркинс да беше там, за да вземе решение. Един от мъжете, който се бе заканвал да скалпира заловените индианци, нямаше особено желание да го стори сега, когато пленникът лежеше безпомощен в краката им.

Решиха да го убият, вместо да го вземат за пленник, донякъде и защото беше толкова лошо ранен. Капитан Пъркинс бе искал заложник, но на този човек половината кост стърчеше извън тялото му. Идеята да го качат на кон изглеждаше крайно неприятна.

Решиха да го застрелят.

Лейси го направи.

Това беше един от крайъгълните камъни за изграждането на репутацията му на майстор стрелец.

Лейси бе застрелвал и други индианци, в по-късни времена, в други части на страната. Но това бяха вече преки двубои, не част от някаква идиотска кампания, от някаква проклета война. Защото от

онова, което бе видял през малката война в Дакота, Лейси заключи, че гражданската война трябва да е била абсолютно същата — само малко по-дълга, по-голяма и по-шумна. Това му обясняваше защо много ветерани от войната изглеждаха не съвсем с ума си.

Четири години воюване из Дакота можеха да подлудят като нищо и него.

— Някакъв ездач идва насреща ни. — Гласът на стария Снел прозвуча разтревожено.

По пътеката Лейси съзря един мъж, яздещ сив кон. Беше твърде далеч, за да го разпознае, но се виждаше, че няма пушка.

— Познаваш ли го?

— Прекалено далеч е — каза Снел. — Не познавам този кон.

Лейси се протегна назад в колата, за да стигне до пушката си и я положи в скута си. После посегна и освободи кожената закопчалка на кобура на колта си.

— Кажи ми, ако го разпознаеш, като наближи.

— Непременно — отвърна Снел.

Гласът му леко трепереше. Беше твърде възрастен и изморен за неприятности от този род. Колко странно е това нещо възрастта, помисли си Лейси. Ако на негово място се намираше старият Мийгър, той щеше да бълва огън и жупел и да гори от желание за битка.

Мъжът върху сивия кон яздеше точно срещу тях. Все още не се виждаше никаква пушка в ръцете му. Лейси започна да се отпуска, като видя, че мъжът нямаше оная напрегната стойка върху седлото, която характеризираше онези, които се стремяха да предизвикат някого на дуел. Яздеше отпуснат като дроб.

— Мамка му — рече Снел, — това е адвокатът. Но, дявол да го вземе, никога не съм виждал този кон преди.

— Какъв адвокат?

— Казва се Талбът. Едно суетно конте е той, нищо друго.

Лейси беше познавал адвокати, които много ги биваше с оръжията.

— Не е лош тип, така ли?

— По дяволите, не — каза Снел. — Този самохвалко не би уцелил дори и бик по задницата с контрабас. Не съм чувал никога да се е карал с някого.

Лейси вдигна шарпа и се протегна отново, за да я остави в калъфа ѝ. Когато се изправи, видя, че другият ездач им махаше с ръка, приближавайки се към тях.

Лейси погледна към коня.

ГЛАВА ОСМА

Беше скопен кон, с особен, тъмносив цвят, и изглеждаше огромен като къща. Беше млад и от почти чистокръвна порода. Дългокрак като английски бегач, но с по-яки гърди и по-тежка задница.

Прекрасен кон.

Ездачът бе едър мъж с широки рамене и червендалесто лице. Пиянде, помисли си Лейси. Вероятно бе по-млад, отколкото изглеждаше. Носеше претенциозен кафяв костюм на шотландски карета и черна градска шапка „Стетсън“.

— Здравейте — поздрави адвокатът и възпря жребеца от страни на колата. — Вие, момчета, трябва да сте от Айрън, предполагам.

— Вярно — отвърна Снел. — Оттам сме.

— Мис Бристол е в ранчото, навярно?

— Това си е нейна работа.

— Да, там е — каза Лейси.

Адвокатът докосна шапката си в поздрав към него.

— Благодаря, сър. Истинско удоволствие е да срещнеш джентълмен в тия просторни тексаски равнини.

Лейси разбра, че мъжът е пиян. Докато си държеше устата затворена, можеше да го поприкрие. Хрумна му, че Талбът можеше да каже и повече, ако го поразпитаха.

— Юридически дела ли ви водят по тези пътища, мистър Талбът? — Той се усмихна приятелски. — Разбирам, че сте адвокат.

Снел изсумтя, но Талбът не му обърна внимание.

— Имам честта да бъда служител на закона. В този случай съм представител на съда в окаения град Бристълтън.

— Наречен така, както разбирам, на името на бащата на мис Бристъл — подхвърли Лейси.

— На нейния дядо, сър. Да, прав сте. Семейството доста е позападнало оттогава обаче.

— Талбът — рече Снел, доста по-храбър вече. — Внимавай как приказваш за мис Луис.

— Разбира се, разбира се — отвърна адвокатът. — Мис Луис е истинска дама. — Той докосна отново шапката си с пръсти, сякаш тя присъстваше там. — Една много щастлива дама, бих казал.

— И защо така, съветник? — попита Лейси, а Снел се изхрачи и се изплю.

— Ами защо ли? Защото аз се явявам приносителят на едно зашеметяващо предложение за закупуване на нейното ранчо — каза Талбът. После спря да приказва и се втренчи в Лейси. Лицето му почервения още по-силно. — Предполагам, че в скоро време това ще стане известно навсякъде. Нищо конфиденциално, струва ми се. — Той се поизправи върху седлото си.

— Добре, ние няма да се разпростираме на тая тема — рече Лейси. — Въобще не е наша работа. Макар че ще е много хубаво, ако съдбата се покаже благосклонна към мис Луис. Предполагам, че хората от Централната компания ще...

— Да, да — Талбът смуши коня си. — Трябва да потеглям. Казвате, че дамата е в ранчото?

— Да.

— Добре, тогава трябва да продължавам. — Той им махна леко с дясната си ръка и пое в тръс по пътеката, водеща към Енгъл Айрън.

— Пиян като гъска — отсече Снел и подвикна на конете да тръгват.

— Подкарай малко тия коне — каза Лейси. — Искам да стигна в града, преди луната да се покаже.

Все още стоеше извърнат назад и наблюдаваше ездача и коня под него, особено походката му. Много отдавна не му се беше случвало да желае точно определен кон толкова силно. Много странно — беше сякаш да желаеш точно определена жена. Имаше усещането, че не би му мислил много да убие адвоката заради този кон.

Ха, ето ти един побойник на път да стане конекрадец. Ставаше все по-примитивен, без съмнение...

Стигнаха до Бристълтън с изгрева на луната.

Снел подкара впряга по билото на един нисък, назъбен хребет. Пътеката, значително по-широка и по-издълбана сега, лъкатушеше до началото на града и се сливаше с главната улица.

Бристълтън беше по-голям, отколкото Лейси си бе мислил. Беше си го представял като обикновено малко градче на животновъди кравари — една-две кръчми, универсален магазин, конюшни под наем и компания за пренос-превоз. Три или четири малки фамилни къщи, на север от линията.

Нищо подобно. Вярно, че Бристълтън беше краварски град, но не чак толкова малък. Главната улица бе добре осветена с керосинови лампи от двете страни на тротоарите, а лунната светлина показваше достатъчно добре останалата част от града. Имаше още две улици, водещи на север и на юг спрямо главната, изпълнени с къщи, магазини и конюшни по цялото им протежение. Южната страна, както обикновено, изглеждаше по-оживената. По-много фенери, по-много хора. Лейси дочуваше музика отнякъде.

— Изглежда като град с железопътна линия.

Снел беше доволен от комплимента.

— Нали? Точно така изглежда, обаче на — няма. Линията е спряла някъде отатък Амарильо. Не, това тук си е истински едновременно говедарски град. Всички стада от стотици мили идват насам, за да потеглят на север. А това е много, много добитък.

— Аз си мислех, че железопътните компании са съкратили тези дълги преходи.

— Аха, биха могли, така предполагам и аз — каза Снел и свирна на конете да сменят посоката. — Ако не бяха толкова заети да си изпиват едни на други кръвчицата.

Те продължиха надолу по хълма, който някога е бил бряг на стара река, пресъхнала и забравена много отдавна. Снел възпря впряга до една паркирана товарна кола, като принуди двама ездаци, идващи насреща му, да му направят път. За този късен час имаше доста хора навън по улицата.

— Хей, Снел! — извика някой от отсрещния тротоар.

Снел вдигна камшика си и го размаха.

— Това е Пилсбъри — каза той на Лейси. — Най-големият пияница в града. А това наистина означава много нещо, казвам ти! — Той дръпна впряга. — Ей, виж, това тук е конюшната под наем, която ние, хората от Енгъл Айрън, използваме. Аз ще се разположа в плевника над нея — ще натоваря и ще си замина сутринта. Не мисля,

че Нейтън Бритл ще има нещо против, ако и ти останеш тук. Особено след като чуе, че си се справил с Ейб Ботвел.

— Предполагам, че не — каза Лейси. — Но мисля, че ще си потърся подслон в южния край. — Той се метна от седалката и изръмжа от болката, която прониза гърба му, вцепенен от дългия ден, прекаран в каруцата. Протегна ръка назад, за да си вземе седлото, завивките и пешката. — Много съм ти задължен, приятелю — каза той. — Я чакай, кажи, Снел, кой е най-хубавият бардак в града?

— По дяволите! — рече Снел от седалката си, поклащайки ухилено глава. — Вие, младите бичета, никога не преставате да мислите за това, нали?

— Не толкова млади вече, Руди, но не си далеч от истината.

— Слушай, ще ти кажа нещо — мен вече ме няма по тая част, но ако можех, щях да отида в дома на мис Сюзан Мейнард. И ако имах пари де. Мис Сюзан е истинска малка лейди, и както съм чувал, момичетата ѝ са много добри и винаги са били такива.

— Благодаря, Руди, мисля да пробвам. — Лейси метна седлото на едното рамо, завивките — на другото, а с дясната ръка стисна пушката.

Снел обърна впряга към широко отворените двойни врати на конюшните. Входът беше тъмен. Един-единствен фенер пръскаше бледа светлина към гърба на постройката.

Първо конете, после Снел, а накрая и каруцата преминаха навътре и потънаха в тъмнината.

— Ще ти струва скъпичко, да знаеш! — долетя някъде отвътре гласът на Снел.

Южната улица беше по-тясна от главната, но не по-малко мръсна, осеяна от двете страни с осветени от лампи публични домове, бараки, колиби и кръчми. Не беше толкова оживена, колкото бе изглеждала от хълма извън града, но все пак имаше движение, предимно търговци на добитък, крачещи по скърцащите бордюри. Подвикваха си и се шегуваха един с друг. Четирима от тях, съвсем пияни, стояха наред улицата и пееха в нестроен квартет мръсни песнички.

Луната беше вече напълно изгряла, пълна и ярка, и затъмняваше керосиновите лампи и фенерите с борова смола, насеяни покрай вратите на бардаците. Миришеше на пелин и бизонска трева, на просмукано от бира дърво и на сладкия люляков парфюм на проститутките. Сладка тинтява и люляк.

Лейси вървеше, поизгърбен под товара си, и леко се задъхваше. Изглеждаше така, сякаш беше носил проклетия багаж мили наред. Твърде много мили и две юмручни схватки. Остаряваше.

Висок слаб мъж с кривогледо ляво око изскочи със залитане от един салон за фаро и едва не го събори.

— Хей, ти!

Мъжът се обърна, готов да се бие.

— Спокойно, Боб. Търся мис Сюзан Мейнард.

Човекът отпусна стиснатите си юмруци и се загледа в Лейси, като се поклащаше леко.

— Мейнард ли? — рече той. — Скъпичко гнезденце е това.

— Няма значение.

— Добре, върви нагоре по улицата, докато стигнеш края ѝ. Последната къща от северната страна. От двете страни има празни дворове.

— Много съм ти задължен — каза Лейси, понамести седлото на гърба си и се обърна, за да тръгне в указаната посока.

— Мистър — каза мъжът, — май имаш нужда от кон! — Лейси го чу да се отдалечава тромаво. Ботушите му бумтяха по дървената платформа.

Кон като сивия на Талбът. А този кон трябва да струваше шест-седемстотин долара, и то в случай, че Талбът искаше да го продаде.

Намери къщата точно където му я беше описал непознатият. На края на улицата, дори малко след това, с празни дворове около нея. Изглежда мадам притежаваше и двата парцела. Сградата беше по-голяма от другите подобни на това заведение, които беше забелязал по улиците досега. Цялата боядисана в бяло, при това съвсем скоро, та чак блестеше на луната. От прозорците на залите струеше ярка светлина. Дочуваше се мелодията на пиано. „Точно преди битката, мамо.“ Цивилизация. Лейси бе дяволски доволен да се озове в нея.

Той се промъкна през вратата на ниската бяла ограда — ако можеха да се нарекат ограда няколкото жици тел, поставени просто за

да ги има — повлече нещата си по предните стълби и ги стовари със замах точно пред входната врата.

Някой отвътре трябва да беше взел това за почукване, защото Лейси дочу стъпки и после вратата се откряна наполовина.

Младо черно момиче погледна навън. Беше облечена като прислужница в черна рокля и бяла престилка и шапка. Огледа предпазливо Лейси на светлината на фенера.

— Тук не се допускат каубои — каза тя.

— Не съм каубой — тросна се Лейси. — Сега извикай господарката си, веднага.

Момичето отново огледа преценяващо Лейси.

— Ние не търпим досадници — каза тя.

— Не съм досадник, дявол да го вземе. Аз съм клиент! Сега повикай шефката или ще дойда аз да си я намеря!

Момичето облещи очи, дръпна се навътре и тресна вратата.

След кратко изчакване, вратата се отвори със замах.

Най-дребната възрастна женичка, която Лейси някога бе виждал, стоеше на вратата и го гледаше намръщено.

Най-огромният чернокож мъж, когото Лейси бе виждал, запречваше прохода зад нея.

Лейси видя, че мъжът не е въоръжен, но с ръста и големината си той просто нямаше нужда да бъде.

— Какво желаете? — попита малката дама. Беше миниатюрна и представителна на вид — като филаделфийска радетелка за правата на жените. Носеше черна вдовишка дреха и малка дантелена шапчица с черни панделки. Лицето ѝ беше набръчкано и остро като на домашна маймунка. Синеока малка маймунка.

— Желая сапун и гореща вода за една баня, бифтек за вечеря, меко легло за нощта и очарователна млада жена за компания — изстреля Лейси.

Възрастната дама размисли върху това и отново огледа Лейси.

— Говориш като комарджия, на когото късметът му е изневерил — рече тя и посегна да затвори вратата.

— Нищо подобно — каза Лейси уморено и позагубил търпение, добави: — Пък и не ти влиза в работата.

Малката дама и огромният черен мъж, извисяващ се зад нея, продължиха да се взират в него.

— Добре, хайде, влизай тогава — каза тя. Изглежда беше умна жена, видяла и две, и двеста.

Като влезе навътре, Лейси видя, че огромният негър, облечен като прислужник в черен костюм и лъскави черни обувки, се потеше обилно като кон. Беше странно, защото вечерта бе хладна, а и нямаше никаква причина да се страхува от Лейси.

— Ела с мен — нареди дребната жена и поведе Лейси през салона до тясна стълба, покрита с килим. Отнякъде се донасяше шум от парти, от една стая вляво просветваше ярка светлина, но мис Мейнард посочи нагоре към стълбищата.

— Вещите ми останаха пред вратата ви — рече Лейси.

Малката дама се обърна и извика през стълбите:

— Уилям, върви и донеси багажа на мистър Лейси при мен, горе — после се обърна и продължи пътя си, а той се качваше подире ѝ.

Килимът върху стъпалата беше дебел като трева и много мек. Къщата миришеше на чисто. Маслени лампи блещукаха от стените, покрити със златисти тапети. Откъм долния етаж той можеше да чуе пианото, което свиреше нежна немска песен. Нищо просташко в това заведение, нищо гръмогласно или кръчмарско. Изобщо, заведение от класа за хора от класа.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Мис Мейнард го преведе по коридора покрай редица затворени стаи — Лейси долови момичешки кикот — до една отворена врата най-накрая.

Беше малка квадратна стая, мебелирана в същия разкошен стил като долния етаж, с тапети на златни цветя, малка изтумбена печка в единия ъгъл и масивно легло, върху което имаше нещо, което му приличаше на мек, пухен матрак.

В ъгъла, срещу печката, бе разположено кресло, в което се настани мис Мейнард, издърпвайки се назад като малко дете, докато обутите ѝ в ботуши крачета се залюляха свободно над килима. Тя се вгледа в Лейси, а лицето ѝ се изкриви от съсредоточаване.

— Как се казваш? — попита го тя.

— Фин Лейси. Повечето хора ме наричат просто Лейси.

Едрият Уилям влезе с пуфтене в стаята с нещата на Лейси и ги остави на шкафчето до крака на леглото, с изключение на пушката. Отвори високия гардероб и остави вътре оръжието с калъфа. Гигантът все още се потеше, сякаш бе изкачвал планина тичешком.

— Добре, Уилям — рече мис Мейнард.

Чернокожият измери с бърз, леден поглед Лейси отгоре до долу, после излезе от стаята. Подът поскърцваше под всяка негова стъпка.

Когато той си отиде и вратата захлопна след него, мис Мейнард се издърпа по-напред в креслото.

— Вие си позволихте да ме заплашвате на вратата ми, мистър Лейси. Това го приемам като лична обида — бледите ѝ сини очи бяха студени и сурови, такива, каквито само на някоя обръгнала стара мадам могат да бъдат, а лицето ѝ бе набръчкано като риза от чиста коприна.

Лейси не виждаше защо трябва да се прави на срамежлив пред нея.

— Вие се отнесохте грубо с мен, мис Мейнард. — Той ѝ се усмихна. — Явно отдавна не сте си показвали носа навън, щом не

можете да разпознаете един търговец на добитък от нехранимайко.

Мис Мейнард го проучваше няколко мига.

— Добре, кого познавате тогава, мистър Лейси? Защото аз със сигурност никога не съм ви виждала преди.

— Реба Рут, Марта Косгрейв, Мери Ан Колинс.

— Марта Косгрейв е мъртва, мистър Лейси.

— О, така ли? По дяволите! А аз си мислех, че Господ няма да посмее да я вземе там горе.

— Огън момиче, такава си беше тя, нали? — промълви мис Мейнард.

— Нищо подобно. — Той се надигна от леглото. — Марта беше една бърборана, мис Мейнард. Никога не преставаше да приказва, но аз приключвам — точно сега.

Тя сякаш отхвъркна извън креслото и се изправи пред него. Стигаше някъде до кръста му.

— Много добре — каза тя, — наистина сте познавали Марта. Какъв сте вие, мистър Лейси, имам предвид — в живота?

— Сводник, за известно време, преди няколко години. Имах си мое заведение.

— Обикновено или специално?

— Обикновено.

— И къде ще да е било това?

Лейси хвърли завивките си върху леглото, развърза ги и извади от очукания си куфар сапуна и бръснача.

— Дали има някой в града, който да наточва бръсначи, а?

Мис Мейнард се изчерви малко, после рече:

— Уилям може да свърши това.

— Ето — Лейси й подаде кутията си с бръсначи. — Писна ми да се бръсна с ножа си. — Взе дебелото вълнено одеяло и го просна на пода. — Ако ми пратите онова момиче тука, ще искам това одеяло изпрано и изсушено. Но не над печката, а както трябва! А имам и други неща за пране също.

Мис Мейнард се изчерви малко по-силно.

— Таксите за всякакви хотелски услуги са много високи, мистър Лейси.

— Когато момичето дойде и отнесе одеялото ми, мис Мейнард, ще искам вана, сапун и много кофи гореща вода. После очаквам да

вечерям бифтек със студена бира.

— Студена бира — повтори мис Мейнард.

— А след това ще искам най-хубавото ви момиче. Някоя сладурана, която харесва работата си, мис Мейнард. И да е напълно здрава — имайте го предвид, мадам.

— Здраво момиче — каза мис Мейнард.

— И не ни безпокойте до утре по пладне.

— До пладне, а? — рече мис Мейнард. — И колко, мамка му, си мислиш, че ще ти струва това, веселяко?

— Мисля си, че ще струва около двайсет и пет долара в злато.

— Нямах грешка — извика мис Мейнард и си пожела да беше помислила, преди да си беше отворила устата.

— Но ще платя двайсет — добави Лейси.

Мис Мейнард изскърца със зъби.

— А я си представи, че повикам градския шериф да те изхвърли оттука? — предположи тя.

— О, не мисля, че ще го сториш, скъпа — каза Лейси.

— Ами, така ли? — рече мис Мейнард, пропускайки „скъпа“.

— Не, скъпа — убеди я Лейси и извади от кесията си няколко златни късчета. — Не и ако не желаеш мозъка на шерифа да доразкраси тапетите ти.

Мис Мейнард взе двадесетте долара и напусна стаята с величествена стойка, но изглеждаше замислена. Лейси отиде до вратата след нея и се провикна в коридора:

— Ако момичето е гладно, сложете два бифтека на подноса!

За един мъж, изпотен и изморен от целодневното друсане по неравните прерийни пътища, има само няколко неща, по-хубави от вана, пълна с гореща, чиста вода. Само няколко. И докато се миеше и плискаше в димящата вана, Лейси ги очакваше с нетърпение. Чернокожата прислужница беше постлала под ваната някакво платче, за да не се мокри килима, но въпреки това Лейси внимаваше да не пръска навсякъде. Мис Мейнард можеше и да му прости безцеремонното нахлуване в заведението ѝ, но надали щеше да прости съсипването на килима.

Сапунът, който му беше дало момичето, ухаеше на виолетки, ухание, което представляваше съществена и много приятна разлика в сравнение с праха, потта и конските изпражнения.

Големият Уилям почука на вратата и влезе. Погледна към колта, висящ на една от таблите на леглото, и изчака Лейси, докато се измие и излее и последната кофа вода над главата си. Лейси излезе, пресегна се за кърпата и започна да се подсушава.

Огромният черен мъж грабна пълната вана, опря я до прозореца, дръпна завесите, вдигна рамката и после наклони коритото, изръмжа от усилието и го изля на двора. Свеж нощен въздух нахлу през прозореца.

— Остави го отворен — каза му Лейси.

Едрият мъж кимна, нарами празната вана и тръгна да излиза от стаята.

— Чакай — задържа го Лейси, отиде до леглото, извади двадесет и петцентова монета от кесията си и я подаде на мъжа. — Благодаря, че ми донесе всичката тая гореща вода тук горе.

Мъжът го изгледа втренчено, кимна и изнесе ваната. Продължаваше да се поти обилно. Би могло да е от усилието, но Лейси си мислеше, че човекът сигурно е болен.

После влезе момичето и Лейси даде и на нея същата монета. Тя прибра платчето, одеялото на Лейси и мръсните му дрехи, в резултат на което Лейси остана без никаква дреха, с изключение на кърпата. Той я подпъхна около кръста си и отиде да огледа през прозореца.

Беше хладна, звездна нощ. Можеше да се види част от южната улица — с далеч по-малко светлини и по-малко хора по нея. И по-малко глъчка. Лейси предполагаше, че в съботните нощи глъчката продължаваше до зори. Дали пък днес не беше събота? Опита се да пресметне колко време бе минало, откакто конят му се бе строполил бездиханен под него. Дали не беше четвъртък? Или пък вторник?

Ново почукване на вратата.

— Хайде, влизай!

Вратата се откряхна донякъде и през нея се показва едно закръглено, посипано с лунички лице.

Момичешко лице.

— Влизай, сладурче.

Тя влезе на една страна, усмихвайки се широко. Свежа като току-що откъсната ябълка курвичка. С приятното си, широчко лице, със златната си пшеничена коса, наплетена на плитки, и малки, ясносини

очи, тя изглеждаше като долетяла тук право от някое ранчо. Лицето и ръцете ѝ бяха целите осеяни с лунички.

— Вечерята пристига — обяви тя и се отправи към Лейси, като поклащаше бедра. — Ще хапна с теб. Бифтекът е чуден и ще ми дойде много добре. — Тя посегна и го докосна през кърпата. — А и на теб също, трябва да ти кажа — рече тя.

— Спокойно, малката — каза Лейси. — Не си с някой тъпанар, с два долара всичко на всичко в джоба си. Имаме цялата нощ на разположение.

Тя направи лека гримаса насреща му.

— Добре де — рече и се дръпна малко назад, за да го огледа изпитателно.

Лейси видя, че я бяха облекли като фермерско момиче. Синя карирана рокличка на бос крак. Имаше много добра фигура. Белокожа, набита и яка. Прасците ѝ се подаваха, здрави и закръглени, изпод края на роклята. Имаше хубави глезени, а малките ѝ крачка бяха чисти.

— Как ти викат — попита я Лейси, — Суки Мае?

Момичето отметна глава и се разсмя. Имаше силен, богат и жизнерадостен курвенски смях, смях, който почтените жени не умееха или не смееха да издават. Повечето от почтените жени. Лейси бе познавал една, която се смееше като проститутка, а беше добро момиче като всяко друго. Много, много отдавна.

— Наричат ме Силки^[1], защото кожата ми е много нежна — отвърна момичето. — Виж сам. — Тя протегна приятно закръглената си ръчичка към него.

Лейси я докосна. Кожата ѝ наистина бе много мека.

— Какво ще правиш с мен? — попита тя с различно звучащ, дълбок глас, докато той държеше ръката ѝ. — Какво ще ми направиш, ти, лошо момче? Ще ме караш ли да ближа твоя...?

Беше много добра в занаята си. Първокласно момиче в първокласно заведение.

— Това, което ще те накарам да направиш, е да ми подадеш солта, ако ще вечеряме, дявол да го вземе.

Тя му се усмихна — не беше успял да я заблуди.

— Приказвай каквото си искаш — каза му тя, — но това няма никакво значение.

И беше права. Сводник или комарджия, щом опреше до оная работа, именно женската определяше правилата на играта.

— Ела тук.

Тя се приближи до него. Лейси се пресегна, обхвана я през рамената и я завъртя. После се наведе и вдъхна леко във врата ѝ, разрошвайки малките златни къдрички, които се стелеха по извивката му. Изчака един дълъг миг, после положи уста върху шията ѝ и я захапа — първо нежно, после не толкова нежно.

Тя не помръдна. Стоеше спокойно, докато той душеше с нос във врата ѝ. Когато отмести устни, той видя, че меката бяла кожа по ръцете ѝ е настръхнала. Или беше чист късмет, или нарочен ход от страна на мис Мейнард да му изпрати момиче, на което това му се харесваше, вместо някоя, която не даваше и пет пари.

Лейси я обърна, за да я погледне в лицето.

— Какво иска да знае мис Мейнард? — попита я той.

Момичето го погледна, после въздъхна.

— Искате да знае кой си, откъде идваш и какво ще правиш в града.

Лейси се ухили.

— Добре, сега ще ти кажа и после няма да се занимаваме с това. Наричам се Лейси. Това не е истинското ми име.

Момичето направи комична гримаса и извъртя очи.

— Това е нещо ново — рече тя.

— И — продължи Лейси — идвам от север. И ще остана в града, докато си отпочина, докато си купя кон. След това изчезвам! Как мислиш, дали лейди Малечка-Палечка ще се задоволи с това?

— Как я нарече? — изписка момичето. — Малечка-Палечка? — Тя отново пусна на свобода своя богат, звучен смях. — О, това ще се хареса на момичетата! Направо ще си паднат от смях!

На вратата се почука и влезе чернокожата прислужница, която носеше голям дървен поднос.

— Ето вечерята ви, пиленца — каза тя. — Само че за теб няма картопки, мис Силки. Мис Мейнард нареди така — иначе ще станеш много дебела.

Като чу това, Силки се понацупи.

— Можеш да вземеш половината от моите — рече ѝ Лейси и тя разцъфна.

Прислужницата остави подноса на шкафчето до крака на леглото.

— Нямаме маси в стаите — рече тя.

— Няма значение. Как се казваш?

— Сара — отвърна тя.

— Благодаря, Сара. Създавам ти доста работа тая вечер, струва ми се, а?

— О, няма нищо — каза момичето. — Затова ми плащат. — Тя се зае с подреждането на чиниите.

— Сара — обърна се Силки към нея. — Той не ти ли даде вече бакшиш?

— Ами, всъщност, да, даде ми — отговори неохотно Сара.

— Тогава престани да се мотаеш наоколо и разкарай черния си задник оттук, защото няма да получиш втори път бакшиш!

Сара изплезе език на Силки, после се изниза бързешком и затвори вратата.

— Симпатична е, но е ужасно алчна — обясни Силки.

— Няма нищо лошо в едно алчно момиче — каза той и притегли креслото до шкафчето зад нея.

Силки се изсмя и махна покривката от подноса.

— Божичко! — провикна се тя. — Чудесни пържолки! Предполагам, че порцията с картофите е твоята.

Лейси кръстоса крака пред леглото.

— Ще вземеш ли тия проклети картофи, в края на краищата?

— Не ги искам!

Остави му едно картофче.

— Остави подноса зад вратата — нареди ѝ Лейси — и ела в леглото.

Той изгаси маслените лампи в стаята, после се наведе и духна тази до леглото. Стаята се изпълни с лунна светлина. Свали колана с пистолета от долната табла и го остави до прозореца. После разви кърпата, вдигна покривките на леглото и се плъзна между чаршафите.

Хладината и гладкостта им създаваха толкова приятно усещане, че той едва не измърка на глас. Сякаш се носеше по течението на хладен поток.

Силки застана до другия край на леглото и съблече дрехата през главата си. Беше чисто гола под нея. Тялото ѝ блестеше, млечнобяло, под лунните лъчи.

Той я наблюдаваше как сгъва роклята си и се придвижва бавно до шкафчето до крака на кревата, за да я остави там. Гърдите ѝ се полюшваха, докато вървеше. Имаше гладка, закръглена задница, като на пони.

— По дяволите! — рече тя и се върна до своята страна на леглото. — Къде е гърнето? Трябва да пишкам. Бирата, дето я изпих... — Тя отстъпи назад и се наведе, за да потърси нощното гърне под кревата.

Лейси се наслаждаваше на хладните чаршафи, с които бе застлано леглото, заслушан в далечните звуци на довършващите песента си търговци на добитък някъде по улицата и в леката музика, долитаща слабо от салона с пианото. Посетителите на мис Мейнард очевидно бяха много тихи и спокойни хора.

Изведнъж се чу силен, ясен, продължителен и не много музикален звук оттатък леглото.

Силки бе намерила гърнето.

---

[1] Коприна. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕСЕТА

Тя се плъзна в ръцете на Лейси — бяла, гладка и сладка като крем от бита сметана. Беше твърда и стегната, със здрави мускули по ръцете, бедрата и задника, но по гърдите и корема бе мека и гладка. Той я обърна върху една от възглавниците, така че лицето ѝ беше напълно осветено от луната, надничаща през прозореца. Сините ѝ очи бяха станали черни като нощта.

— Какво ще правиш с мен? — прошепна му тя.

Лейси събра пълните ѝ едри гърди, като ги стискаше лекичко, и наведе глава, за да засмуче зърната им. Тя въздъхна, затвори очи и разтърси глава по възглавниците. Русата ѝ коса се спускаше на дълги къдрави кичури през бялата шия.

Лейси се нахвърли отгоре ѝ и започна да я хапе, както изгладнял кон би се нахвърлил на тучна ливада. Устата му се спускаше от гърдите към извивката на ребрата, после до блестящата, мека кожа на корема ѝ. Той прокара зъби по нежната кожа, после завъртя език в пъпа.

— Ооо... — изстена тя и той усети как ръцете ѝ се вплитат в косата му.

Лейси отхвърли всички завивки, пресегна ръце надолу, хвана я зад колената и леко натисна, сгъвайки краката ѝ нагоре, докато коленете почти опряха в гърдите ѝ.

Сега всичко бе изложено безпрепятствено пред очите му — отворът със златистите туфи косми, здравите, закръглени задни половинки. И тогава той се нахвърли и зарови уста в нея.

Нахвърли ѝ се, сякаш умираше от глад. Ближеше и хапеше, отваряше я, опознаваше с езика си всяка влажна и блестяща гънка плът. Неповторима, горчива сладост.

— О, господи! Наистина си много лош!

Лейси приложи всичките си стари сутеньорски похвати, силно и дълбоко желаейки, както винаги бе желал, да я промени, да я направи по-различна от каквато беше, когато я заведе в леглото. Езикът му

неуморно работеше, разтваряше я все по-широко и по-широко и се впусна настървено в цепнатината между задните ѝ части.

— О... о! — Тя се надигна срещу главата му, гладките силни бедра се мятаха в неистово желание да го заковат между себе си. Той вкара езика си в нея, проучвайки с връхчето му влажните ѝ дълбини. Натисна здраво, почти грубо и започна да я дразни, като завърташе лице от една на друга страна.

Тя издаде едно приглушено стенание и внезапно се опита да се отдръпне от него, да се откъсне от това, което правеше с нея.

Но Лейси я държеше здраво. Зарови пръсти дълбоко в бедрата ѝ и я задържа притисната до устата си. Държеше я прикована към леглото, сякаш искаше да я убие.

Тя риташе и се огъваше под него, докато той я ближеше и смучеше жадно. Изгладнял мъж на френска вечеря.

— Ооо... недей! — Тя се съпротивлява още няколко мига. — Ооо... ох, ох! — Тя извика и той усети как мускулите на закръглените ѝ бедра се напрягат. Притисна силно влажната си цепнатина към лицето му, като не спираше да се повдига бурно към него. Почувства я как се отваря под езика му все по-широка, по-влажна, по-жадна. Усещаше соления ѝ вкус и как става все по-хлъзгава и набъбнала под изкусните му ласки. Сочна, хлъзгава и стегната. Влажна и бухнала от назряващото освобождение.

— Майчице! — Лейси усети как тя бавно се отпуска под него. — О, майчице... ти си голяма работа...

Беше толкова твърд, че го болеше.

Плъзна се върху нея и тя го прегърна силно, усещайки твърдия му член.

— Не, не... не веднага. Няма да мога.

— Знам — каза Лейси, като редуваше нежни ухапвания и целувки по възглавничката на ухото ѝ.

Силки извърна глава, за да го целуне по устата, и се взря в него с лунно черните си очи. Изкикоти се.

— Ти ме обработи по-добре дори от момиче — каза тя. — Откъде знаеш толкова много за жените?

— Аз бях в този занаят известно време.

— О, божичко, трябваше да се досетя! — Протегна ръка, за да поглади бедрата си. — Причини ми болка — да ме държиш толкова

здрaво. — Отново се изкиска. — Имах чувството, че ще ме погълнеш там долу. Че ще ми отхапеш... знаеш кое!

— Може би ще го направя следващия път — рече Лейси провлечено.

— Вие, сводниците, всичките сте еднакви — каза тя. — Стискате горкото момиче, докато го заболи. — Тя вдигна ръце към Лейси и го привлече към себе си, за да я целуне. После въздъхна и се настани удобно в прегръдката му. — Но вече не си в играта, така ли?

— Не, не съм от доста отдавна.

— А, разбирам... Аз самата бих искала да се откажа, ако не беше заради парите и чукането. — Тя започна да се смее и Лейси се присъедини към нея.

— Това е, което те задържа, нали?

— Ако не бяха парите и чукането, щях да съм се изпарила, преди да ти мигне окото. — Тя отново започна да се смее, а гърдите ѝ се люлееха и зъбите ѝ блестяха на лунната светлина. Силки го прегърна и попита: — А ти защо се отказа, сладур? Нещо по-добро ли намери?

Нещо по-добро... По-скоро намери нещо, което да върши по-добре. Да вади пистолет и да убива по-добре, отколкото мнозина други. Това беше по-доброто. Един мъж може да държи публичен дом, даже два, и да бъде известен с твърдостта и непоколебимостта си, когато някой младок с жълто по устата се опита да му открадне бизнеса. Но да убие двама души в престрелка, а после още трима, преди да е изтекла годината? Малко прекалено много, дори за място като Форт Смит. В подобна ситуация всеки разумен млад човек разпродава недвижимите си имуществa и се изпарява яко дим.

И никога вече не спира да бяга от града, по един или друг начин.

Дори все още бяга от града, може би...

— Харесвам новите неща. — Той галеше момичето по гладкия корем. — Не обичам да се застоявам на едно място.

— Дори и ако единствената ти работа е да си броиш паричките?

— Дори и заради това — не.

— Мъжете са глупаци — обобщи Силки, спусна ръка надолу между бедрата му и обгърна с пръсти коравия му член. — Кажи ми какво да правя? — попита тя.

— Сложи го в устата си — каза Лейси. — Да видим можеш ли да изсмучеш малко сок.

Тя се обърна на ръце и колене и го пое в ръцете си.

Беше болезнено набъбнал и твърд.

— Боли ли те? — попита тя и го поглади нежно, като леко го постискваше. Лейси дочу ускореното ѝ дишане. После тя наведе глава и той усети хладната влага на езика ѝ, когато тя гушна и пое главичката на члена му.

— Определено нещо вече се показва — каза тя и се наведе, за да го близне отново. После положи устните си и започна да го смуче.

Изведнъж тя спря, пое си дъх и се сниши над него. Започна да го ближе като изгладняла котка паничка мляко. Прокарваше език от край до край, по цялата му дължина и той усещаше как нощният въздух охлажда влажните следи от движенията ѝ. Тя наведе още глава и се потърка в топките му, като издишваше силно през нос, докато го смучеше и захапваше.

Лейси усети удоволствието да го завладява с неудържим прилив.

Протегна ръка, за да прокара пръсти през косата ѝ, стисна я леко и я задържа.

— Друг път ще го направим по този начин — каза ѝ той. — Сега искам да свърша в теб.

Тя отново се излегна на ръце и колене, зарови глава във възглавниците, а заобленият ѝ бял задник се издигна нагоре.

Лейси можеше да я усети сега, топлото ѝ, солено ухание. Изправи се зад нея, повдигна бедрата ѝ и ги раздалечи. После прокара ръката си между тях и момичето изстена, докато той я докосваше. Гореща, хлъзгава влага с разрошени овлажнени къдрици наоколо. Вкара палеца си в нея. Влагата запя.

Той хвана напращелия член в ръката си и отърка върха му на входа ѝ, усещайки горещината, твърдите влажни кичури, после горещия отвор отново. Затърка главата на члена си нагоре и надолу по протежение на зовящата го пещера и усещаше как задникът ѝ се притиска в него, стопявайки дистанцията помежду им до минимум.

Опря главата на входа, тъкмо на ръба му.

После бавно го плъзна навътре с цялата му дължина.

За курва беше стегната. Стегната, сочна и хлъзгава. И топла като домашна пещ. Изглеждаше, сякаш ще прониква в нея цяла вечност.

Тя изпъшка във възглавниците и той натисна здраво задните ѝ части, като се наслаждаваше на гладките здрави кълба, триещи се в

него, на пламенния, засмукващ захват на женствеността ѝ, която го държеше ревниво вътре в себе си.

После той бавно се отдръпна назад, впери поглед надолу, в члена си, окъпан и блестящ от соковете ѝ, като постепенно се изтегляше от влажната сянка на утробата ѝ.

Когато почти беше излязъл от нея, тя се помръдна, за да го задържи, стенеща заглушено в завивките. Лейси я сграбчи с една ръка за врата, плъзна другата отпред, за да хване зърната на гърдите ѝ, и започна да я чука.

Взе си своето, без да престава да бъде нежен с нея.

Вкарваше члена си с цялата му дължина и всеки път усещаше с главичката хлъзгавото докосване до утробата ѝ. Навън и навътре. Отново и отново. Момичето пъшкеше насечено, здраво стиснало ръце в юмруци до главата си.

Лейси се задвижи малко по-твърдо и малко по-бързо.

Задникът ѝ не спираше да се движи, удряйки се в него при всяко пронизване.

Той изви гръб и грубо влезе в нея. Заби се до дъно и усети прилива на насадата да се разлива като вълна в корема му.

— О, господи! — Лейси прехапа устни.

Момичето под него вече се гърчеше, твърдият бял задник се мяташе неистово, прикован от влажния стълб на члена му. Тя изскимтя внезапно и потрепери цялата, изопнала гърба си в съвършена дъга. После едва доловимо прошепна „мамичко“ и Лейси бе връхлетян от собствения си бурен оргазъм. Той изстена дрезгаво, усетил как силите и енергията се отцеждат от него в нея. Удоволствието, което изпита, бе толкова силно, че чак го болеше. Падна върху нея, като я притискаше до себе си, докато членът му беснееше в нея. Усещаше я колко е набъбнала, гореща и навлажнена от собственото ѝ удоволствие.

После той се извъртя на една страна, като все още я държеше и прегръщаше, а гърдите ѝ изпълваха шепите му.

Полежаха малко така, осветени от лунната светлина, процеждаща се от високия прозорец, а хладният нощен бриз галеше кожата им. Лейси зарови лице в косата ѝ, за да вдъхне сладкото ѝ ухание. Ухание на сапун, парфюм и момиче.

Не можеше да се сети за много пъти, когато се бе чувствал по-добре отсега...

Усети как мускулите му губят напрегнатостта си и се отпускат. Лежеше, напълно задоволен, и се радваше на гладкото ѝ, меко и закръглено тяло в ръцете си.

След малко тя се обърна към него, сгуши се в ръцете му, а той се пресегна за завивките и покри и двамата. Далече в прерията, на мили от града, един който виеше срещу луната и тънкият му, жален вой отекваше слабо из околността.

Един ранобуден петел му отговори от някакъв заден двор, приветствайки приближаването на утрото.

Рядко е било по-добре...

Лейси заспа. Сънува планини и един сив кон.

Събуди се, когато обедното слънце го погъделичка през прозореца. Другата страна на леглото беше празна — момичето си бе отишло, без да го усети.

Той се прозя и се протегна под фините гладки чаршафи, после пак се отпусна и се нагласи удобно върху мекия дюшек.

От дълго време не се бе чувствал така добре. Не просто нахранен, отпочинал и начукан, просто се чувстваше истински доволен от това, че е жив. По-добре, отколкото през цялото време, откакто бе напуснал Айдахо.

По-добре от момента, когато бе оставил едно разплакано момиче, проснато върху пода на една конюшня. Чувстваше се достатъчно добре, за да поразмисли върху идеята да открадне сивия кон на адвоката. Беше го сънувал този великолепен жребец. Всеки индианец би могъл да каже какво означава това. Означаваше, че ще имаш този кон. Ако имаш смелостта да си го откраднеш.

И, по дяволите, ако той не можеше да го направи! Макар че досега не беше крал коне. Истински срам, ако не попълни този пропуск сега. Истински срам ще бъде да се отправи към Мексико на някакво изнемощяло краварско пони. А това беше горе-долу всичко, което можеше да си позволи да купи, защото след тази сладостна нощ с гореща баня, вкусна вечеря и... Силки му бяха останали само осемдесет и седем долара.

С осемдесет и седем долара би могъл да си купи говежда пастърма, още една кутия патрони 45-и калибър, малко брашно и сол,

няколко консерви от домати и от праскови и някое престаряло и отрудено краварско конче. А ако възнамеряваше да ходи към Сонора, за да види отново стария Дон, добрият кон беше просто безусловна необходимост. Мексиканците пет пари не даваха за облеклото на мъжа, но те моментално го причисляваха към неудачниците, ако конят му не струваше.

Щеше да изглежда, че отива при доната като човек, нуждаещ се от услуга или дори нуждаещ се от работа. Вместо да изглежда като свободен пистолеро, яздец чистокръвен кон, който не би имал нищо против, може би, да направи някоя услуга на стария дон заради добрите стари времена.

По дяволите, ако не се самонавиваше в момента. Само това оставаше — да свърши обесен на първото дърво от няколко недодялани селяндури заради конекрадство. Холидей щеше да стане от гроба си и да се пукне от смях.

На вратата се почука.

Лейси се дръпна по-близо до таблата, където бе увесил колта си, и извика:

— Влез!

Силки, фермерското момиче, влезе, като побутваше с крак вратата, с огромен поднос за закуска в ръце. Пак беше боса, носеше червена домашна роба на жълти цветя. Тази сутрин съвсем приличаше на фермерска щерка с русите си коси, сплетени на плитчици и навити около главата, и с кръглото си приятно личице, свежо и сияйно.

— Хем енд егс — обяви тя, и затвори вратата с лакът. — А също и пържени картопки.

— Можеш да изядеш моите, сладурче — каза Лейси и се върна в леглото.

— Аз вече закусах. Старата кобра се грижеше за Уилям. Той е болен. — Тя подаде подноса на Лейси, покатери се на леглото до него и придърпа наполовина подноса в скута си. — Това е моята страна. Аз ще хапна само три яйца.

— И на мен ми се стори снощи, че чернокожият изглежда зле. — Лейси отхапа парче шунка. Силки му бе сервирила около фунт месо, четири яйца и цяла грамада пържени картофи. — Какво му е?

— Мис Мейнард казва, че е малария. Хванал я е в Луизиана много отдавна. — Силки преглътна и си набодя ново парченце. Когато

и то замина, тя хвърли поглед към Лейси и му рече: — Долу говорят, че си истински лошо момче. Добре известно, при това.

Лейси бавно обърна глава и се взря в нея, а очите му сякаш се бяха напълнили с лед.

— Какво има? — попита момичето. Лицето ѝ пребледня. — Какво е станало?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

— Какво искаш да кажеш с това „добре известен“?

— Нищо не искам да кажа! — Тя остави с нервно движение вилницата си върху подноса. — Момичетата... момичетата просто си приказват долу, защото мисис Маккаслин от бакалията казала на Сара, че си победил Ейб Ботвел. — Тя прочисти гърлото си. — Някакъв каубой й казал, че мъж на име Лейси го размазал от бой.

— Добре — рече Лейси и се насили да се усмихне. — Аз наистина се бих с Ботвел. Макар че не може да се каже, че съм го смазал от бой. — Той се наведе и я целуна по бузата. — Просто не обичам хората да говорят за мен зад гърба ми. Човек може да си докара неприятности, ако за него се носи мълвата, че е побойник и бияч, и въобще такива работи.

— Добре, аз няма да кажа нищо — каза Силки и се наведе, за да му върне целувката, после избърса остатъка от жълтъка, който бе оставила на бузата му. — Няма да кажа нищо, което да ти навреди.

— Да се захващаме с яденето тогава — закуската изстива.

Силки изяде яйцата и шунката и остави картофите за края. Тя се отпусна върху възглавниците, за да си почине за миг, преди да се заеме с тях, и отпи глътка кафе.

— Сара ми пошушна, че мис Мейнард й казала, че закуската ще мине безплатно за теб. Каза също, че тя искала да говори с теб тази сутрин, преди да си тръгнеш. — Тя си сипа още кафе, после се нахвърли върху картофите.

— Искаш ли моите картофи?

Тя поклати отрицателно глава с пълна уста. Когато преглътна, рече:

— Знам, че съм ужасно прасе, но все пак не искам да стана толкова дебела, колкото Мери Уидърс. Ти ще видиш, Мери е вече прекалено дебела, за да върши работата си — изкиска се тя. — Половината време мъжете се туткат само за да я намерят, и не успяват! — Тя въздъхна и се върна към картофите.

Истинско лошо момче с лоша слава.

Твърде близо до истината, за да можеше да се чувства комфортно. Още няколко схватки, още малко неприятности в този район и тогава нямаше само курвите да шушукат. Малко повече неприятности и законът щеше да започне да изпраща телеграми до Амарильо. А оттам може би до Монтана, може би дори до Айдахо.

На някой истински любопитен шериф няма да му отнеме много дълго време, преди да започне да дочува разни истории за някой си Лий или Лей. Или Лейси.

— Коя е най-добрата конюшня под наем в града, сладурче? Място, където да мога да си купя приличен кон?

Силки обираше чинията си.

— Мистър Манстейн държи най-добрата конюшня, предполагам. Той е холандец и поддържа яслите си наистина чисти.

На вратата отново се почука. Лейси погледна бързо към колта в кобура и извика на посетителя, който ѝ да беше той, да влезе.

През вратата се показа главата на Сара.

— Мис Мейнард иска да ви види в салона на долния етаж, сър — изрецитира тя и затвори вратата.

Силки стана, взе подноса и го постави на шкафчето до крака на леглото.

— Видя ли колко бързо офейка тази чернилка? За да не ѝ се налага да отнесе подноса долу в кухнята. Е, по дяволите, и ако аз го направя! — Тя се върна до леглото, скочи под завивките и се гушна в Лейси. — Добре си изкарахме нощес, нали?

— Направо чудесно, малка моя.

Тя го гризна по ухото.

— Бих искала да можехме и сега.

— Не можем ли? — Лейси я придърпа надолу в скута си и я целуна, вкусвайки на воля устата ѝ. Тя му отвърщаше няколко мига, после се отдръпна.

— Мис Мейнард ще ти го пише на сметката — отвърна тя и седна в своята половина на леглото, а Лейси видя, че в очите ѝ има сълзи. — Занаятът невинаги е приятен — промълви тя, обърна се, целуна го по бузата, после стана и излезе от стаята.

Докато Лейси се обличаше, Сара почука на вратата и влезе за подноса. Изглеждаше намусена и измърмори високо, като го вдигна.

— Ще се върна веднага с горещата вода — каза тя. — Уилям е наточил бръснарите ви снощи, преди треската да го повали на леглото. Много е болен сега. — Тя проправи с лакти пътя си през вратата.

Понеже щеше да се бръсне, Лейси не облече ризата си. Нямаше никакъв смисъл да я цапа със сапунената пяна. Постоя за малко пред прозореца, като наблюдаваше колите и ездачите и няколкото жени, разхождащи се по двойки нагоре и надолу по южната улица. Съзря един кожарски магазин и реши, че няма да е лошо да си купи няколко камшика от сурова кожа. Вършеха добра работа по време на дългите пътувания.

Сара отново се появи, този път с бръснарите и с канче гореща вода.

— Одеялото и дрехите не са изсъхнали още — уведоми го тя и въздъхна.

Лейси също въздъхна, бръкна в джоба си, извади две монети и ѝ ги подаде.

Когато слезе долу, Лейси видя в салона две момичета. Висока, приятна брюнетка с изобилен руж върху лицето и едно много дебело момиче, с вдигната на кок кестенява коса. И двете бяха облечени в пеньоари, стояха в средата на салона и се караха за нещо с раздразнен шепот. Повечето бардаци бяха спокойни денем, когато обитателите им се опитваха да поспят и да се подготвят за вечерните си задължения. Но това беше първият път, когато на Лейси му се случваше да види две проститутки да спорят шепнешком. Очевидно мис Мейнард държеше здраво юздите.

Момичетата го забелязаха, спряха да шепнат и го огледаха преценяващо. Лейси предположи, че дебеланата е въпросната Мери Уидърс.

Мина през салона и в края му дочу как момичетата започнаха отново да шепнат зад него. Много тиха къща наистина.

Мис Мейнард се намираше в предния салон и очевидно го чакаше. Беше кацнала на един люлеещ се стол с крака, поне една стъпка над пода, и шиеше някаква бродерия.

— Добро утро, мистър Лейси. — Тя остави ръкоделието си на една малка масичка до стола. — Седнете, моля. Настанете се удобно.

— Тя кимна с глава към едно кресло.

Лейси се подчини.

— Благодаря за закуската — каза той. Чудеше се какво ли ще иска старата дама. Мис Мейнард не приличаше на тия хора, дето ще ти дадат нещо, дори закуска, без да искат услуга.

— Надявам се — започна старата дама, вперила в Лейси студените си сини очи, — искрено се надявам, че сте изкарали приятна вечер с нашата мис Пъркинс.

Силки Пъркинс.

— Мис Пъркинс е чаровница — каза Лейси — и истинска дама. — Той реши, че това ще достави удоволствие на мис Мейнард, и се оказа прав. Сбръчканата главица с миниатюрно бяло боненце върху ѝ кимна одобрително.

— Не бих приела момиче, което не е такова — каза тя. — Не бих държала момиче, което трябва да бъде пришпорвано или наглеждано. Едно момиче с лошо поведение може да провали цяла къща.

— Дяволски вярно — съгласи се Лейси. — Какво мога да направя за вас, мис Мейнард?

Изглежда, на нея ѝ се стори, че той е малко прекалено рязък. Маймунското ѝ лице се сгърчи във внезапна гримаса, но скоро се изглади, когато тя се залюля на стола си, засилвайки се с малкото си краче при всяко люшване напред.

— Моят Уилям е болен — каза тя. — Малария. Спомен от Луизиана.

— Е, и?

Тя спря да се засилва.

— Познавам, че сте твърд човек, мистър Лейси. Непременно трябва да сте такъв, щом сте пребили Ейб Ботвел. — Тя метна бърз поглед към колта на Лейси. — Поне що се отнася до юмруците. А това е всичко, от което се нуждая.

Лейси се опита да запази непроменено изражението си, но не успя. Знаеше, че ѝ се е усмихнал.

— Да не би да ми предлагате да ви стана бияч и телохранител на портата, мис Мейнард?

Тя го изгледа по-студено от обикновено.

— Вие сте и по-дребен, и по-възрастен мъж, отколкото обикновено бих наела за портиер тук. — Това трябваше да го постави

на място. — А и във всеки случай побоищата са абсолютно нежелателни. Моите клиенти са джентълмени и се държат като джентълмени — или никога не стъпват втори път тука. Това, от което имам нужда, особено за следващите няколко дни, когато ще приключи пролетният подбор на стадата, е човек, който да се грижи за това натрапниците, каубоите — да говорим направо — да не влизат и безпокоят заведението ми. — Тя се облегна назад и отново се залюля.

— Каква е заплата? — поинтересува се Лейси.

— Десет долара на нощ, стая и храна.

Лейси се отпусна в креслото си и се замисли над предложението. Персоналните схватки и дуели бяха едно, териториалните вражди — също. Това би могло да докара закона по петите му неописуемо бързо и макар че в Тексас не беше издирван, това щеше да е началото на безкраен низ от неприятности.

Да бъде телохранител в публичен дом обаче, беше друга работа. Това щеше да го прочуе като обикновен кавгаджия, кавгаджия в служба на мира и спокойствието, при това. Спокойствието на градските „джентълмени“, докато задоволяваха страстите си.

Но парите не бяха достатъчно. Не и за да го задържат в Бристълтън за следващата седмица. Нито пък достатъчно, за да се сдобие със сивия жребец.

— Не — отсече той. — Не и при тези условия.

Мис Мейнард спря да се люлее. Вероятно съжаляваше за безплатната закуска.

— Ще приема работата — каза той, — и то без заплата, без нищо. — Мис Мейнард го изгледа разтревожена. Тя беше много умна стара дама и знаеше, че нищо на света не се дава даром. — Ще пазя достъпа до заведението ви само ако мога да участвам във всяка игра на покер, която се играе в него.

Мис Мейнард изглеждаше така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да преджобиш клиентите ми?

— Не — отвърна Лейси и поклати отрицателно глава. — Ще играя абсолютно честно. А вие можете да кажете на вашите посетители, че съм професионалист.

— Какво? И да оставя клиентите си да бъдат лишени и от последния им долар? Идеята не ми се струва добра.

— Няма да има никакви номера. Ако загубя — загубя. Но ако печеля, няма да вземам повече от няколко стотачки от всеки партньор и ако общата сума надхвърли хиляда за седмицата, излишъкът е ваш.

Мис Мейнард поспря, за да обмисли положението.

— Бих могъл да добавя нова струйка в бизнеса ви. Провеждането на бърза, но честна игра на покер в заведението ви ще е много привлекателно за мнозина. Истината е, че един куп мъже се интересуват повече от хазарта, отколкото от чукането.

— Кое то си е вярно, вярно си е — съгласи се тя. — Понякога при мен наистина се играе покер.

— Ако някой клиент се възпротиви, аз няма да участвам. Ще гледаме да го караме приятелски.

— И откъде ще знам аз, че ще играете честно?

— Не си струва труда заради стотина долара. А и нали всичко над хилядарката отива за вас. А е дяволски сигурно, че няма да си рискувам репутацията и живота за вас, мис Мейнард.

Мис Мейнард се залюля още по-бързо, потънала в размисъл.

— Работата е само за няколко дни — предупреди го тя. — Докато Уилям се изправи отново на крака.

— Чудесно. И без това не смятам да се задържам в града. Просто искам да спечеля някой долар, за да пътувам.

— И все пак може да възникнат неприятности, а бизнесът ми е много добре сега.

— Просто ще пробвате за една седмица, като освен това може да направите и малко пари. Ако проработи добре, можете да си намерите друг картоиграч, когато аз си замина. Да го направите обичайна практика.

Старата дама взе покривчицата си и започна да работи, сякаш Лейси вече бе напуснал стаята. Набръчканите ѝ устни бяха здраво стиснати. Тя направи три-четири премерени бода.

— Ще пробваме довечера — каза тя. — Само довечера. Ако моите хора харесат играта... е, ще видим — изгледа го тя. — Моите клиенти са важни хора, мистър Лейси. Могат да се правят на глупаци пред разтворените крака на някое момиче, но иначе са много умни. Няма да им хареса — а и на мен също — ако започнеш да прилагаш долни номерца тук. — Тя вдигна ръкоделието до устата си и скъса

конеца със зъби. — Имам предвид, че може да ти потрошат кокалите — или пък самата аз да го сторя.

Лейси се усмихна и стана.

— Имам малко работа в града. Ще се върна преди мръкнало, за да започна при вас — изведнъж спря да се усмихва. — Имаме сделка, мис Мейнард.

Старата дама кимна.

— За довечера — отрязва го тя.

Лейси мина по коридора и влезе в кухнята. Там, на кухненската маса, три момичета пиеха кафе. Едното от тях бе високата брюнетка, която беше имала разпавия с дебеланката в салона.

— Добро утро, момичета.

Брюнетката кимна. Другите две, чиято мършавост и тъмни кафяви очи наемкваха за мексиканска жилка в кръвта им, просто го изгледаха втренчено.

Лейси излезе през задната врата и по стълбите се спусна на двора, в който имаше малка зеленчукова градинка и клозет. Нямаше истинска ограда около двора, само две опасващи жици, за да не влиза градският добитък.

Цялото пространство до храсталака в края на града бе голо. Един бърз пробег направо през хола, през къщата и си на открито. Лейси бе останал жив, защото винаги предварително бе разузнавал пътя си за офейкване при евентуална нужда. Особено внимателно проучваше пътя за бягство в кръчмите и бардаците.

Що се отнася до картите... не беше играл покер повече от четири години. Нито пък се бе занимавал с курви, пак толкова отдавна.

И не беше убивал за пари, нито пък за удоволствие. Беше имало няколко трупа през последните години, но само по необходимост. Горчива необходимост. Нито веднъж за пари. Нито веднъж, за удоволствие.

Но да играе покер в публичен дом, бе направо прекалено. Тя щеше да го намрази, ако можеше да го види, че се е захванал отново с това.

Лейси отиде до клозета и влезе вътре. Беше чист и прясно варосан, с купчина чиста хартия, набодена на един гвоздей до

седалката.

Първокласно.

Лейси тръгна нагоре по южната улица, премина покрай една редица от бараки и складове, после се насочи към магазина за впрегатни принадлежности. Градът изглеждаше оживен през следобедните часове. Улицата беше пълна с товарни каруци и коли, разнасящи фермерска стока, основно колове, тел, фуражи, сол на камък и дървени трупи. Много хора се разхождаха по тротоарите: кравари и безделници, чиновници и ирландски черноработници. Нямаше много жени да пазаруват по тази улица: проститутките току-що се събуждаха, а дамите предпочитаха северната.

Цели глутници бездомни кучета бродеха из града, тичаха нагоре-надолу по пътя и лаеха по преминаващите коли. Не се виждаха никакви деца обаче, явно училището ги държеше здраво зад вратите си, бедните копеленца.

Слънцето се снишаваше косо в късния следобед, без да отслабва блясъка и горещината си.

Тексаска пролет.

Кожарският магазин бе тъмен и хладен. Едно звънче, закачено на гвоздей над вратата, извести влизането на Лейси.

— Да ме вземат дяволите — разнесе се отнякъде един дълбок, плътен глас, — ако това не е самият Франк Лесли Бъкскин от плът и кръв!

Лейси извади светкавично пистолета си и се обърна, за да убие този, който говореше.

ГЛАВА ДВНАДЕСЕТА

Лице, пребледняло като тебешир, се взираше в него през сенките. Бледо лице, полускрито от черна брада и едва подаващо се иззад щанда.

След като завърши обръщането си, Лейси се прицели в лицето и пръстът му пое пътя си към ударника.

После бързо се отдръпна.

През главата на Лейси преминаха на галоп чути някога думи, слухове и догадки.

— О, за бога, Франк, не ме убивай!

Много преди да се осъзнае, Лейси бе взел решение да не стреля.

— Успокой се, Джеф, няма да те застрелям. — Лейси прибра колта си.

Безкракият Джеф Комптън.

Силвър Сити. Доста отдавна. Преди седем години.

Или осем? Изгубил и двата си крака при някаква миньорска злополука. Започнал да се изхранва с изработка на кожени изделия. Женен човек.

— Как е Вирджиния, Джеф? — Така, така. Успокой го малко, че изглежда, сякаш сърцето му ще излети през гърлото.

— Какво? Какво казваш, Франк?

— Вирджиния.

— А... хм... — Комптън прочисти гърлото си и постави внимателно ръце върху тезгяха. Там бяха изложени красиво оплетени колани, кесии с релефно изрязани мотиви и един хубав чифт дисаги за седло с изобразени върху кожата на джобовите лосови глави.

— Вирджиния е мъртва, Франк. Имаше някаква болест на стомаха и умря от нея. В Колорадо.

— О, съжалявам, Джеф. Тя беше добра жена.

— Да — рече Комптън. — Да, добра жена беше.

Лейси съзря сивите нишки в брадата на Комптън — сега, когато очите му бяха се приспособили вече към слабото осветление в

магазина. Една муха се блъскаше в прозореца в напразни опити да се озове на свобода.

— Съжалявам, че ти извадих пистолет, Джеф. Не използвам това име повече и не искам да бъда наричан така.

— Разбирам. — Комптън отново се прокашля одрезгавяло. — Виж, аз просто не съобразих. Видях те да влизаш и веднага те разпознах. Променил си се, разбира се, но все пак те познах на минутката...

— Нищо не е станало, Джеф.

Лейси размисли над възможността да дойде в магазина — Комптън сигурно живееше в стаичката зад него — да дойде късно през нощта и да го убие. Вероятно сянка от тази мисъл се бе изписала в очите му.

— Кълна ти се, Фр... кълна се, че няма да кажа нито думичка. — Комптън се загледа надолу към ръцете си, които лежаха на тезгяха. — Не можеш да убиеш всеки, който се изпречи на пътя ти. Не и човек, лишен от двата си крака, който никога никому няма да навреди.

— Сега моето име е Фин Лейси, Джеф.

— Добре, добре, мистър Лейси. Няма да го забравя.

— Недей забравя, Джеф, и аз ще го приема като лична услуга. Забравиш ли, ще го приема като нарочно злонамерено отношение към мен.

— Не трябва да се тормозиш за това, мистър Лейси.

— Просто Лейси.

Комптън кимна. Вдигна ръцете си от щанда и ги избърса в ризата. Лейси се наведе над тезгяха и протегна ръка.

— Как я караш, Джеф? Приятно е да видиш отново позната физиономия.

Комптън разтърси ръката на Лейси, като се усмихваше с облекчение. Хватката му бе станала изключително здрава от годините тикане на инвалидна количка.

— Ах, ти, раздразнително старо копеле — каза той. — Изплаши ме до смърт.

— Ти също ме стресна — каза Лейси.

— Знаеш ли, че това фактически е първият път, когато те виждам да вадиш пистолет? — Той поклати учудено глава. — Човече, не си спомням да съм виждал по-бърз от тебе!

— Не толкова бърз, колкото бях.

— Ако някога си бил дори малко по-бърз отсега, аз отказвам да го повярвам.

Той изкара количката иззад щанда и се настани в средата на малкото магазинче, като оглеждаше Лейси от горе до долу.

— Поостарял си, о, боже... Лейси. Поостарял и посребрял. И белязан като някой стар прериен бивол — поклати той тъжно глава. — Годиците се отнасят безжалостно към нас.

— Да, така е — съгласи се Лейси.

— Помниш ли Бъд Филпот?

— Обираше банки.

Комптън изсумтя.

— Поне така казваше. Пиян като свиня ограбил някаква миньорска каса. Когато се събудил и видял, че наистина го е направил, започнал да плаче като дете.

Лейси сви рамене.

— И похарчи всичко по онова симпатично педерастче... Джейсън... как му беше името. Момчетата го наричаха просто Джеси.

— Да бе, да. Ама наистина, това момче беше по-хубаво от всички жени в радиус от сто мили, та чак до Силвър, където ставаха шумните веселби. — Той се облегна спокойно на плетеното си кресло. — Добре, този глупак Филпот беше дошъл при Ландру един ден и няколко от нас седяхме наоколо и си приказвахме за някакъв нещастен дъртак — ей тъй, да убиваме времето — и изведнъж Филпот се изправя и казва с ясен глас: „Не, това не е за мен! Не искам да остарявам! Нека смъртта дойде бързо и ме прибере, докато съм млад и хубав!“

— Представям си го много добре.

— Да можеше да го видиш! Ти беше се запилял някъде из планините тогава, та отърва всичко. Но толкова сигурно, колкото че седя в тази скапана количка пред тебе, е, че Филпот беше спипан в шведския лагер на другия ден — спипан и изяден от мечка гризли!

— Мамка му!

— Да, мамка му! На другия ден само!

— Не е трябвало да дрънка подобни глупости в тези планини.

Комптън кимна замислен.

— Знаеш ли, прав си. На приказки като тия може да не им обръщаш внимание в равнината, но горе, на високото, по-добре да си затваряш устата. Твърде близо до истинските духове, предполагам. Добре — завъртя той стола си. — Седя си тук и ти разправям небивалици, а ти сигурно си дошъл, за да купиш нещо — всъщност, преди едва да се опиташ да ми отнесеш главата с пищова си, мистър Лейси. — Той придвижи количката си зад щанда. — Какво мога да направя за теб?

— Дошъл съм за няколко камшика от сурова кожа.

— Виж сега, не е ли странно? Аз съм най-добрият майстор на кожени изделия в Северен Тексас, а всичко, което ти искаш, са няколко ремъка от отпадъците? — Той се наведе и затърси под рафта. — Знаеш ли? — каза с приглушен глас, докато търсеше. — Знаеш ли, че си държа аз ей тук един пищов срещу разни кавгаджии и досадници като тебе? — Той се показва, целият запъхтян, и се отпусна назад в количката. В ръката си държеше връзка кожени ивици. — Ето, избери си каквото искаш. На мен не ми трябват за нищо.

Лейси взе връзката и започна да оглежда лентите.

— Сложил съм го проклетия пистолет под щанда — продължи Комптън. — Винаги съм си представял, че ако някой негодник нахлуе тука, за да ме ограби, аз ще блесна като самия Бил Хайкок! — изсмя се той. — И когато вече изглеждаше, че наистина ще се случи нещо такова... аз... ами, уплаших се до смърт.

— Джеф — каза Лейси, — няма нищо специално в това да застрелваш хора. Някои проклетите глупаци го вършат всеки ден. Не е кой знае какъв голям талант да можеш да го правиш. — Той си избра три ленти и подаде останалите на Комптън. — Това е всичко, което ми трябва.

Постоя замислен няколко мига, впери поглед в дисагите за седло. Бяха чудесна изработка. Щяха да изглеждат чудно върху сивия жребец.

— Да ти кажа ли какво можеш да направиш, ако искаш?

— Думай — рече Комптън.

— Сложи тези дисаги настрани за няколко дни. Вероятно тогава ще имам парите за тях. Много са хубави.

— Ще ги запазя за теб.

— Колко струват?

— Ами, чакай да видя. Е...
— Истинската цена, Джеф.
— Прекалено много ли са осем долара?
— Прието. И ако събера парите, ще искам да ми направиш едно елече от еленова кожа също. Аз ще ти се обадя ден или два преди това. Моето вече май е доста поопушено, за да го нося още.
— Еленова кожа? — зачуди се Комптън.
— Защо не? — отвърна Лейси, усмихвайки се.

Лейси се поразходи по страничната улица, водеща към главната. Джеф Комптън бе казал, че Силки е била права, че Манстейн е най-добрият съдържател на платени конюшни в града. Май нямаше да е лошо да хвърли един поглед на неговите коне. Джеф също му бе описал и шерифа. Човек на име Чарлз Клей. Лейси никога не бе чувал за него.

— Нито пък е много вероятно да го видиш — бе казал Джеф. — Той е от сорта „приятел на големите пари и враг на малките“.

И по-често извън града, отколкото в офиса си. Вероятно, разчиствайки пътищата за Централната компания за добитък.

— Непрекъснато ходи до Амарильо да се съветва с шерифа — беше добавил Комптън. — Вероятно умуват какво ще правят с всички тези ферми, когато паднат в ръчичките на Централната.

— Клей добър ли е с оръжието?

— Колкото мен горе-долу — беше изсумтял Джеф презрително. — Има си няколко помощника, които обикалят и се разправят с пияните каубои съботните вечери, това е всичко. Тук законът се прилага истински от градския комитет. Нещо като група за борба с обществените безредици, но те не обичат да ги наричат така. Ако някой прояви неблагоприятното да открадне кон или да стреля в гръб в друго, най-добре да му поникват крилца и да отлита. Това е единственият начин да отърве кожата.

Всичко това звучеше доста познато на Лейси и докато се приближаваше към главната улица, която просто се тресеше от непоносимата глъчка на свършилите за деня училище деца, той осъзна причината.

Бристълтън беше старомоден град. Старомоден и консервативен, недокоснат от новото време и пороците, които идваха заедно с железопътните линии, източните банки и английските дукове, фрашкани с пари, които копнееха да прахосат.

Последният по рода си. Един от тях.

След няколко години, десет или петнадесет най-много, Бристълтън щеше да излинее и да отмре. Или пък щяха да прокарат железопътна линия и градските улици щяха да потънат под тонове скука и добро поведение. И в двата случая нямаше да си остане същият. Вероятно се бе задържал такъв толкова дълго заради команчите. Те бяха държали тези равнини дълго време. Бяха поддържали града жив, предположи Лейси. Нащрек.

Бяха също държали и железопътните линии настрани. А и големите пари от изток.

Е, команчите бяха пречупени. И в известен смисъл Бристълтън щеше да се пречупи с тях. Едва ли щеше да продължава да бъде наричан Пистълтаун още задълго...

Главната улица беше много оживена, гъмжеше от коли и хора. Лейси си проби път до тротоара и се насочи на изток към дългата варосана табела „Конюшня“, която се намираше след три-четири сгради. Джеф Комптън му беше казал, че Хърбърт Манстейн е корав, но честен.

Лейси бе познавал много хора, занимаващи се с тази дейност. Повечето от тях бяха изпечени лъжци и мошеници. Манстейн би могъл да бъде едно изключение, особено ако беше религиозен.

Горкият Джеф нямаше нужда от никакъв кон, освен за да го впрегне в някоя двуколка.

Едно момиче, водещо за ръка момченце, препречиха за миг пътя на Лейси. Известно време тримата не можеха да се разминат, защото потегляха все в еднакви посоки, и накрая Лейси остана неподвижен на мястото си, усмихна се и докосна шапката си с върха на пръстите, когато момичето се промъкна покрай него, влачейки като на буксир момчето след себе си.

— Бива си я тая фуста, а — прозвуча един весел глас иззад гърба му.

Ейб Ботвел.

Лейси се обърна бавно... без да бърза ни най-малко... като държеше ръцете си съвсем явно далече от пистолета. Ботвел стоеше точно зад него. Беше се облегал небрежно на един стълб от обелен бор, който поддържаше навеса на бакалията. Стрелецът се усмихваше, а ръцете му бяха скръстени отпред.

— Не се впрягай, Белязани. Нямам нужда да застрелям някого в гръб. Макар че ще кажа, че те намирам за твърде непредпазлива птичка, щом се мотаеш в града, където е дяволски сигурно, че ще ме срещнеш отново.

Носът на Ботвел все още беше жестоко подпухнал и разнообразно оцветен около мястото, където беше счупен, но иначе нямаше нищо, което да свидетелства за нанесения му пердах.

Лейси забеляза, че другите хора, преминаващи по тротоара, гледаха да ги заобикалят отдалече. Те познаваха Ботвел и се страхуваха от възможното развитие на нещата.

— Ние се бихме вече, Ботвел — каза Лейси. — Беше честен двубой и аз ще ти подам ръка, ако желаш. — Ботвел изглеждаше човек на настроенията и си струваше да се направи опит да се избегнат неприятностите.

Ейб отметна глава и се изсмя.

— По дяволите, ако не се чувствам изкушен — каза той. — Имам силното усещане, че и ти самият не си цвете за мирисане, Белязани. — Той въздъхна и поклати отрицателно глава. — Не, не, струва ми се, че не искам. Като го претеглям от всички страни, смятам, че предпочитам да те убия. А и приближава времето, когато няма да има никакви пречки да го сторя.

Той намигна на Лейси, като че ли бяха стари приятели, изправи се, спусна се по стъпалата на тротоара и прекоси улицата. Не се обърна назад. Носеше онези два внушителни 44-калиброви ремингтъна много впечатляващо.

Лейси стоеше и гледаше след него. Размишляваше над възможността да предизвика Ботвел тук, на момента. Вероятно не си струваше. А и винаги съществуваше вероятността мъж като Ботвел да се окаже по-бърз от него и да го остави безжизнен в прахта. Немного голям шанс, но все пак съществуваше.

Поне беше разбрал едно нещо. Ботвел посягаше към кръстосаните пистолети с противоположните ръце, вместо да извива

китки по обичайния начин. Беше се издал, когато се беше облегнал спокойно с кръстосани на гърдите ръце. Това знание не беше кой знае какво предимство, но Лейси бе доволен, че го притежава.

Хайде, спокойно. Остави нещата, както са си. Имаш голям шанс да спечелиш известна сума и да се разкараш от града, преди Ботвел да се развилнее. Много голям шанс.

Лейси се обърна, за да продължи накъдето се беше насочил, и съзря Луис Ботвел, който стоеше в сенчестия вход на магазина. Дебеланкото стоеше там досущ като някой безжизнен пън и гледаше към Лейси без особено любопитство. Тъмната му червена брада бе стилно оформена. Черната, изрязана като папагал дръжка на 38-калибровия му пистолет стърчеше от колана му, изтиква от огромното шкембе.

Бил е там през цялото време, разбира се. Наблюдавал е Лейси как говори с брат му.

Ако Лейси бе предизвикал Ейб, тлъстият Луис щеше да му пречупи гръбнака с един куршум. И, разбира се, щеше да си получи заслуженото, задето бе забравил Луис. Луис, който бе стоял на дорестия си кон, там, край оградата на Енгъл Айрън. Незаинтересован и безмълвен, но неизпускащ нито една подробност от поглед.

Ако се стигнеше до престрелка, Лейси някак си трябваше първо да отстрани Луис. Чак тогава Ейб. А това щеше да е значително постижение.

Двамата представляваха много трудна хапка за преглъщане. Ейб — бърз, а Луис — нащрек. С тях беше като да си между чука и наковалнята. Дяволски добра причина да се маха от Бристълтън.

Веднага.

Възможно беше, в крайна сметка, мистър Манстейн да има някой и добър, и евтин кон. И да нямаше, щеше да е добре да огледа, а също така и да си потърси сандвич и студена бира, вместо примерно да си чеше езика с момчетата в някоя кръчма.

Разумният човек не се срамува да се оттегли, ако се налага.

Страхливото офейкване беше нещо друго.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Манстейн беше едър широкоплещест мъж с безцветни сини очи и къса бяла коса. Едно момченце беше показало на Лейси пътя до задния вход на конюшната и Лейси предположи, че това е синът на Манстейн. Когато се добра до там, Лейси видя, че Манстейн държи също и магазин за товарни принадлежности. Три големи коли с широки колела бяха паркирани до оградата и няколко товарни коня с широки задници бяха завързани с въжета в редица като кавалерийски жребци. Това наведе Лейси на две предположения. Първо, Манстейн вероятно е бил кавалерист (сержант с две нашивки, навярно) и второ, бизнесът му вървеше невероятно добре. Трябва да беше истински дявол в сделките, що се отнасяше до коне.

Оказа се прав и за двете неща.

Манстейн го изгледа с повелителен поглед, сякаш зад гърба си командваше поне един полк.

— Били ли сте кавалерист?

— Бил съм разузнавач за известно време — отвърна Лейси.

Отговорът му предизвика презрително изсумтяване. То говореше, че половината измет в Тексас се кълнеше, че са разузнавали за армията по едно или друго време.

— За Джилкрайст, в една от кампаниите му. И за Луис, в Оклахома.

— Хайде бе — рече Манстейн. Удивително, в речта му не бе останал и най-слабият спомен от европейския му произход. — Оклахома, така ли? Че ние сме били много наблизо! — Край със сумтенето вече. — Чувал съм, че Луис бил сляп като прилеп. Вярно ли е?

— Носеше очила, но умееше да съглежда индианците достатъчно отдалеч.

Манстейн изръмжа.

— Сляп като прилеп, точно така са ми казвали — повтори той.

Веднъж започнал с лъжа, тъй като в живота си не бе виждал нито полковник Джилкрайст, нито майор Търли Луис, Лейси се настрои търпеливо да посрещне ответния вихър съчинения, които Манстейн се готвеше да му сервира за целта на посещението на Лейси, която препускаше зад оградата на обора.

Лейси оглеждаше ездитните коне, още откакто детето му бе показало двора, и Манстейн го бе уловил, че ги преценява скришом, докато си бърбреха за славните кавалерийски времена.

— Кон ли търсиш?

— По-скоро ги разглеждам. Не бързам да си купувам. — И точно по този пункт Лейси надвиваше над стария Манстейн. Защото той не искаше да купи никой от неговите коне. Онова, което искаше, бе едър, сив, чистокръвен жребец, язден от един надут, алкохолизиран адвокат.

— Добре, виж тук, това е истински първокласен кон. Няма грешка в него! — Той поведе Лейси навътре и му показва един тесногърдест и кльошав черен кон, с големи, изпъкнали очи. — На пръв поглед нищо особено, казвам ти. Но трябва да си истински ездач, за да оцениш скритите му качества. Сила и бързина — това говорят тези издължени линии на човек, който си разбира от работата!

Лейси го изгледа светкавично, за да види дали Манстейн е запазил сериозното си изражение. Беше. Сериозен като съдия. Много беше добър в работата си, трябваше да му се признае.

Лейси посочи към един тежък червеникавокафяв красавец, но още преди да успее да си отвори устата, Манстейн отсече: „Не е за продан!“ и стисна здраво устни. Не е за продан, и толкоз. Очевидно, от самото начало бе усетил, че Лейси е твърде умен и твърде опитен, за да бъде подлъган с черния кон с плоските хълбоци. Е, Лейси наистина бе отсял скъпоценния камък сред триците, защото това беше най-здравото, най-бързото, най-добре подготвеното пони, което Бристълтън бе виждал от месеци насам. Добре де, Лейси бе доказал, че разбира това-онова от коне, но точно този кон не се продава. Точка. Червенокафявият е прекалено хубав, за да се продава.

Точка, и толкоз.

— Колко? — попита Лейси.

Не се продава.

— Колко?

Никакъв смисъл да се приказва за това. Понито произлизло от бегач-шампион и боен кон на сиуксите. Абсолютно никакъв смисъл да се говори за цена. Този кон бил предназначен за подарък за президента, ако посетял Тексас. Е, за губернатора, ако президентът не се появил.

— Колко?

Ами всъщност, никога не бил мислил сериозно да определя цена за Ас. Хората в Бристълтън наричали този кон Ас. Говорели също, че трябвало да бъде пуснат да се състезава в надбягването за купата в Остин.

— Колко?

Добре де, разбирал, че Лейси бил нещо почти като бивш кавалерист, почти като стар боен другар. По дяволите, те с Манстейн много добре знаели как звучи индианската стрела, профучаваща на косъм от ухото ти. Разбирал това. Те почти били служили заедно, така де.

— Колко?

— Петстотин долара. В злато.

По лицето на Лейси не трепна нито едно мускулче, но това му костваше известни усилия.

— Бре! — каза той. — Този кон наистина трябва да е голяма работа. Трябва да ти призная, ще дойде малко прекалено скъп за човек като мен!

— Естествено — обади се Манстейн, — конят все още се нуждае от известно обучение. Понася чудесно седлото, разбира се, но все пак иска допълнителна дресировка — рече той и се замисли.

— Прекалено е скъп.

— Чакай сега един момент — настоя Манстейн. — Казах, че се нуждае от известна дресировка. Мисля... мисля, че бих могъл да го дам на някой експерт-дресьор, човек, на когото мога да разчитам, че ще го шлифова като безценен камък.

— Колко?

— Триста и петдесет долара в злато.

Лейси поклати глава.

— Ех, боже! — въздъхна той. — А аз винаги съм си мечтал да притежавам кон от такава класа. Кон с всичките тези прекрасни качества, не като късокраките кранти, които можеш да видиш навсякъде в днешно време.

— Мили боже! — каза Манстейн. — На човек му става драго на сърцето да срещне някой, който наистина познава хубавия кон, когато му се изпречи пред погледа. Мамка му! — поклати той глава. — Ако щеш, вземи ме за пълен глупак, но ще ти продам това бижу за двеста и петдесет долара! Може и в банкноти!

— Велики боже! — отрони Лейси още по-тъжно отпреди. — Да се окажа толкова близо до целта! Толкова близо до възможността да си купя един тъй красив кон! И просто да не съм в състояние да си го позволя.

Манстейн го изглежда остро, но Лейси се погрижи да запази копнеещото изражение върху лицето си, обърнато към обекта на пазарлъка им.

— Този кон струва двеста и петдесет долара — рече Манстейн малко дръпнато.

— Без съмнение, без съмнение — съгласи се Лейси. — Дори повече от това, бих казал. — Въздъхна тежко той.

Манстейн потъна в размисъл.

— Разбира се, с него вървят хубаво седло и юзда.

— Имам си седло — каза Лейси.

— Двеста долара — сопна се Манстейн и измери Лейси със сержантския поглед.

— Проклятие! — извика Лейси. — Без малко да ми стигнат!

Манстейн изскърца със зъби.

— Няма да продам този кон за по-малко от двеста долара — каза той, а в речта му се бе прокраднал позабравеният германски акцент.

— Не те обвинявам — каза Лейси и се обърна да си върви. — Виж, нали няма да имаш нищо против да дойда някой път? Просто да го погледам?

Манстейн го изглежда вбесено, лицето му бе почервенияло неопишимо под облака бяла коса.

— Сър — каза той, — можеш да правиш всичко, каквото, по дяволите, ти се прииска. — И той се отправи към офиса си, влезе вътре и затръшна ядно вратата зад гърба си.

Лейси бе доволен от себе си. Можеше да се случи така, че да се наложи да купи червено-кафявия кон. Макар че можеше да се представи и по-добре. Би трябвало да бъде в състояние да смъкне цената до сто и петдесет.

Лейси се върна на главната улица, огряна от прашната, косо падаща светлина на следобедното слънце. Улицата беше дори още по-оживена, отколкото преди. Пролетният подбор на животни привличаше готвачите и снабдителите на всички именния наоколо. За брашно, свинско, колове и тел. Привличаше също и евентуалните купувачи, за да направят оглед на младите телета, да предложат офертите си и да направят сделките си, да понатрупат опит.

Работници, купувачи, безделници, чиновници, търговци, земемери и маркировачи, продавачи на тел и уиски, неудачници и преуспяващи фермери, орачи с всичките им жени, деца и роднини изпълваха южната улица с оживление.

Тълпи народ.

Един едър заместник-шериф също се разхождаше наперено като филарделфийско ченге, със значка като колело на каруца, руски модел „Смит & Уесън“, 44-ти калибър, и с подаваща се от задния джоб каишка на прашка. Лейси го изгледа внимателно, като мина покрай него. Едър мъж с грамадни рамене и шкембе на преяло муле. Бияч. Не и стрелец.

Човек, който да държи младите търговци на добитък изкъсо, когато почнат да наизлизат от кръчмите със зачервени носове и светнали погледи. С по-сериозните проблеми, предположи Лейси, се занимаваше общественят комитет, за който бе споменал Джеф Комптън. Една-две дузини мъже около четиридесетте, мъже, втели и кипели, въоръжени стабилно с пушки и карабини. За по-сериозните неприятности.

А с каквото те не можеха да се справят... е, тексаските рейнджъри можеха да довтасат за нула време и да се оправят също толкова бързо.

Град, настроен консервативно към пистолетните истории. С железопътната линия щяха да се справят доста по-трудно обаче. Също и с Централната компания за добитък, която вероятно беше вече вложила в града купища пари. При съдията, магистрата и шерифа — със сигурност.

Енгъл Айрън и всички тези стари ферми, които все още функционираха — поне онези, останали несъсипани от суровата зима — бяха по-скоро от типа на мексиканските хасиенди, отколкото

типични американски имена. Всичките те бяха като вкусна хапка за банкерите, за Морган и приятелите му от Чикаго и Ню Йорк.

Старите времена си отиваха бързо.

Той се закова под надписа „Всичко за вас“, отвори украсената със стъкла врата, отгоре на която дрънна малко звънче, и се потопи в полумрака на магазина.

Четирима мъже седяха около една незапалена изтумбена печка, сякаш решили да дочакат зимата там, докато печката отново се запалеше. Те загребваха последователно от някаква стара доматена консерва. Двама от тях бяха възрастни, но другите двама бяха доста млади. Единият от тях, накачулен със странна черна шапка, стана и кимна на Лейси. Явно това беше собственикът.

— Какво желаете?

— Бейзболна бухалка, дано да имате — каза Лейси. — От много твърдо дърво, по възможност, но в краен случай става и от ясен.

— Проклетие! Да не би играта да се е популяризирала напоследък? — запита единият от по-възрастните мъже, гребна, сложи малко под език, а останалото изплю.

— Не и този следобед — отвърна Лейси. — Може би в края на седмицата.

— Аз въобще не предлагам ясен — каза собственикът, докато отиваше към щанда. — Не го бива много.

Той отиде до рафта в тъмния край на магазина, разрови се из нещата, наредени върху него, и се върна обратно при тях.

— Вижте, ето едно оригинално изделие — каза той. — Погледнете само и ми кажете дали не е така.

Лейси пое бухалката и я вдигна. Беше качествено, твърдо дърво с тънка украса по него, издълбана под формата на дълги тесни „V“-та. Лейси се отдръпна, за да си осигури свободно пространство, и замахна силно, усещайки как тежестта обтяга рамото му.

— Първокласна работа — каза собственикът.

— Дай да я видя тази бухалка — поиска същият възрастен мъж.

Лейси се приближи и му я подаде, а човекът я поднесе до носа си, за да помирише дървото.

— Добро старо дърво — произнесе се той. — Не от тия опърлени над огъня материали, дето ще ти хързулнат напоследък. —

Той претегли бухалката на тежина. — Хомър, кой ти ги прави тия бухалки?

— Доктор Селиман — каза съдържателят, — много добре знаете, че това е мисурска бухалка, направо от Сейнт Луис.

— Има един човек в Макалън, който ги прави също толкова добре — настоя по-възрастният.

— Какви ги дрънкаш? — намеси се другият възрастен мъж. — Толкова хубава бухалка — от Макалън? Пак ли си пушил от тоя китайски катран, а, Док?

— Сигурно — каза младият мъж, който седеше до печката. — От какво ли е направена? Канадска топола?

Възрастният мъж, Селиман, я подаде обратно на Лейси.

— Моля те, Норис, не демонстрирай изключителното си невежество пред всеки непознат в града. Говори лошо за цялото ни общество. — Той се наведе, за да изплюе малко сок в една зидарска делва до стола му. — По стечение на обстоятелствата в Кер Каунти расте едно от най-добрите твърди дървета в целия Юг. И подбрани фиданки от тази дървесина отиват направо в Макалън, в работилницата на Хенри Бъзби, който няма равен на себе си.

— Будалките ни, нали, докторе? — каза другият възрастен мъж и намигна на Лейси. — Нашият Док е безнадежден лъжец. Ако се позавъртите в града, ще се убедите, че е вярно.

— Не знам, не го познавам — каза Лейси, — но за Хенри Бъзби казват точно. Чух за него в Монтана. Казват, че може да направи тоалетен скрин, дащен като канзаска курва.

— Как така?

— Ами ако сложиш два долара върху скрин от Бъзби, той ще си отвори на мига чекмеджетата за теб.

Шегата не беше кой знае какво, но те й се зарадваха.

— Обичам хората с мръсна уста — каза доктор Селиман и протегна ръка да се здрависа.

След това се представиха всички. Доктор Селиман. Човешки, не конски доктор, наблегна той. Морис Пач беше другият възрастен мъж и се оказа градският нотариус в оставка. Младият беше брат на съдържателя Норис.

— Минавате за кратко, така ли, мистър Лейси? — попита той.

Лейси кимна утвърдително.

— Да, просто минавам — после размисли и добави: — Ще работя за късо време за мис Мейнард. Докато големият Уилям е болен.

За момент погледите на всичките се задържаха върху него.

— Предполагам, че маларията пак го е повалила — каза доктор Селиман.

— Да.

— Добре — каза Селиман с въздишка. — Очевидно се налага да го прегледам довечера. С маларията шега не бива.

— Ха, ха! — извика старият Пач. — Извинете ме за смеха. Ние всички знаем за какво отиваш там, Док. И то няма нищо общо с прегледа на бедната чернилка!

— Морис вече е над тия неща — каза Селиман, усмихвайки се на Лейси. — Но все още леко се огорчава, че другите ги могат.

— Така казваш ти — отвърна му Пач, но изглеждаше малко обиден.

— Пазач, нали? — попита Норис, като погледна към Лейси.

— Надявам се да не е основното ми занимание — каза Лейси. — Всъщност, възнамерявам да поиграя покер.

— Сериозно? — зачуди се съдържателят, който все още стоеше зад щанда си. — Сигурно сте професионалист, а?

— Бях — отговори Лейси. — Страхувам се, че малко съм поръждясал.

Селиман го изглежда изпитателно.

— Говорите като джентълмен, мистър Лейси.

— Бях — отговори Лейси. — Страхувам се, че и за това съм малко поръждясал.

Те отново оцениха простичката му шега.

Лейси плати за бухалката, точно един долар, каза довиждане и ги остави.

Като излизаше през вратата, дочу Норис да пита стария Селиман дали наистина съществува широкоизвестен майстор на бухалки в Макалън.

— Откъде, по дяволите, бих могъл да знам? — отговори с искрено учудване докторът.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Лейси бе загубил петдесет и два долара.

Доста пари като за първа вечер, макар че би могъл да си възвърне част от тях преди края на нощта. Отчасти, това се дължеше на тактика — да подхвърли на наивниците малко стръв в началото на играта, а отчасти — на лоша игра. Той, старият доктор Селиман и няколко купувачи на добитък от Канзас бяха поиграли за малко на петкартов покер, после се прехвърлиха на варианта с изтеглена най-висока карта. Точно това му беше коствало петдесет и двата долара. Беше запазил усета си към картите, но усетът му за хората бе поизлинял. Бързо бе преценил Селиман — умно старо копеле, което обичаше да поема рискове. Но купувачите бяха солидни картоиграчи и той пропусна на няколко пъти техните блъфове. Освен това се налагаше да играе внимателно — не можеше да си позволи да се развихри само с деветдесет долара в джоба.

Играта при такъв недостиг на средства правеше човек неспокоен.

Играеха на една маса в задния салон на мис Мейнард. Тя беше представила Лейси на някои постоянни клиенти, до един уважавани граждани, като много умело бе намекнала, че Лейси е (или е бил) професионалист и че тя, само заради тяхно развлечение, го допуска пробно да поиграе с тях. Мъжете, изглежда, приеха идеята доста положително, най-малкото не се възпротивиха. И ако Лейси продължеше да губи, щяха да я приемат още по-положително.

Лейси се оказа прав за мъжете, които предпочитаха да гледат живота отстрани, вместо да го живеят. Мъжете, с които играеше, дори не бяха погледнали момичетата. Нейтън Саймс бе името на по-възрастния закупчик, човек със силно зачервено лице и облечен в хубав чикагски костюм. Другият мъж бе елегантно конте на име Максуел. Максуел си падаше придирчив до непоносимост — бе върнал сандвича си с говеждо, защото месото било жилаво, но иначе беше много опасен като картоиграч. Един от рядко срещаните аматьори, които играеха като професионалисти. Играеше за пари и за нищо

друго. Не за да бъде победителят, не за да има за какво да се перчи, не и за да съсипе съперниците си.

Единствено заради парите.

Именно той беше персоната, която създаваше на Лейси най-много грижи.

Имаше си начини да се справи с играчи като него. Приемаш луди залагания сегиз-тогиз, за да го поразтърсиш. Наддаваш при блъф веднъж-дваж, за да не е много сигурен относно играта ти. А всички останали раздавания играеш абсолютно традиционно и безлично.

Имаше си начини, ама искаха шумолящи долари в задния ти джоб.

Точно сега Максвел дяволски сигурно държеше високата карта в играта, а седеше срещу Лейси, невъзмутим като пудинг. Малко прекалено невъзмутим. Максвел имаше къдрава руса коса, обилно полята с брилянтин, а от елечето му се подаваше изискана златна верижка за ланец, украсена с перлички.

Беше истинско конте и чакаше да види дали Лейси ще се окаже достатъчно глупав да скочи в капана, както току-що бе хлътнал старият Селиман. Беше чудна възможност да се направи на тъпанар и да изгуби малко пари в полза на другия, но Лейси просто не можеше да си позволи да намали още и малкото средства, с които разполагаше.

— Аз излизам.

На Максвел сякаш не му пукаше. Беше много учтив тип. Те всички бяха такива. Уважавани мъже, семейни, повечето от тях. Не като ревящите с цели гърла момчета по бардаците по-надолу, по южната улица.

Лейси дочу силно чуване по предната врата. Досега не беше много затруднен в изпълнението на портиерските си задължения. Един път бе стоял до мис Мейнард, докато тя пропъждаше един пиян пътуващ търговец с пухкава дебела котка на рамото си. Покер и говежди сандвичи бяха заниманията му през по-голямата част от вечерта. Човек лесно би могъл да свикне с работата.

Който и да чукаше, имаше силно желание да бъде чул и пуснат. Лейси долови гласа на Сара, а после и на мис Мейнард. Тя звучеше разстроено.

— Извинете ме, момчета. Ще пропусна следващото раздаване.

Той отблъсна стола си и отиде на входа. Сара и мис Мейнард стояха до полуотворената врата и се опитваха да я затворят, само че някой от отвън бе препречил ботуша си на прага.

— Разкарайте се от вратата ми! Каубоите не са желани в тази къща! — Гласът на мис Мейнард се бе променил до свирепост.

— Махни се от пътя ми, проклета дърта пачавро — разнесе се силен глас отвън. — Не сме дошли в твоята дупка точно заради нея! — отново гръмък смях.

Лейси отиде до вратата, наведе се, взе бейзболната бухалка, която лежеше до поставката за чадъри, отстрани мис Мейнард и Сара с лявата си ръка, после вдигна бухалката над главата си, стиснал я здраво с две ръце, и я стовари с всички сили върху пръстите на натрапника с ботушите.

Мъжът отвънка изкрещя в агония, Лейси ритна вратата и излезе, като размахваше бухалката със свистене.

За Лейси нещата сякаш забавиха ход, както му се случваше винаги, когато се биеше. Обикновено не до такава степен за този вид схватки, в сравнение с pistolетните дуели.

Като мина през вратата, той съзря един от каубоите да подскача на един крак, като държеше другия в ръце. Дундест млад мъж, кравар с криви крака и луничава физиономия, се изпречваше на пътя му, а зад него имаше още двама.

Луничавият изглеждаше войнствено настръхнал и мятеше огнени погледи изпод гневно свити вежди, а ръката му пътуваше към pistolета, затъкнат в колана му — Лейси замахна силно надолу и уцели каубоя в раменната кост. Имаше момент, докато бухалката летеше, в който мъжът можеше да извади pistolета си — ако беше достатъчно бърз. Но трябваше да си изключително хладнокръвен, за да останеш спокоен пред приближаващата зловеща бухалка, да извадиш оръжието си и да стреляш.

Луничавият се опита да отдръпне ръка от оръжието, за да посрещне удара с нея.

Твърде бавно.

Лейси го цапардоса здравата и усети как костта се счупи под бухалката.

Луничавият падна на колене и Лейси използва момента, за да го ритне с коляно в лицето, а после се спусна към другите. Хвана третия,

докато се обръщаше, удари го през гърба и го събори в подредените цветни лехички на мис Мейнард.

Докато този стенеше в цветята, четвъртият неканен гостенин — млад и кльощав, с нос като на ястреб, се затича по алеята, после се спря, обърна се и извади дълъг касапски нож.

Лейси го приближи набегом, а бухалката от Сейнт Луис свистеше зловещо в ръцете му.

Момчето стоя един момент. Лицето му се бе обляло цялото в пот. Когато Лейси посегна към него с бухалката, то не издържа, обърна гръб и препъвайки се в рядката ограда, я прескочи, и хукна да бяга, сякаш сто дявола бяха по петите му.

Лейси стоеше на пътеката и го наблюдаваше, докато се скри, после се обърна и тръгна обратно към вратата с бухалката, в пълна готовност. Онзи, подскачащият на куц крак, се прехвърли през оградата, сякаш на крака му нямаше абсолютно нищо, и двамата с момчето, което бе мирисало пръстта в цветните лехи, драснаха като ужилени покрай къщата и после се изгубиха в нощната тъмнина.

Луничавият седеше на стъпалото пред вратата, плачеше и държеше рамото си. Разплакан изглеждаше много по-млад, отколкото, когато посягаше към оръжието си.

На вратата бе застанал доктор Селиман.

— Майко мила — изуми се той. — Вие сте наистина пълен с изненади, мистър Лейси.

За времето, докато Сара и Селиман заведат плачещия каубой в кухнята, за да може лекарят да се погрижи за него, докато Лейси приеме поздравленията на всички дружелюбни веселяци, намиращи се в момента в салона, докато момичетата разнесат случката навсякъде, двамата закупчици на добитък бяха решили, че са играли достатъчно покер, и Максвел си беше уредил игра на кри-бидж с един фермер на име Ордри. Никакъв шанс да си върне парите от него. Максвел беше умно копеле, без грешка. Другият закупчик, Саймс, изглежда, бе решил да се заеме сериозно с пиене, вероятно в опит да добие кураж и настроение за някое от момичетата.

Силки се появи, поклащайки се победоносно. Тя току-що бе оправила набързо един търговец на конски амунии на име

Макмърти. Намигна на Лейси и отправи подканящ поглед към Саймс, което, изглежда, само го изплаши още повече, защото впи очи в чашата си с уиски, сякаш животът му зависеше от това, така че тя сви рамене и се насочи в друга посока, където двама градски съдържатели на магазини обсъждаха финансовите си дела.

На Лейси му хрумна, че Максуел и Саймс може да се харесват повече от нормалното и да се появяват по бардаците по-скоро заради репутацията си, отколкото за някакво удоволствие. Беше виждал мнозина като тях.

Както и да е, изглежда, че с покера за тази вечер бе приключено. Навярно малкото представление с бухалката бе охладило желанието на някои от клиентите да се включат в играта. Може би начинът, по който се разправи с онези момци, го бе направил в техните очи да изглежда твърде свиреп и безпощаден.

Лейси тъкмо се бе примирил с изгубената нощ и изгубените пари и започваше да си мисли, че идеята му в крайна сметка май не беше особено добра, когато на предната врата отново започна да се чука.

Този път обаче нямаше неприятности.

Бяха един шишкав земемер с внушителни бакенбарди и едър червендалест мъж с отровен от алкохола дъх.

Адвокатът, Талбът.

Мъжът, който притежаваше сивия жребец.

Талбът беше пиян, но не чак до безпаметност. Спомняше си Лейси от срещата им в прерията и сякаш това, което си спомняше, никак не му харесваше.

Щеше да е прекалено хубаво, за да е истина, да успее да вкара човека в игра на покер и да я приключи със смяна на собственика на жребеца. И докато нощта се изнизваше, Лейси ставаше все по-подозрителен и предпазлив.

Е, той направи игра с Талбът. Градският земемер с бакенбардите нямаше търпение да седне на масата, считаше се за добър картоиграч. Талбът нямаше нищо против, но първо искаше да се разходи до горе с едно нисичко, набито момиче на име Пейшънс.

Е, Лейси игра с тях, когато Талбът свърши с момичето. Е, и те го оскубаха до грош.

Причината не се криеше в техните картоиграчески умения, макар че Талбът беше опитен и предпазлив играч, даже и след всички

бърбън, с който се бе налял. Просто на Лейси му свършиха парите, и то за дяволски бързо време. Беше при едно наддаване на игра с раздадените карти. Лейси имаше каре и се придържаше към залозите, които стремително се качваха нагоре. Но те играеха без определена горна граница и Талбът, земемерът и другите участници — производител на коне на име Биърс — вдигаха ли, вдигаха, докато накрая заложи и последния си долар и трябваше да излезе. Лейси отстъпи мястото си на един от собствениците на магазини и през залата и кухнята излезе на двора.

Старата дама беше на горния етаж, преглеждаше големия гардероб за спално бельо и си мърмореше неразбираемо. Лейси можеше да й съчувства. Бельото представляваше огромен разход в бюджета на заведението. Бельото и парите, за да се накара законът да си затваря очите.

Мис Мейнард стъпи на една малка стълбичка, проклинайки тихо, докато броеше един куп с чаршафи. Тя му хвърли един доста хладен поглед.

— Вие май не ми печелите пари, мистър Лейси — рече тя и се върна към броенето.

В коридора се появи клиент с едно от момичетата. Двамата се смееха на нещо. Лейси влезе в килерчето и затвори вратата след себе си. Единствената светлинка идваше от свещ в стъклена рамка, поставена в една чинийка.

— Искам да ми заемете известна сума, мис Мейнард.

Тя изсумтя.

— Обзалагам се, че искате — рече тя.

— Сто долара ще ми стигнат — каза Лейси.

— Обзалагам се, че ще стигнат — съгласи се тя.

— Ще ви ги върна още утре.

Тя свърши с броенето на чаршафите и слезе от стълбичката, за да погледне. Приличаше на малка прерийна кокошчица.

— Как, по дяволите, ще ми се изплатите, мистър Лейси, и откъде накъде, по дяволите, трябва да ви заемам и един грош даже?

— Ще се изплатя. А как — това си е моя работа.

— И защо изобщо да поемам този риск, мистър Лейси?

— Защото ще ви бъде лично задължен, ако го сторите.

Старата дама го изгледа внимателно, силно присвила очи на слабото осветление.

— И какво трябва да означава това за мен? — попита тя.

— Може би нещо твърде много някой ден, ако ви се случи да изпаднете в беда.

— Може да реша, че именно вие сте бедата, в която съм се озовала, мистър Лейси — каза тя. После тя смигна и за една частичка от времето Лейси съзря миниатюрната, хубавичка, умна малка курвичка, която е била на младини. Тя заби костеливия си пръст в корема му. — Сто долара за довечера. А утре по обяд очаквам да ми връчиш точно сто двадесет и пет — тя бръсна покрай него, отвори вратата и влезе в хола. — Хайде — каза тя, — ела да си вземеш парите. Моите пари всъщност, ако трябва да сме точни!

Докато я следваше по коридора, Лейси осъзна, че твърдата малка дама го харесваше. Вероятно хубавичко се бе забавлявала, докато той разгонваше онези скандалджии, каубоите, с бейзболната си бухалка.

Той се върна на долния етаж със стоте си долара, разтревожен да не би Талбът да се е изпарил някъде, докато него го нямаше.

Талбът беше там, само че още по-пиян. Той и старият земемер пееха заедно с пианиста. Няколко от останалите мъже също им припяваха. „Джини със светлата кестенява коса“.

Прелестен квартет бяха тия четиримата.

Когато песента свърши, Талбът и приятелят му бяха достатъчно навити да седнат и да играят отново. Защо пък не? Лейси вече беше дал принос към издуването на кесиите им. Биърс си бе заминал, но един превозвач на име Макколи имаше желание да се присъедини към тях.

— Отплата ли търсите, мистър Лейси? — попита го Талбът. Адвокатът изглеждаше развеселен и отпуснат, добре наквасен от солидното количество алкохол.

— Не, мистър Талбът — отвърна му Лейси. — Интересува ме конят ви.

— Господи, наистина ли? — попита Талбът и се засмя. — Безнадеждно е. Рейн струва хилядарка.

— Рейн? — Името му подходдаше.

— Така се казва — потвърди Талбът. — От имението на полковник Мартин Чавес от Лексингтън, Кентъки. Родителите му са много известни състезателни коне.

— Престани да хвалиш коня си, мистър Талбът — каза Макколи, — и хайде да поиграем малко карти.

Силки влезе в салона. Изглеждаше уморена.

Ставаше късно и къщата постепенно утихваше, цялата потънала в смесеното ухание на парфюм, пот и цигарен дим.

— Вие раздавате, мистър Лейси — каза Талбът. — Имате дълъг път, докато се доберете до моя кон.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Лейси се събуди по пладне.

Не в хубавата стая, където беше изкарал нощта със Силки. Мис Мейнард беше разкарала нещата му оттам за нула време. Беше му дала легло в една тясна стаичка склад, в близост до задния вход. Големият Уилям и Сара спяха в една подобна стаичка срещу неговата.

Стаята не беше хубава, дори не беше прилична. Навсякъде бяха наслагани кошове, натъпкани догоре с най-различни неща — от рипа до сапун за пране. Леглото също беше тясно. В никой случай нямаше достатъчно място за Лейси и за една здрава, буйна и жизнерадостна проститутка. Силки лежеше отпуснато наполовина върху му, ухаеше на парфюмиран сапун и сумтеше като паленце.

Лейси размишляваше над покера от последната нощ. Не беше спечелил сивия кон. Не още.

Но поне здравата бе оскубал Талбът и приятеля му, земемера. Над шестстотин долара от Талбът и почти триста — от приятеля му. Превозвачът Макколи също бе вътре.

Лейси бе изчислил от какво се нуждае, бе заделил частта за мис Мейнард и това, което ѝ дължеше, и бе предложил на Талбът шестстотин долара за сивия жребец.

Талбът му беше отвърнал с едно учтиво „не“. Човекът приемаше загубите дяволски хладнокръвно.

Е, все още имаше достатъчно време да се преквалифицира на конекрадец.

Силки промърмори нещо насън и се намести по-удобно на рамото му. Беше сладко момиче. И добър, и съвестен работник в своя занаят. Мис Мейнард си имаше истинска перла сред мънистата.

Можеше да се каже, че не се бе отнесла никак лошо с него тази мис Мейнард. Той не можеше да очаква, че ще има късмета да печели толкова и от другите клиенти, както от Талбът миналата вечер. Дори и така, старата дама щеше да си получава парите по сделката за следващите няколко вечери. А той щеше да има шанса да купи сивия

жребец. Силки му бе казала, че Талбът е затънал до ушите, изкупувайки железопътни акции, както половината глупаци и спекуланти на запад от Мисисипи. Би могло да се окаже, че след още няколко долара загуби ще го принудят да продаде коня и Лейси можеше да отпрати към Мексико като солиден човек. Стариият Дон щеше да се зарадва да го види. Бяха минали доста години, откакто бе помогнал на стария бандит да ограде почти половината Сонора.

Години.

Достатъчно много години, за да си намери и изгуби ранчо край Райфъл Ривър. Да намери и да загуби и едно момиче. Мистър Известният Стрелец. Е, проклетие, пътят му винаги беше изпълнен с трудности и препятствия. От това планинско ранчо го бе проправил с градушка от куршуми. Същото стана и в Айдахо. Това му беше струвало новият живот, който бе започнал да изгражда. И на жената, с която беше свързан тогава. Защото бе извършил това, което трябваше да се извърши? Може би. А може би защото се бе вкопчил в шанса да демонстрира колко непобедим стрелец е наистина, защото бе сграбчил възможността да докаже колко специален човек е той с пистолета в ръка.

Вълкът може да смени козината си, но с нрава работата беше по-трудна.

Направо невъзможно по-трудна.

Лейси внимателно се измъкна изпод спящото момиче, стъпи на пода и се изправи чисто гол под струите слънчеви лъчи, прокрадващи се през процепите на стаичката.

Той се облече тихичко, обу си чорапите, взе си ботушите и излезе на входа, без да буди Силки.

Беше чудесен ден, позлатен от яркото слънце. Небето бе синьо като китайски порцелан. Огледа наоколо през просторите и ваните. На един хвърлей разстояние имаше още две къщи. Тази вляво бе малка, бяла, дървена къщичка, с градинка около нея. Стопанката й явно бе спечелила известно пространство за рози и ружи, наред с дините, доматиите и зеления фасул. Другата къща, по-скоро, барака, отколкото къща, беше точно направо, но малко по-далече. Беше небоядисана и сива като плочите, които се използваша за покрив.

Нямаше нищо друго зад заведението на мис Мейнард, с изключение на високата до кръста и силно напъпила завеса от

пролетни мескито, креозот и цъфнали храсти. Нежнозелената пелена се простираше чак до хоризонта и до старото речно корито покрай града, в другата посока.

Лейси чу кудкудякането на прерийните кокошки в храсталака. Снасяха първите си яйца за сезона и умираха да се похвалят с подвига си. В далечината, към оврага на реката, дочу песента на пойни птици. Някое по-влажно място очевидно ги беше привлякло натам. Вероятно, ако се покопаеше ярд-два в пясъка, можеше да се открие остатък от зимната влага, която нямаше да дочака лятото.

Той се върна обратно и отвори широко кухненската врата. Мис Мейнард държеше една ирландка за готвачка, което беше доста необичайно, защото повечето хора си вземаха индианки или цветнокожи.

Мисис Колинс беше ниска, набита жена, с широки рамене и ръце като на мъж. Била добра готвачка, му бе казала Силки, но нощем си попиивала яко, та чак се налагало да я наглеждат. Лейси влезе вътре и седна на един стол в края на масата. Само едно от момичетата бе слязло за закуска. Мексиканка. Лейси я бе забелязал предната нощ; водеше мъже горе два пъти по-често от останалите. Беше хубавица, като повечето от момичетата на мис Мейнард.

— Буенос диас.

Тя му отправи една приятна усмивка и кимна, но не каза нищо.

— Какво ще искате да закусите, мистър Лейси? — Мисис Колинс стоеше права до печката си и гледаше дружелюбно Лейси.

— Четири яйца, шунка, ако имате...

— Имам само свински бекон, мистър Лейси.

— Чудесно. И пържени картофи.

— Веднага ще пристигнат — обеща му мисис Колинс, вдигна капака на печката, разръчка огъня и се залови за работа.

Мисис Колинс бе добра готвачка. Лейси отопи остатъка от храната с последната си бисквитка. Мисис Колинс, която, изглежда, одобряваше здравия апетит, се приближи и му сервира още едно яйце, дебело парче сланина и порция картофи. После застана до него, за да го види дали ще се справи.

Силки влезе в кухнята, прозявайки се, докато той все още се трудеше над картофите. Беше облечена в разкошна, червена домашна роба с избродирани зелени китайски дракони.

— Само кафе, сироп и бисквити за мен, мисис Колинс — каза тя и се настави до Лейси на масата, протегна ръка извън полезрението на готвачката и мексиканското момиче, и го оципа по задника.

На Лейси му хрумна, че може би бе отпуснал твърде много юздите на Силки. Държеше се точно като някоя кръчмарска невеста.

След закуска, освежен, нахранен и изчукал като лека жена, Лейси се спусна по южната улица до магазина на Джеф Комптън.

Беше поредният искрящ тексаски ден, нажежаващ се с всеки изминал миг. Улицата беше почти пуста. Беше прекалено рано за утрешната разходка на момичетата от бардаците, също и за картоиграчите и маркировачите. Децата бяха все още на училище, а пътуващите търговци — по обиколките си. Няколко кучета бяха наизлезли и полегнали в дирите, изровени от минаващите каруци, с изплезени езици, а очите им хвърляха бързи погледи ту натам, ту насам.

Ботушите на Лейси отекваха върху тротоара, на който нямаше никой друг, за да се разстройва равномерният им звук. Ухаеше на прах и пелин, но откъм прерията не се долавяше никакъв полъх.

Слезе на пътя и пресече към магазинчето на Комптън.

Вратата беше отворена. Звънчето извести влизането му. Не се виждаше никой, но Лейси дочу някой да се движи в задната част на склада, така че той остави звънът на звънчето да доведе Джеф, а самият той реши да поразгледа кожените стоки. Видя дисагите за седла, внимателно сгънати на един рафт по-отзад. Забеляза също и един хубав портфейл, който трябва да беше нов, или пък го беше пропуснал при първото си идване. Беше красиво изработен — кожата приличаше на свинска — с малки украшения по ръбовете.

— Мистър Лейси! — Джеф се появи на количката си изотзад. Предния път Лейси не бе забелязал колко е остарял Комптън — не беше видял всичките сиви кичури в косата му. Не бяха минали чак толкова години, но сакатите сигурно остаряваха по-бързо от другите хора. Повече тежести, повече болка, повече грижи. Лейси предположи,

че именно загубата на Виржиния бе съсипала в най-голяма степен Джеф Комптън.

— Добрутро, Джеф. Дошъл съм за тези дисаги.

— Мамка му, Лейси, бързичко си напечелил, ми се види.

— Играх покер при мис Мейнард — каза Лейси, докато отброяваше парите за дисагите. Комптън ги донесе на тезгяха. Видяха му се толкова хубави, колкото и преди. Щяха да изглеждат чудесно на сивия жребец — ако Талбът се върнеше да поиграе още карти.

— Ще ми направиш ли една услуга, Джеф?

— Казвай. — Джеф беше в добро настроение днес, когато животът му не висеше на косъм.

— Имаш ли някое момче, което да ги занесе до мис Мейнард?

— Да. Едно мексиканче на име Мануел. Много добро момче. То ми носи да вечерям — майка му е страхотна готвачка — и ще се съгласи да ти ги занесе.

— Добре. А сега защо не ми вземеш мерките за еленовото елече, тъй и тъй съм дошъл?

— Но, разбира се — каза Комптън, порови под щанда за метъра си и се приближи със скърцащата си количка. — Същият модел като това старото ли искаш да бъде?

— Съвсем същото.

— С толкова дълги ресни?

— Ами, да. Те не ми пречат, а тези кожени ивици могат да се окажат много полезни в някои ситуации.

— Глупости — каза Комптън и посегна да премери раменете на Лейси. — Ти просто харесваш хубавите неща. Няма защо да се срамуваш от това.

Лейси въздъхна. Дай на някой да ти вземе мерките и той вече почва да ти дава съвети и да ти рови из душата.

— Имаш ли кокалени копчета за елечето?

— Естествено — отговори Комптън. — Ще изглеждаш като някой денди, преди да съм свършил!

След като плати за дисагите и Джеф му взе мерките, Лейси се насочи към главната улица с мисълта да изпие една студена бира. Нямаше да е лошо, сети се той, да си купи и една кутия патрони за пушката. Гилзи за голямата бизонска пушка се намираха все по-трудно — обикновено всички те се пълнеха ръчно от някой местен жител за

притежателите на тези внушителни оръжия. А после можеше да отскочи до бръснарницата за подстригване и избръсване. После щеше да направи втора визита на Манстейн. Ако продължеше пазарлъкът с този скандинавски емигрант, той като нищо можеше да му даде някой кон, само за да се отърве от Лейси. Просто за в случай, че Талбът не успееше да загуби коня си.

Главната улица беше доста по-оживена от южната. Хората на бизнеса не се впечатляваха така лесно от горещината, както другите. Лягаха и ставаха с кокошките. Един голям керван излизаше от двора на Манстейн. Колите бяха яко натоварени и обгърнати с платна. На Манстейн щеше да му е само до него, ако отидеше сега да го врънка за някаква покупка. Идеалният момент да се спазари с него. Да, отиваше веднага след подстрижката.

— О, вижте, това ако не е страховитият Лейси! Хектор на южната улица! — Старият доктор Селиман се приближи, като си пробиваше път между неколцина души, затъкнал в устата си дълго емфие, размахвайки енергично кафява лекарска чанта в ръка. Като за възрастен мъж беше доста пъргав.

— Как само се справихте с онези нахалници, сър! Изключителна работа! — Той се вгледа в лицето на Лейси. — Знаете ли, не съм виждал този ваш белег на слънчева светлина. Пладне е най-подходящото време за преценката на всяка ситуация. — И без каквито и да е формалности от рода на „с ваше позволение“ старият човек започна да изследва с пръст белега по лявата буза на Лейси. Неколцина души, които минаваха по тротоара, се спряха да видят какво прави Селиман. Медицинско лице в действие винаги силно привличаше хорския интерес. Лейси не знаеше как да скастри доктора, без да го обиди, макар че не виждаше защо трябва да се притеснява от това.

— Предполагам — рече възрастният мъж, докато подръпваше и побутваше дългия белег, — предполагам, че ти се иска да ме пратиш по дяволите, вместо да стоиш тука и да търпиш да те правя на посмешище за тези... — той се обърна и изгледа неприязнено безделниците около тях — тези идиоти. Все пак, обаче — той се върна към изследователските си занимания, — човек не вижда всеки ден такъв майсторски разрез на тройния нерв с такива незначителни последствия. — Той отдръпна ръце. — Тук има малко хлътване.

Усещаш ли известна липса на чувствителност от тази страна на устата?

— Малко.

— Добре, имал си дяволски късмет, момче — каза Селиман. — Виждал съм мъже с подобни наранявания, които изтърваха храната си всеки път, когато се опитваха да хапнат нещо. Да не говорим за неудобството и силните болки. С този нерв шега не бива.

— Не, сър — отвърна Лейси. Чувстваше се като пълен глупак пред всички тези хора, които зяпаха любопитно. Вече се беше събрала цяла тълпа около тях.

— Виж, Лейси, аз не мога да стоя тука цял ден — каза докторът, сякаш Лейси бе молил за неговото внимание, вдигна малката си кафява чанта, и рече: „Още веднъж «браво» как се справи с бейзболната бухалка!“ и тръгна по пътя си, като непохватно разбутваше насъбралите се зяпачи.

Лейси също тръгна. До ушите му достигнаха хихикания — Селиман, изглежда, бе известен с малките си представления от време на време.

— Имаш късмет, че не ти представи сметката си! — извика един мъж зад него.

Лейси се хвана, че изучава с езика си леко издигнатия ръб на белега от вътрешната страна на бузата си. Страховитият удар едва не бе отпрал тази част на лицето му.

Шанън. Дребен, тих, светъл, макар и посивяващ вече мъж. Той също носеше оръфано еленово елече. Шанън. Един от кадърните. Един от най-добрите. Беше убил Слим Уилсън. И едва не беше убил Лейси. Всъщност Лий — така се наричаше тогава. На косъм се беше отървал.

По дяволите всичко това. По дяволите миналото! Подстрижка и бръснене, това го интересуваше сега.

Той направи няколко крачки през уличката, наред която в купчина боклук се ровеха няколко прасета, за да се качи на отсрещния тротоар.

В този момент отпред стана суматоха.

Двама мъже уреждаха някакъв спор на улицата.

Каубои. Дигаха прах до небесата.

Лейси пристъпи между един чиновник и вонящ на пикня пияница, за да види по-добре какво става.

Беше австралиецаът, Хари Пиърс.

Държеше здраво Бъди Мънугиън и му говореше нещо настойчиво. „Стой настрана“ или нещо от този род.

Когато момчето се мръдна, за да го заобиколи, австралиецаът го цапардоса силно в лицето и го събори на земята.

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Лейси бе прекалено изненадан, за да се втурне веднага надолу по улицата и да се намеси. Не вярваше, че Пиърс може да се държи като кавгаджия и побойник.

Наистина, след като момчето падна на земята, австралиеца дори не се опита да го довърши. Вместо това той се обърна, скочи на тротоара, проправи си път през тълпата и влетя през летящите врати на кръчмата, известна под името „Двайсет и петте цента“.

Лейси слезе на улицата, но Бъди вече се бе изправил на краката си, лицето му бе бяло като тебешир, а от носа му течеше струйка кръв.

— Добре ли си, момче?

Бъди Мънугиън не му отговори. Вместо това се обърна към отвързания си кон — познатото немошно пони — пресегна ръка към седлото и извади старата карабина „Хенри“ от джоба.

Лейси пристъпи и го хвана за ръката.

— Няма да използваш това срещу приятел, нали, Бъд? — Момчето се опита да се освободи, но Лейси го държеше здраво.

— Слушай — каза момчето, а лицето му бе изкривено точно като на бебе, което се кани да заплаче. — Махай се от пътя ми! Ейб Ботвел е заклешил Пийт вътре и го нарича с всевъзможни обидни имена. Той ще го убие, мистър Лейси!

Значи Пиърс бе изхвърлил със сила момчето, за да го разкара от обсега на Ботвел.

— В кръчмата ли?

— Моля те, пусни ме, мистър Лейси! — Той отново опита да освободи ръката си.

— Затвори си устата и стой спокойно за минута! — Безделниците, които се шляеха наоколо, се събираха, сякаш бяха получили безплатни билети за шоу. Що за лош късмет бе това неговото! Явно някой трябва да бе отвързал юздите на семейство Ботвел.

По дяволите, не беше негова грижа! Пийт Стърн и австралиеца да се оправяха, както могат, със стрелчагите вътре. Е, не че имаха никакъв шанс въобще... Изненадващо бе, че все още не бе чул никакви изстрели. Ботвел явно си играеше с тях.

— Дяволите да те вземат! — извика момчето и скочи с все сила върху крака на Лейси. Заболя го ужасно и момчето се възползва, изтръгна се, скочи на тротоара и изчезна зад вратите на кръчмата.

Всичко щеше да се реши сега.

Лейси се обърна и се затича към алеята, после по нея, сритвайки в бързината едно неуспяло да се скрие прасе. Боже мили, какво съм тръгнал да правя сега? А имам ли избор? Дай ми само миг, за да помисля за възможните алтернативи! Стърн и Пиърс знаят какво да правят. Големи мъже са, имат си пистолети. Стърн обича да се бие — е, нека да се бие. Австралиеца също не е вчерашен — негова си работа какво ще реши да прави.

Лейси стигна до края на алеята, качи се на тротоара, отмести две жени, оказали се на пътя му, и се наведе, за да изуе ботушите си, изтегли левия и продължи да вади другия, подскачайки на един крак към задната врата на „Двайсет и петте цента“.

Голям хитрия си беше Франк Бъскин. Той се справи с десния ботуш, измъкна арканзаския си нож и го плъзна отзад на патрондаша си. О, боже, наистина си голяма работа, Франк. Док би трябвало да види това.

Жените цъкаха като разтревожени кокошки зад него, но той не им обърна внимание и се доближи по чорапи до задната врата. Най-вероятно някой пияница щеше да се сдобие скоро с нови ботуши.

Вратата беше отворена, но на шарнирите над нея беше закачена плътна завеса. Муселинът бе избледнял и провиснал по краищата. Но какво правиш, ах ти, глупако?! В края на краищата, момчето не ти е никакво.

Натисна леко вратата с лявата си ръка и пристъпи в тъмнината.

Гласове. Един познат глас. И светлинка в края на салона.

Лейси протегна ръка, за да се увери, че предпазителят е отпуснат. Ставаше все по-стар... все по-бавен... Учудваше се колко бързо се бе изчерпал късметът му. Само още няколко дни, още малко пари... и щеше да си е заминал по живо, по здраво.

Дявол да го вземе това хлапе.

Той продължи надолу през салона, като внимаваше дъските под него да не скърцат прекалено силно. Като нищо можеше да му се забие треска в ходилото и да умре от отравяне на кръвта.

Гласът стана по-ясен. Ейб Ботвел. Майтапеше се. Беше във вихъра си.

Луис щеше да е тука също. Наблюдаващ в мрака.

Трябваше да убие първо Луис.

Луис наблюдаваше. Лейси го съзря през вратата, водеща към баровото помещение. Луис наблюдаваше всичко, но бе забравил за собствения си гръб.

Огромният мъж седеше на малка маса, само на няколко крачки от салонната врата, и наблюдаваше как Ейб държи речта си. Лейси видя и тримата фермери в редица пред една маса в другия край на стаята. Пийт Стърн беше малко пред другите, с ръка, готова да посегне към ръкохватката на револвера си. Изглеждаше почервенял и побеснял до лудост.

Луис бе подбрал една проститутка на масата си, жена с гърбав нос и поне инч червило по лицето си. Седеше до него с наведена глава, плачеше и сълзите прокарваха пътеки в грима ѝ, но не издаваше звук. Страхуваше се да не я убият.

Ейб стоеше пред бара с ръце, кръстосани пред гърдите. Правеше си кефа, като обиждаше Стърн.

— За какво, по дяволите, чакаш още, дебелако? — подбили се той. — Нарекох те свиня и описах как те е заченала майка ти, как си излязъл от нея като някое лайно и тъй нататък. Е, какво ще е това, дете ще накара тебе и твоите приятели женчовци да отпуснете темперамента си? — изсмя се и поклати глава. — Боже, боже, а какви корави мъже бяха някога каубоите... Вие тримката сте достойни за съжаление, деградирали мамини синчета...

Възрастната проститутка забеляза Лейси отзад в тъмното. Той видя как очите ѝ се обръщат към него и после веднага се свеждат надолу. Тя направи едно движение да се изправи, сигурно се видя как лежи мъртва на пода, но Луис протегна ръка и я задържа. Явно си даваше сметка, че каубоите може и да се поколебаят да се целят в него през нея, ако Ейб случайно пропуснеше някой.

Лейси излезе от салона, посегна изотзад, за да извади ножа от колана си, пристъпи зад Луис Ботвел и заби ножа си между врата и ключицата му толкова силно, колкото можеше. Когато острието потъна до дръжката, Луис изръмжа и се надигна на краката си, и вероятно Пийт Стърн бе направил хода си, защото в същия момент Ейб Ботвел започна да стреля.

Три бързи изстрела.

Когато Луис се олюля встрани от него в опитите си да хване дръжката на ножа, Лейси съзря, че Стърн вече лежеше проснат на земята. Главата му беше почти отнесена и цялото му тяло се мятеше конвулсивно, разпръсквайки кръв и мозък с всяко потръпване. Австралиеца държеше пистолета си в ръка, но той вече не му служеше. Беше стрелял и Лейси все още чуваше как се рони огледалото зад бара, но Ейб Ботвел продължаваше да се усмихва и да стреля, без да бъде засегнат.

Лейси извади оръжието си и простреля Ейб през хълбоците. После стреля повторно сред пушека, но пропусна, тъй като другият се бе преместил светкавично. Ботвел се приземи трмаво, завъртя се в прахта и отправи два изстрела към Лейси.

Трябва да е било истински шок за него да го ударят оттам, където би трябвало да го пази брат му, но изненадата не забави реакциите му. Вторият изстрел уцели Лейси в бедрото и почти го завъртя. Разнесе се пукотът на пушката „Хенри“. Сега стреляше момчето.

От страна на австралиеца обаче нямаше вече пистолетни изстрели.

Изглеждаше, че Лейси имаше всичкото време на света, за да завърши завъртането, причинено от куршума, и да се окаже с вдигнат колт, насочен натам, където трябваше да бъде Ейб Ботвел. Ейб отново стреля по него и го пропусна. Не се усмихваше повече, изглеждаше съсредоточен и разгневен. Лежеше в странна позиция заради почупените си кости, но се опитваше да се закрепил за финалния изстрел.

Лейси се прицели в гърлото му и го простреля. Ботвел изкрещя, и после пак, и изобщо не спря да крещи, но всичко долиташе съвсем приглушено до ушите на Лейси, заглушени от еката на престрелката. Куршумът трябва да бе минал през цялото тяло на Ботвел и да бе излязъл през задника му.

Лейси стреля още веднъж, извади едно от очите му и това го уби. Момчето продължаваше да стреля.

Пушката ръмжеше, куршумите жужаха като разсърдени оси. Лейси се зачуди дали момчето не стреля по него, но като се обърна, видя Луис Ботвел да се свлича бавно по стената зад него. Очите му бяха се подбелили, но все още стискаше дръжката на ножа, стърчаща от врата му. Беше мъртъв, но не го знаеше.

Стрелбата престана.

Лейси се провикна през стаята, защото ушите му все още бучаха.

— Как е Пиърс? — Сърцето му биеше в бесен ритъм, сякаш престрелката не бе свършила още.

Момчето не му отговори и той се приближи през пушека и дима, за да се увери сам. Хари Пиърс лежеше до една съборена маса с притиснати до стомаха крака. Локва кръв се беше събрала около него, а той бе стиснал здраво очи, сякаш се преструваше, че нищо не му се е случило.

Лейси усети как кръвта се просмуква през чорапите му.

— Пиърс! — повика му Лейси. Чуваше Бъди да повръща в ъгъла зад него. Явно ушите му се оправяха вече. — Пиърс! — Лейси се помоли на Господ старият глупак Селиман да беше тука. Чуваше някакви мъже да се провикват надолу и нагоре по улицата, но никой от тях не бе имал смелостта да си покаже носа в бара. Погледна нагоре и установи, че проститутката е изчезнала. Трябва да бе избягала като подплашен заек, когато Луис Ботвел бе намушкан. Лейси си напомни да се върне и да си прибере ножа. Оттук можеше да види, че Луис дори не бе успял да извади револвера си. Девет инча двуостра стомана се бяха врязали в гърдите му. Шокът от това трябва да бе прогонил всяка друга мисъл от съзнанието му. Оказа се, че старият Луис бе имал нужда от някой, който да пази неговия гръб.

— Пиърс...

Този път австралиеца го чу и отвори очи.

— Джуди? — промълви той. Лейси видя, че изстрелите го бяха направили на решето.

— Тя идва. Скоро ще е тук — каза му Лейси. Някое момиче, споменът за който бе изплувал от дълбоко забравеното минало, сега, когато беше толкова безнадеждно късно.

Пиърс погледна нагоре към него.

— Да бе! — каза той, гласът му звучеше уверено и стабилно, сякаш му нямаше нищо. — Идва, как ли пък не. — Той отново притвори очи. — Просто сънувах — добави. Кръвта му пръскаше като фонтан. Лейси постави ръка отзад на кръста му, където кръвта течеше на тласъци, и усети неравния ръб на раната, голяма колкото дланта му. Притисна ръката си и долови топлия пулс на кръвта по пръстите си.

Бъди приключи повръщането с последно излияние върху ризата си и се взря в Пиърс.

Лейси дочу, че в бара влизат хора, и се обърна да види дали някой от тях не беше от заместник-шерифите. Бяха обаче Селиман и един плешив мъж, когото Лейси не бе виждал дотогава.

Когато дойде и клекна до Пиърс, на челото на Селиман сякаш се беше изписала всяка от годините на дългия му живот.

— О, боже — промълви той. — О, боже.

Той завъртя австралиеца по корем, като изцапа целия си костюм с кръв. Лейси долови миризмата на изпражненията, които Пиърс бе изпуснал. Селиман се наведе над Пиърс и прислуша гръдния му кош, после разкъса ризата, за да огледа раните. По лицето и ухото му имаше петна от кръвта на Пиърс.

Нямаше никакъв смисъл. Пиърс вече го нямаше. Останала бе само безжизнената му телесна обвивка.

— Горкото копеле! Трябвало е да измине толкова дълъг път, за да умре — каза Лейси. — Всичкия проклет път от проклетата Австралия... — беше разгневен на Бъди Мънугиън, че беше принудил австралиеца да го удари така, само и само за да го отстрани и предпази от случилото се.

Лейси помогна на Селиман да се изправи и почисти.

— Това е много лошо — каза възрастният мъж. — Много, много лошо — изглеждаше объркан и понечи да коленичи отново до Пийт Стърн, но нямаше никакъв смисъл.

— Той е мъртъв, докторе. Всички са мъртви. — На Лейси му мина мисълта, че Бристълтън се нуждае от по-млад лекар. — Бъд — каза той, — иди зад бара и донеси едно питие на доктора.

— Да — каза възрастният мъж. — Господ ми е свидетел, че ще ми дойде добре. — Той си намери стол и се тръшна уморено върху му. — Господи Исусе Христе, Лейси, колко от това е твоя работа?

— Братята Ботвел — отвърна Лейси. — Бъди има своя принос за Луис.

Бъди се върна иззад бара с бутилка ръжено уиски. Цялата стая миришеше на пистолетен дим, изпразнения и кръв. Лейси се отпусна на един стол до Селиман и изу чорапите си, целите подгизнали в кръв, и ги захвърли в ъгъла. После стана и отиде да извади ножа си от тялото на Луис Ботвел.

— Господи Исусе Христе — възкликна отново Селиман, — недей позволява на Дън или Ото Манстейн да виждат този нож, че комитетът веднага ще те заподозре в нещо мръсно. Да намушиш някого по този начин! Ще решат, че е някой гаден мексикански номер — да довършиш така човек.

— Кой е Дън?

— Мъжът, който беше с мен — отвърна Селиман. Плешивият не се виждаше никакъв, вероятно бе отишъл да събере приятелите си. — Скрий го този нож, по дяволите! — Той разхлаби капачката на бутилката и я надигна. Пи дълго.

Лейси почисти ножа в панталоните си, после го затъкна в колана. Дочу, че се приближават няколко мъже, които разговаряха оживено току до вратата на кръчмата, после замълчаха.

Сигурно трябва да бе комитетът на мистър Дън, дошъл на официално посещение. И Манстейн също. Лейси се надяваше, че холандецът не го е намразил, заради номера, който му бе изиграл в оня пазарлък.

— Това е дяволска работа — продума старият Селиман, като обходи с поглед заведението. — Направо невероятно.

Летящите врати се разтвориха и влязоха шестима мъже с пистолети. Върху масата падна сянка и Лейси вдигна поглед, за да види, че един мъж стои зад прозореца до него. Мъжът гледаше Лейси. Изглеждаше като безобиден чиновник, но в ръцете си държеше достатъчно сериозно оръжие.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

Оказа се, че никой не му бе отмъкнал ботушите.

Лейси бе казал едно любезно „добър ден“ на обществения комитет, беше отишъл за ботушите си и се бе върнал у мис Мейнард, съпроводен по целия път от благоговееен шепот. Не спираха да го одумват, но се държаха на почтително разстояние, поне повечето от тях.

Чувстваше се разстроен, повръщаше му се. Не от престрелката. От еднаквостта. Всичко се повтаряше по един и същи начин. По абсолютно един и същи начин, по дяволите. Непогрешимият Стрелец и непогрешимият му „Колт Бисли“.

Трябваше да остави арменчето на участта му.

Манстейн и останалите, с техните пистолети и карабини, бяха хвърлили някой и друг неприязнен поглед на Лейси, когато видяха касапницата, в която се бе превърнала кръчмата. Но в крайна сметка, всеки знаеше що за хора бяха братята Ботвел, а и старият Селиман се бе застъпил за Лейси. Бе го охарактеризирал като почтен човек, случайно намесил се в неприятностите, когато видял как хладнокръвно избиват бедните каубои. Беше вдигнал много по-голям шум около нараняването му в бедрото, отколкото то заслужаваше, но това чудесно изигра ролята си за успокояване духа на комитета по безредиците. Манстейн несъмнено помнеше Лейси от конския пазарлък, но не се възползва от удобния случай да се заяде и да си го върне.

Беше голям късметлия, наистина, да се отърве толкова лесно. Селиман, Бъд, който си беше просто само едно момче, и няколкото добри думи от брата на съдържателя на магазина Норис, откъдето беше купил бейзболната бухалка, бяха разсеяли мрачните облаци над главата му.

— Ако обаче — каза старият Селиман — бях на твое място, Лейси, щях да стъпвам доста внимателно из Бристълтън за известно време. — Поспря за момент и добави: — Вслушай се в мнението на мъдростта.

Добър съвет. Слухът за престрелка с четирима убити щеше да се разнесе из целия Тексас през следващите няколко седмици. Основателна причина да си вдига парцалите и да отпътува, докато още беше възможно. Още малко неприятности и Централната компания за добитък нямаше да е склонна да разглежда смъртта на двама от своите наемници като неприятна случайност. Още малко неприятности и рейнджърите щяха да се почувстват длъжни да изпратят някого да проучи нещата на място...

Още една нощ покер, може би две — мъжете щяха да идват да играят просто за да могат да се похвалят, че са играли с него — само още една или две нощи, и той ще е готов за отлитане. Никакво съмнение, че щяха да се тълпят да играят с него сега, след като бе убил двама души.

Един убиец беше истинска забележителност.

Някакъв мъж се приближи до него от южната улица, задъхан и развълнуван от новината, и започна да говори нещо още отдалече. Ако се съдеше по широката усмивка по лицето му, той го поздравяваше. Сигурно всеки, който се бе страхувал от братята Ботвел, или бе оскърбяван и подиграван от тях, щеше да дойде да го поздрави и да го черпи едно питие.

Мъжът го доближи съвсем, протегна му ръка и отвори уста да си каже речта.

— Разкарай се от пътя ми, глупако! — срязва го Лейси и човекът се дръпна, сякаш някой го бе издърпал с ласо.

Лейси се чувстваше по-зле заради стрелбата, отколкото си бе мислил. Често се бе чувствал потиснат след убийство, но никога не бе изпитвал толкова тъжно, уморено усещане. Вероятно защото бе видял как умират Пийт Стърн и Хари Пиърс. Те бяха дали най-доброто от себе си, но не бяха от класата на братята и това бе всичко, което можеше да се каже.

Би могъл да започне да стреля от вратата на салона, да застреля Луис в гърба или първо да се разправи с Ейб и после с Луис, докато той се обръщаше. Би могло той да започне битката и по този начин да даде някакъв шанс на каубоите.

Можеше, трябваше, би могло, би трябвало...

Такива мисли като нищо можеха да те подлудят. Да мислиш, че животът и смъртта са толкова дяволски случайно нещо.

Една жена с пазарска чанта в ръка стоеше и го гледаше втренчено, докато минаваше покрай нея, само на няколко къщи от мис Мейнард. Щеше да е дяволски доволен да се прибере и да се скрие от погледите на всичките тези хора. Жената беше спряла очи на изцапаните му в кръв дрехи и бе поставила уплашено ръка на устата си.

По-скоро да се прибере.

Когато училището свършеше, учениците несъмнено щяха да се накачулят покрай оградите на мис Мейнард. Непременно щяха да искат да го зърнат.

Да видят с очите си един убиец, това щяха да искат те.

А проклетите заместник-шерифи дори не се бяха мернали в „Двайсет и петте цента“. Дори и когато всичко беше свършило. Презрени страхливи кучета.

Сара отвори вратата у мис Мейнард и го пусна вътре, без да каже нито дума. Беше истинско облекчение да се намира в тази къща, да бъде с хора, които знаеха всичко за бедите и грижите в живота и не се месеха на човек за нещо, което беше минало и заминало.

С енергична крачка мис Мейнард се появи откъм приемната с ръкоделието си в ръка. Погледна Лейси, но не каза нищо и той се почувства доволен, че кръвта по дрехите му е достатъчно засъхнала, за да не се стича по изискания ѝ килим.

— О, Лейси, ела горе! — Силки се беше надвесила от перилата, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

След като той отиде при нея, тя го съблече от окървавените му дрехи и ботуши, изми го и почисти с гъба и топла вода, но очите ѝ си бяха останали насълзени.

— Ще спреш ли, по дяволите, да плачеш? Няма за какво толкова да проливаш сълзи.

— О, има — отвърна тя и избърса влажното си носле с опакото на ръката си, докато развиваше превръзката, направена от доктор Селиман.

— Сега вече ще си заминеш, нали? — попита го тя.

— След ден-два.

Тя взе парче от стар чаршаф и започна да почиства обгореното от куршума място, сякаш Селиман беше забравил да се погрижи за раната. Използваше гореща вода и сапун в изобилие.

Почисти го и го превърза отново с ивица изпран чаршаф.

— Казах ти, че няма нищо в раната — тросна ѝ се Лейси. — Селиман вече ме е прегледал.

— О, я не вдигай шум — нареди му тя и стегна здраво превръзката, после издуха носа си в красива кърпичка с избродирани розички в ъгълчетата ѝ и постоя за минута, загледана през прозореца, без да промълви нито дума.

Тя го събуди в полунощ, като го целуваше и прегръщаше. Той беше доволен, че го събуди. Беше сънувал едно отдавна мъртво момиче.

Силки лежеше до него в тъмнината и го прегръщаше, нашепвайки му нежности в ухото. Това го караше да се чувства неловко, правеше съня му да изглежда като реалност, сякаш това момиче бе онова момиче, което го бе харесвало и обичало.

— Хайде да поспим, сладурче — каза ѝ той. — Кракът ме понаболява. — След момент Силки отмести ръцете си и се обърна на другата страна.

Лейси лежеше, вперил немиждащ поглед в тъмнината. Луната беше залязла, само отблясъци от звездите осветяваха неясно стаята. Той си представи за момент, че не бе имало никаква престрелка. Че на Ейб Ботвел му е било наредено да стои настрана от хората в Енгъл Айрън. Че самият той бе тръгнал по другия път към главната улица и че въобще не е виждал двамата каубои, въргалящи се в прахта пред бара.

По другия път...

Бе закъснял с години да тръгне по другия път. Закъсал още от деня, когато имаха юмручна схватка с Чарли Харис... след която се бяха оскърбявали до подлудяване... и Чарли бе отишъл до къщата на брат си за пистолет.

Би могъл да поеме по другия път тогава. И да остави Чарли Харис да го нарича страхливец. И какво щеше да му е по-различното?

Какво ли, по дяволите! Всичко! Абсолютно всичко!

Чарли Харис нямаше да лежи прострелян в главата като бясно куче... а и брат му също.

Това беше ден, който Лейси помнеше добре от утрото до вечерта. Дори си спомняше какво бе ял за закуска — свински наденички и овесена каша.

Работеше за линията Бътърфийлд — Канзас, само на четиридесет мили от Уичита. Беше на седемнадесет и се пръскаше от гордост, че върши истинска мъжка работа.

После Чарли Харис се върна с пистолета на брат си и със самия него. Албърт не закъсня да се намеси в разправията. Всичко можеше да завърши с някоя шега, ако не беше този идиот Албърт, зрял мъж без нито един зъб в устата и горе-долу толкова ум в главата.

След пет минути Чарли Харис бе мъртъв, а също и загубеният му брат. А Роджър Франклин Лесли, седемнадесетгодишен, беше в устата на цял Канзас. Грозен човекоубиец и първокласен пистолеро, или нещо подобно, пишеше из вестниците.

От този ден нататък светът за него стана широк, просторен и хубав. Отдаде се на живот от Уичита до Сан Франциско с една малка отбивка до Ню Орлийнс за големия дуел със Съливан (там срещна Джеси Джеймс, който приличаше на търговец на железария в жълтия си кариран костюм). Хубави дни бяха. Всяка година по някое убийство. Глупаците прииждаха на вълни, за да го срещнат. И той ги посрещаше с „добре дошли“, както си знаеше — никога не беше се замислял дали да не отхвърли предизвикателството на поредния грубиян и нехранимайко, да го повика във от бара и да му пръсне черепа.

Никакви номера, никаква измама. Не и когато си толкова бърз и толкова добър с револвера.

Никаква измама. И цяла къща с проститутки, въргалящи се в пари. Покер с високи залози, здрави жизнерадостни момичета, а и няколко почтени жени също, ходене на опера в Сан Франциско, шампанско с парченца праскови.

Нямаше нещо, което да изплаши един млад здравеняк. Всъщност — точно обратното.

Чудни времена бяха. Времена на зашеметяващо пилеене на пари на запад от Мисисипи с всички тия англичани, французи и какви ли не чужденци, изсипващи се на тълпи, за да видят шоуто. Да видят старото, преди да си е отишло, да видят индианците, бизоните, преди

да са си заминали, да видят и да вкусят усещането на най-дивия, най-сладкия начин на живот, който тази земя можеше да си позволи — преди безвъзвратно да е отмрял.

И какъв дявол само беше онзи млад Лесли с пистолета, а и без него. Всеки знаеше името му — и Томпсън, и Сегрю, и Хардин, и Холидей, и Бони, и Ринголд и братята Ърп.

Какви времена, Господи!

Да говориш за Франк Лесли Бъксин бе като да говориш за самия тартор на дяволите. Това момче, младият Франк Лесли, щеше да влезе в тази кръчма през предната врата. Щеше да влезе невъзмутимо и набързо да оправи двамата Ботвел. Щеше да ги предизвика, да им даде шанс да пресегнат ръце към оръжията си и да ги очисти — първо единия, после другия, преди да успеят да завършат движенията си дори.

Но не и сега.

— На какво се смееш, Лейси? — измърка един мек и сънлив глас.

— На нищо, малката ми, на нищо. Заспивай.

Сутринта Сара влезе в кухнята, за да каже на Лейси, че мис Мейнард иска да го види в салона. Той довърши яйцата си, изправи се и прекоси хола. Закуската не беше минала много приятно, и то не защото ѝ имаше нещо на храната, а понеже момичетата бяха доста потиснати. На никое не му се приказваше, докато Лейси седеше на масата.

Не че имаха на какво да се радват у един грубиян с отблъскващ белег през лицето и сиви нишки в косата. Тези бяха курви от класа и не им се нравеше да закусват със стрелци и побойници. Силки също се държеше хладно с него. Подаде му учтиво конфитюра от сливи, който ѝ поиска, но този път нямаше тайнички пощипвания по задника под масата. Другите жени го поглеждаха крадешком от време на време, сякаш се страхуваха, че може да изпусне контрола над себе си и да се развилнее на масата. С някой хубавичък наконтен момък те биха могли да се примирят независимо дали той убива или не, но един белязан застаряващ скитник, чиито подгизнали в кръв дрехи още лежаха до

коритото за пране, едва ли можеше да породи никакви романтични представи у тях.

Те долавяха у него миризмата на смърт. И на умора.

Мис Мейнард му кимна да се настани на един стол в салона. Тя се вгледа в него за момент, после сведе глава над ръкоделието си. Сбръчканите ѝ малки ръчички заредиха изкусно бод след бод.

— Възнамерявате ли да продължавате да играете с моите клиенти, мистър Лейси? — попита тя, без да го поглежда.

— Още една нощ... може би две, надявам се.

— Сега ще почнат да идват много повече хора.

— Да, мис Мейнард, знам.

— Не е невероятно, струва ми се, доходът ви значително да набъбне.

— Само още една или две вечери, мис Мейнард.

Тя въздъхна и остави ръкоделието си. Залюля се напред-назад, като го гледаше право в очите.

— Много лошо — каза тя, защото имаше предвид твърде много неща.

— Да. — Той се изправи да си върви.

Когато беше стигнал до вратата на салона, тя се обади:

— Мистър Талбът имаше вчера разговор с Луис Ботвел. Насаме.

Насаме. Но не съвсем, очевидно. И така, адвокатът се оказа нещо повече от търговски агент на компанията за добитък. Разнасяше нарежданията ѝ. Правеше ѝ разни услуги, като развързването на юздите на наемните им убийци например.

— Разбирам — каза той.

Мис Мейнард се върна към покривчицата си, а Лейси излезе от салона и тръгна към хола. Трябваше да помисли за Талбът.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Момичетата се поотпуснаха, след като отново привикнаха с присъствието на Лейси в задния салон, където той лъскаше ботушите си. Беше досадно занимание, тъй като кожата бе много остаряла и напукана. Ако намереше време, а и пари, нямаше да е лошо да си направи нов чифт. Всъщност не. Нямаше смисъл да си купува ботуши в Тексас, когато можеше да си намери в Сонора на половин цена.

Момичетата седяха в приемната, плетяха дантели или шиеха покривки. Една от тях, дебеланката, подрънкваше нелюбопитно различни мелодии на пианото. Оперетна музика. Когато мелодията се засили, две жени, очевидно силно привързани една към друга, станаха и започнаха да танцуват. Такива връзки не бяха нещо необичайно за публичните домове.

За известно време никой нищо не спомена за престрелката, после едно елегантно момиче на име Агата каза, че Луис Ботвел си е получил заслуженото заради опита му да използва жена за прикритие. Изглежда, че старата проститутка от „Двайсет и петте цента“ бе разказала случката из целия град, представяйки Лейси като един от рицарите на кръглата маса най-малко. Въпреки това вероятно тази глупост бе спомогнала на момичетата да се отпуснат поне по отношение на въпросния участник в случилото се. Силки Пъркинс също започна да разтопява ледовете и помоли Лейси да obuе излъсканите си ботуши и да потанцува с нея. Той прие.

С искрено въодушевление те изтанцуваха „двете стъпки“, после един немски валс. Танцът се превърна в състезание. Всяка двойка се опитваше да покаже най-елегантните стъпки и фигури и направиха истинско представление за останалите. Едно от момичетата, хубаво, едро създание на име Кларис, с вдигната нагоре буйна грива от черна коса, беше особено добра танцьорка. Тя сякаш изобщо не обръщаше внимание на стъпките, които правеше, но пристъпваше и се носеше из салона като професионална танцьорка. Нейната любовница, дребничко момиче с огненочервена коса и облак лунички по лицето, не беше

толкова добра, но все пак ѝ партнираше прилично. Дори и така Лейси и Силки биха могли да спечелят, защото той беше добър танцьор, а тя — дори повече от добра, но Силки пропиля шансовете им с непрекъснатите си закачки, забавни забележки и целувчици, които му подаряваше всеки път, щом ѝ се приискаше. Момичетата се смееха, но когато валсът свърши, те аплодираха по-силно момичешката двойка.

Наградата беше голям букет зюмбюли, донесени от мисис Колинс.

Вечерята мина леко. Мис Мейнард дойде в кухнята да се нахрани, което се случваше много рядко. Вечеряха студено пиле, сос и понички и млад грах. За десерт пай от праскови. Няколко момичета искаха да изпратят едно момче до магазина на главната улица за сладолед, но работата се разсърна.

След вечеря Лейси изведе Силки на разходка. Беше късно привечер и доста позахладняло. Отидоха до старото речно корито. На улицата пред къщата се бяха насъбрали куп хлапетии — с надеждата да зърнат Лейси най-вероятно. Не бяха толкова много, колкото преди, но все пак доста.

Лейси я преведе през свежо зеления пелинов храсталак, докато стигнаха до реката. Храстите полепваха по роклята на Силки и я дърпаха сякаш с невидими пръсти, затова тя събра поли и ги хвана под ръка, докато минаха през тревистото препятствие. Птичи ята се рееха във волен полет над канадските тополи оттатък реката.

Застанаха на банкета, вгледани в дълбокото, бяло, покрито с лъскави камъчета, речно легло тъй, сякаш там все още течеше истинска река. Беше приятна гледка, макар че липсваше водата. Тополите растяха нагъсто по брега. Дългите им клони се привеждаха надолу, сякаш уморени от тежестта на годините си.

— Ако имаше вода, можехме да идем да поплуваме... — промълви Силки. — Защо не останеш до края на седмицата? На хората в града не им пука, че си застрелял двамата Ботвел. Напротив, те са доволни. Повечето от тях. С изключение на Мери Линкълн, може би.

— Коя е Мери Линкълн?

— О! — каза Силки. — Тя е само една негърка, с която Ейб Ботвел обичаше да се забавлява. — Тя се изсмя. — Бяха много сладки. Мери не спираше да разправя, че той ще се ожени за нея. Можеш ли да си представиш? Той да се ожени за негърка? — Тя се наведе, откъсна

едно листо пелин, смачка го между пръстите си и после го помириса. — Мирише на гореща наденичка — реши тя. — Да си загубиш сърцето по професионален стрелец е истинска трагедия.

— Не мога да остана толкова, малката ми. Ще замина утре или вдругиден най-късно.

Тя се изчерви силно.

— Не го мислех сериозно това, което казах. Не говорех за теб.

— Знам.

Той долови шум зад себе си някъде из храстите. Хвана ръката на момичето, готов да я блъсне на земята при нужда, и се обърна, за да се огледа.

Две момчета стояха там, само главите и раменете им се подаваха над клонките. Бяха на значително разстояние, но не изпускаха от поглед него и приятелката му. Бяха бедно облечени — вероятно деца на ирландски черноработници.

Лейси се наведе да събере няколко камъка и ги хвърли по тях. Те отстъпиха назад, обърнаха се и полетяха с всички сили, та чак петите им удряха по гърба. Тичаха, докато се скриха зад стената на къщата. Силки също бе взела камъни и ги хвърляше силно към хлапетата, дори и когато бяха вече далеч извън обсега им.

— Ах, вие мръсни ирландски кутрета! — извика тя, когато те се скриха. — Е, какво ще кажеш за това? Тия малки негодници непрекъснато идват да надничат през прозорците и да гледат какво става по стайте. А пък до един са католици, малките проклетници!

Тя обикаляше из храсталака, забързана като малък локомотив, но после се поуспокои, върна се при Лейси и му подари страстна френска целувка.

— Сега никой не гледа — промълви тя.

Известно време поседяха с преплетени ръце и погледаха коритото на някогашната река, после тя каза:

— Лейси, виж... струва ми се, че ти и преди си убивал хора, нали?

— Да — отвърна той просто. — Убивал съм.

— Много ли, а?

— Да.

Тя го изглежда косо.

— Заради работата ли? — попита тя и добави бързо: — Не е необходимо да ми отговаряш.

— Понякога заради работата...

— Добре — прекъсна го тя. — Мога ли да те попитам нещо?

— Знам какво искаш да ме попиташ — каза Лейси. — Искаш да знаеш как така хубаво момче като мен се е забъркало в бизнес като този.

Силки се изчерви, после отметна глава назад и се изсмя с пълен глас. Смехът ѝ бе един от най-приятните, които беше чувал. Смееше се високо и свободно и не се опитваше да го заглуши от опасение да не изглежда непристойна.

Тя се спря накрая и рече:

— Точно това си мислех наистина! — и избухна в нов пристъп на буен смях.

Когато се връщаха вече към къщата, тя каза:

— Чудех се, защото ти не изглеждаш толкова твърд, знаеш ли? Не си зъл с хората.

Лейси се изсмя.

— По дяволите, аз съм стар и уморен вече. Някога бях подъл като змия.

— Не го вярвам това — каза Силки. — Аз мисля, че ти си истински джентълмен.

— Не — отвърна той. — Не съм.

Горе в леглото в стаята ѝ, Силки отново направи превръзка на разкъсаното от куршума място на крака му. После отказа да му върне долните гащи. Лежеше просната върху леглото и се смееше. „По дяволите, ще си измачкам роклята...“ После тя захвърли гащите му и започна да милва члена му и да си играе с него. След малко се наведе и го засмука леко с поруменяло лице и притворени очи.

— Обичам те — прошепна тя, когато свършиха.

Адвокатът Талбът не дойде тази нощ, но една камара други дойдоха. Да видят новия Бил Хайкок, очевидно, и да изпитат удоволствието да изиграят няколко партии покер с него. Изглеждаше, че ако Лейси можеше да убива по един-двама души на седмица, щеше

да си осигури безчет клиенти, копнеещи да изпразнят джобовете си за него на масите за покер.

Защо пък не?

Ърп обичаше да играе на карти след някоя престрелка, а също и Хайкок, доколкото си спомняше.

А също и Франк Лесли Бъкскин в добрите му времена.

Мис Мейнард бе много доволна. Нямаше как да не е, защото Лейси играеше много добре, професионалните му умения се възвръщаха постепенно и глупците насреща му сякаш се радваха еднакво и на загубите, и на печалбите си, доволни да поседят на игралната маса с него.

Бяха доволни да седят и да играят, да ядат сандвичи и да пият уиски, да изпушват по някоя от хубавите кубински пури на мис Мейнард и да губят долар след долар. После — наистина изглеждаха доволни — се шегуваха и смееха, ставаха, разхождаха се из салона, хвърляха крадешком погледи към 45-калибровия колт на Лейси, след това вземаха някое момиче и се качваха на горния етаж.

Излязъл отдавна от бизнеса с проституцията, Лейси откри, че отново се чувства изненадан колко странни са мъжете в обществото на такива жени. „Наполовина зверове, наполовина деца — бе му казала веднъж една съдържателка. — Такива са повечето мъже.“ Не можеше да се отрече, че това си беше чистата истина, по дяволите.

Към ранните часове на утрото той вече беше напечелил към четиристотин долара и една полица от мъж на име Бийсън за още осемдесет долара. Играеха с малки залози, но парите продължаваха да се трупат.

Вече имаше над хиляда, дори и като приспаднаше дела на мис Мейнард, но тези хора го тревожеха. След вечерята няколко търговци го бяха разпитвали за престрелката, искаха да узнаят всички подробности за нея, изразиха съжаления, че са я пропуснали, били виждали Хари Трейси да убива един мъж в Уайоминг и така нататък, и така нататък. Беше му много неприятно и той едва не загуби търпение с тях. Силки се беше намесила точно навреме. Водеше един фермер под ръка — тъкмо слизаха отгоре, беше видяла как Лейси се наостря срещу търговците, дойде и ги заприказва и ги покани да се присъединят към другите момичета.

По-късно друг един се бе опитал да заговори Лейси за оръжия, но очевидно бе по-умен от останалите и скоро видя, че на Лейси темата не му допада, и завъртя ловко разговора към лова на javalines. Темата беше приемлива за Лейси, макар че, що се отнася до тези животинки, опитът му бе значително по-голям в готвенето им, отколкото в лова им.

Нощта бе преминала по подобен начин: час по час бе оглеждан, показван и побутван от посетителите. Почти всеки от тях успяваше да спомене братята Ботвел и да му предложи да го почерпи едно питие.

В известен смисъл беше точно като престрелка. Не толкова лошо само по себе си, просто... изморително, неуютно да бъдеш толкова известен. Беше имало времена, когато бе се наслаждавал на този вид внимание. Какъвто задник си беше тогава, наистина му бе харесвало. Приемаше го като ласкателство безделниците да се мотаят около него с възхитено изражение, да го черпят с бира и да го разпитват това-онова за пистолетите му. В самото начало го бе намирал дори за върховно.

Но тази вечер удоволствието се беше изпарило. А и опасността се спотайваше наоколо, разбира се. Щом Джеф Комптън можа да го разпознае след толкова години, въпреки обръснатия мустак (а и този дяволски белег на всичкото отгоре), то и други биха могли. Това би представлявало много интересна информация за рейнджърите. А и общественият комитет на Бристълтън също можеше да се позаинтересува. Сърцатият скитник, който се беше изправил срещу двама известни тексаски наемни стрелци, можеше да си заминее с почести, но не и ако изведнъж се окажеше, че този скитник е още по-известният Бъкскин Франк Лесли.

Лейси бе виждал такива неща да се случват на мъжете с подобна репутация. По дяволите, беше се случвало и на него, и то повече от веднъж. Така че всички тези изпълнени със страхопочитание зяпачи може и да докарваха пари в кесията му, но още по-вероятно беше да му докарат и купища неприятности. Повече неприятности, с отколкото можеше да се справи.

Към три сутринта Лейси се чувстваше така, сякаш бе мятан и влачен като мокър парцал, а хората продължаваха да идват у мис Мейнард с намерението хем да видят героя на вечерта, хем да изчукат

нещо междувременно. Беше се натъпкал до крайност с пилешки сандвичи и бира, а в джобовете си имаше над две хиляди долара за най-голямо свое удоволствие. Бяха напълно достатъчни.

— Още няколко ръце и излизам от играта.

Мъжете на масата изразиха обичайните съжаления и недоволство, макар че повечето от тях непрекъснато губеха. Лейси не смяташе, че трябва да им обръща внимание. Още нещо — ако тази суетня около престрелката продължеше още няколко дни, дяволски сигурно беше, че някой проклет глупак щеше да се напие дотам, че да събере смелост да го предизвика, а той най-малко се нуждаеше от подобен инцидент.

— Съжалявам, момчета, изморен съм до смърт. Вие тук играете дяволски добър покер! — Това предизвика доволен смях. Бяха много щастливи да ги смятат за върховни картоиграчи. На Лейси му хрумна, не за първи път, че на проститутките им се налага да изтърпяват всичките тези глупости, а и още по-лоши неща. Представата, че трябва не само да ласкаеш неспирно тези самонадеяни гъсоци, но и да лягаш и да си отваряш краката под дебелиите им шкембета, му рисувахе една безкрайно мрачна картина.

Следващата ръка раздаваше той и тъкмо обяви, че му е предпоследна, когато Сара, с поднос с празни бирени чаши, се спря и му пошушна, че на вратата има някакви проблеми. Вероятно мис Мейнард беше пратила Сара да го повика дискретно.

— Трябва да отида до едното място — каза той и стана. Последното нещо, от което се нуждаеше, ако се наложеше да се разправя с разни пияни кравари, бе настоящата тълпа от възторжени негови почитатели да му бъде публика. — Мистър Сандърс — обърна се той към един хилав чиновник, който цяла нощ бе висял покрай него, — ще ми направите ли услуга да довършите раздаването вместо мен, ако желаете?

Сандърс имаше огромно желание и седна на мястото му, като едва не се пръскаше от гордост. Лейси тръгна да излиза абсолютно уверен, че мистър Сандърс ще изгуби неговата миза.

Той прекоси хола и на входната врата съзря мис Мейнард, която изглеждаше ядосана като младо биче. Тя го привика с пръст.

— Трябва да излезете навън, мистър Лейси. Нашият посетител се счита за прекалено благоприличен, можете ли да си представите само,

за да прекрачи прага на тази къща!

Лейси откопча кобура на пистолета си, мина покрай нея и отвори рязко вратата.

Там нямаше никой.

— Добре, ще вземете ли да слезете тук долу и да говорите с мен или трябва да започна да сипя огън по това гнездо на курви и лицемери, за да ви измъкна оттам! — долетя някъде изотдолу един мощен глас. Лейси можеше да чуе как отеква по цялата южна улица.

В средата на пътеката стоеше мистър Мийгър. Ръждивокафявият му цилиндър бе наклонен силно назад. Празният ръкав на ризата му бе затъкнат в панталоните, а брадата му грееше като сребро под лунната светлина. Изглеждаше огромен като канара.

— А ти, Елинър Мейнард! — изрева той. — Ти, стара скумрийо! Престани да слухтиш и затвори проклетата си врата!

Лейси чу мис Мейнард да издава възмутено цъкане, след което вратата се затвори с трясък. Слезе по стъпалата до пътеката, където в нетърпеливо очакване се беше изпречил главният надзирател на Енгъл Айрън.

— Добро утро, сър.

Мийгър му подаде огромната си като лопата длан и сякаш смаза пръстите на Лейси, когато ги стисна.

— Добро утро, синко. — Старият човек остана загледан за няколко мига в Лейси. — Извинявай, че те извиках по този начин, но причината е, че ние с Елинър Мейнард не се погаждаме от години. Всъщност, от петдесет и трета.

— Разбирам — каза Лейси.

— Не, не разбираш. Няма как да разбереш. Истината е, че аз бях женен за сестра ѝ, която беше истински ангел, а от Елинър не видях нищо, освен мъка и болка. — Той измърмори нещо неясно и пооправи огромния „Колт Бисли“ на кръста си. — Разбира се, това не е твоя работа. Не трябваше да го споменавам.

— Какво мога да направя за вас, мистър Мийгър?

— Ъ, виж сега — промълви той, — като начало искам да ти благодаря, че си се притекъл на помощ на моите хора в престрелката с онази измет, братята Ботвел. Аз съм убеден, че те щяха да убият и момчето, ако ти не се беше намесил.

— Няма нужда от благодарности, мистър Мийгър.

Старият човек го изгледа гневно.

— Как, по дяволите, да няма! И сега аз смятам да ти ги изкажа, щеш или не щеш! — Той въздъхна и добави с друг тон: — Виж, има и още нещо, Лейси.

— Да?

— Дошъл съм тука да те попитам дали не си размислил относно предложението да отидеш за новите коне на Енгъл Айрън. Ние... — той скръцна със зъби, ядосан от притесненото си положение. — Ние изпитваме известни трудности при намирането на подходящи заместници на двамата работници, които онези бандити застреляха.

Под лунната светлина Мийгър изглеждаше безкрайно уморен и състарен.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Лейси се събуди преди зазоряване.

Беше тъмно и студено. Пердетата на прозореца се разлюляваха от острия нощен ветрец. Вън беше тъмно като в катран. Силки се обърна и промълви нещо неразбираемо насън.

Лейси би трябвало да се чувства изморен. Преди два-три часа, когато си лягаше, той беше направо съсипан, но сега се чувстваше като нов човек, свеж, бодър и силен.

Той се плъзна от леглото, отиде до гардероба, като шляпаше с босите си крака по студените дъски. Намери дрехите си и започна да се облича тихо. Щяха да се оправят добре и без него. Тази сутрин големият Уилям беше вече на крака и седеше до задната врата, похапвайки топла супа. Все още изглеждаше по-сивкав, отколкото черен, но явно се поправяше. Още ден или два щеше да пази стаята.

Силки се беше сбогувала с него, преди да легнат да спят. Тя не му беше направила никакви сцени, просто му пожела късмет, гризна го по ухото, язди го лудешки като пони и после заспа. Добро момиче.

Той свърши с обличането и занесе ботушите и шапката си до леглото. Пресегна се, смъкна колана с пистолета от таблата на леглото, после се наведе и целуна спящото момиче по къдриците, обсипващи шията ѝ.

Затвори леко вратата на стаята след себе си и пое по чорапи по коридора. Стените червенееха леко под светлината на нощната лампа в началото на стълбището. Някъде зад него от една от стаите се разнесе тих горчив плач на непознато момиче. Няма как да минеш посред нощ през публичен дом и да не чуеш нещо подобно.

Старият Мийгър го чакаше на южната улица. В неясната светлина на утрото той изглеждаше като белобрада статуя. Държеше два коня — своя собствен и червеникавокафявия жребец на Хари Пиърс. Как му викаше той? А, да, Тайгър.

Лейси замъкна нещата си до пътеката. Когато бе отишъл до склада да си ги вземе, видя, че мисис Колинс вече бе станала и шеташе

из кухнята си. Като доближи стария човек, той го поздрави учтиво с „добро утро“. Мийгър само му кимна и го загледа как оседлава коня си.

— Предполагам — рече после Мийгър, — че ще съжаляваш за сладкия живот, на който се беше отдал тука.

— Не — отвърна му Лейси. — Не и при тая тълпа зяпачи, които с оцъклени от възбуда очи не дрънкат за нищо друго, освен за престрелката.

— Измет — отсече старият мъж, качи се на коня си, който, макар и да бе едър, изпръхтя, когато Мийгър се отпусна с цялата си тежест върху него, обърна го и пое на запад — по южната улица, после по старото речно корито и през прерията.

Слънцето изгря скоро и ги замъчи с блясъка и жарта си. Мийгър наклони цилиндъра си така, че периферията да заслонява очите му, и се обърна на седлото си, за да говори на Лейси. Сега, с изгряващото слънце, бялата му брада изглеждаше направо огнена — сякаш гореше в пламъци.

— Ти ядеш ли, преди да тръгнеш по работа?

— Сутрин не съм гладен.

— Това е добре. Защото не мога да понасям хора, дето непрекъснато трябва да дъвчат нещо. — Възрастният мъж го изгледа строго и после подкара коня си в лек галоп.

Яздеха през високите треви. Старият Мийгър водеше, като избягваше гребена на хълма, по който вървяха товарните каруци. Навсякъде около тях, подплашени от копитата на конете им, изхвърчаха полски чучулиги, прерийни кокошки и безчет скакалци.

Лейси се обръщаше от време на време назад както за случайни индианци команчи, излезли да ловуват, така и за евентуални преследвачи от Централната компания за добитък, макар че на тези хора от управлението ѝ в Чикаго или Амарилио щеше да им е необходимо известно време, за да сдъвчат и преглътнат новината за братята Ботвел, която Талбът несъмнено трябва да им е изпратил. Хрумна му, че шефовете няма да са особено доволни от Талбът заради загубата на хората им.

Така че той преценяваше, че по-голямата опасност сега би могла да дойде от страна на индианците.

— Ти нервен човек ли си, Лейси? — попита го Мийгър, който, за да не се обръща непрекъснато, бе повишил силно глас.

— Не.

— Защо тогава, по дяволите, не спираш да шаваш в това седло под тебе? Да ме вземат мътните, но не мога да понасям мъж, който не може да си седи спокойно на седлото и да язди.

Изказването на стария човек хвърли Лейси в моментно недоумение, после осъзна, че трябва да бе видял движенията на сянката му, която изгряващото слънце хвърляше далече пред него.

— Разбрах, че команчите ловуват наоколо из тези места, сър.

Мийгър се извърна рязко и го изгледа гневно.

— Команчите? Аз познавам всяко индианско племе в тази част от страната. Познавам племето на Паяка, на Змията и на Ястреба! Всяко едно от тях! Познавам добре и мистър Паркър, всъщност дори пуснах един куршум в крака му, когато това червенокожо копеле беше още малко момче. Така че ще ми направиш ли услугата да седнеш мирно в седлото си и да спреш да подскачаш уплашено като девица на губернаторския бал! И ако наоколо има дори един команч, достатъчно близо, за да изтъргуваме наниз от мъниста срещу свитък тютюн, аз лично ще те уведомя!

— Да, сър — отвърна прилежно Лейси.

Щеше да бъде много дълго пътуване.

Но ако си беше въобразявал, че старият човек е скучен спътник, той бе сгрешил. Скоро след малката му реч за индианците Лейси разбра, че Мийгър може да държи тирада по почти всеки въпрос. По-късно гласът на стария тексасец се извиси в бойка песен, изревана с пълно гърло, без каквито и да е било предварителни увертюри. След един-два куплета Лейси успя да разпознае песента „Тъкмо преди битката, майко“ и понеже не успя да намери никаква причина, поради която да се прави на срамежлив, и подозирайки, че на стария човек нямаше да му се хареса, ако беше такъв, той също се присъедини към песента. Мийгър беше много сантиментален певец и където текстът изискваше чувства и емоции, той прилежно избухваше в хълцания и стенания.

Беше забележително представление, което би донесло на надзирателя на Енгъл Айрън безчет бири в почерпка и даже добро съществуване, ако беше станал професионалист и бе тръгнал да обикаля миньорските поселища в планините, които се намираха твърде далече и твърде високо за обикновените певци и оставаха встрани от турнетата им. Когато пееше, Лейси често можеше да долови ирландеца в него, скрит дълбоко под тексасеца.

След „Тъкмо преди битката, майко“ изпяха „Джим Кроу“, „Попътен вятър за Франция“ и още много други.

Някъде по обед стигнаха земите на Енгъл Айрън. Жиците на първата отсечка от оградата, която съзряха, бяха нарязани.

— Господ да ги убие! — изрева старият човек и скочи от коня си, хванал в ръка солиден чук за тел, който вече бе успял да измъкне от задния джоб на панталоните си. Беше поставил самото на костюма си прилежно сгънато върху задния лък на седлото, сякаш всеки момент очакваше да срещне някоя дама, на която да се представи в приличен вид. — Тези страхливи кучета са нарязали мрежата! — Той започна съсредоточено да поправя оградата.

След един бърз оглед на местността Лейси скочи от коня. Опитът му подсказваше, че това беше идеалното място, където някой въоръжен тип би се спотаил в очакване на работниците от ранчото да се захванат с поправката на оградата. Наоколо обаче не се виждаше ни човек, ни кон, а ниската трева по протежението на оградата не би скрила дори и дете.

Лейси се наведе, за да помогне, но се поряза дълбоко.

— Не разбираш много от жици, нали, момче? — каза Мийгър.

— Не много — призна Лейси.

— Личи си — добави възрастният мъж. — Човек трябва години да се занимава с добитък, за да се научи как да пази и поправя оградите си. Защото без тях, по дяволите, въобще няма да има добитък!

Лейси промърмори нещо за свободните пространства и се качи отново на коня на Хари Пиърс.

— Свободни пространства! — изсумтя презрително Мийгър и се метна на коня си. — Звучиш като някой проклет собственик на ферма

за коне. — Той подкара коня си в галоп и Лейси го последва. Мийгър продължи да говори, да вика по-скоро, без да извърща глава назад. — Свободни пространства... Какво знаеш ти за времената, когато и говедата се отглеждаха на свободни пространства... Какъв ужас само беше. Как всяко крадливо копеле се опитваше да ти отмъкне добитък, прогаряйки собствения си знак отгоре на твоя върху горките животни! Свободни пространства ли! Мерси много! — Той се поуспокои и подкара коня по тревистия хълм към водоизточника надолу. Там се бяха насъбрали много животни и пасяха лениво. Бяха от много добра порода и в изключително добро състояние, предимно млади юници.

— Ето нашата основа за догодишното стадо — посочи ги Мийгър. — Поне част от нея. — Той се отпусна върху седлото, в погледа му светеше задоволство. — Чудесни животни, нали? — каза той, после обърна коня си. — Не ми се разправя за старите времена, момче. Лоши времена бяха, и сурови. С изключение на хората, разбира се. Други бяха те тогава. И мъжете, и жените бяха по-добри от всичко, което можеш да срещнеш сега. Във всяко отношение. Сега всичко е боклук. — Той хвърли бърз поглед към Лейси. — Присъстващите правят изключение, разбира се.

Стигнаха постройките на ранчото в ранния следобед, след като бяха изпели последния куплет и хора на „Между куршумите и снарядите аз мечтая за люляковата гора на моя роден край“.

Старият Руди Снел и Том Кларк Изкривения врат излязоха да ги посрещнат на конете си, затъкнали пушки отзад на седлата. Лейси отново бе поразен от зловещия вид на хората, които се грижеха за Енгъл Айрън. Няколко здрави, млади и корави момчета биха допринесли съществено да бъде убедена Централната компания за добитък да остави ранчото на мира. Господ знаеше, че в Тексас не липсваха момчета, преизпълнени с желание да се бият. Причината вероятно бе, че ранчото бе прекалено отдалечено и изолирано. По-големите имения надолу по река Браво навярно имаха значително по-голям избор при попълването на работната си ръка с млади и надеждни кравари и каубои.

— Здравсти, шефе!

— Том — каза Мийгър, — мистър Лейси ще се присъедини към нас, за да докараме новия табун коне. — Старият Снел намигна на Лейси. — Вие двамата се погрижете да го настаните. А ти, Лейси,

можеш да използваш това пони, ако искаш, и да си избереш още два коня за смяна.

— Добре, сър.

— И имай винаги предвид, че в това ранчо се отнасяме много внимателно с животните. Няма да търпя едно животно да се преуморява или да се малтретира.

— Добре, сър.

Мийгър изръмжа и ритна коня си така, че той изцвили и пое по пътя към главната къща.

— Така, така — продума Снел. — Очаквах, че вече са те избрали за градски шериф, Лейси, като имам предвид начина, по който си се разправил с двамата Ботвел!

— Точно така — каза Кларк и поклати глава, доколкото му позволяваше изкривеният врат.

— Просто имах късмет — каза небрежно Лейси. — Нищо друго.

— Хайде бе — усъмни се Снел, докато тримата яздеха към отдалечената ограда за животни. — Да ти проработи късметът срещу едно от тези момчета — добре. Но срещу двамата — не, това е по-голям залък, отколкото мога да преглътна.

— Въпреки това — истина е.

— Подразбрах, че Луис дори не успял да стреля — вметна Кларк.

Лейси не отговори.

Кларк му хвърли бърз поглед.

— Ще ти кажа нещо — страшно съм доволен, че вече ги няма.

— Няма да имаме проблеми с докарването на конете — добави зарадван старият Снел.

Лейси си замълча.

Когато внесе завивките си в спалното помещение, останалите мъже се отнесоха към него по същия начин. Считаха го за опасен тип, но опасен тип на тяхна страна, който ще им спести много грижи и неприятности. Освен Бъд Мънугиън, никой от тях не спомена Пийт Стърн или Хари Пиърс.

— Аз знам, че Хари ми беше приятел — каза Бъд на Лейси, докато отиваха към кухнята. — Знам, че само се опитваше да ме

задържи извън свадата. — Бъд погледна сериозно Лейси. — Допускам, че мистър Мийгър ви плаща много пари, за да дойдете и да охранявате хората и конете. Предполагам, че човек като вас не би си губил времето просто за да се грижи за добитъка.

— Аз ще получа същото, което и останалите, за тази работа, Бъд. Аз съм тук само за да подам ръка на приятели в нужда.

— Наистина ли? А аз си мислех, че ще ти платят много повече само заради това да си наоколо.

— Мистър Мийгър не ми плаща, за да убивам хора, Бъд.

Момчето се изчерви силно.

— Извинете ме, мистър Лейси. Не съм имал нищо такова предвид.

— Добър вечер. — Луис Бристъл бе застанала до дългата дървена маса и се усмихваше.

— Добър вечер, мадам — отвърна Лейси, а след него и Бъд, който леко кимна. Трополейки, старият Мийгър се приближи до нея, за да ѝ предложи стол, а другите работници се насъбраха около масата и насядаха. Самият Лейси се настави между Бъди и мис Бристъл.

— Мистър Мийгър ми съобщи, че ще се присъедините към нас, за да докараме новите коне в крайна сметка, мистър Лейси. Толкова се радвам.

— Удоволствието е мое, мадам.

Мийгър прочисти гърлото си откъм другия край на масата и всички затаиха дъх.

— Отче наш, благодарим ти за щедростта да имаме тази храна и... — той поспря, за да изгледа свирепо един каубой на име Гифърд, който се кискаше като идиот на някаква реплика на съседа си — ... и ще се опитаме да заслужим твоята благословия, като спрем да се държим като магарета! — Гифърд рязко изправи гръб.

Мануел започна да сервира със замах грубите съдини, препълнени с храна — варени картофи, говеждо задушено с люти чушлета, бисквити, шарен боб, ароматен сос и плодов пай за десерт. Когато всичко бе струпано на масата, някои веднага посегнаха към чиниите, но Мийгър ги скастри сърдито, лично сервира една чиния и я подаде на мис Луис. Едва тогава го последваха и останалите.

— Бисквити, мадам? — подаде ѝ Лейси подноса.

Тя си взе една, отчупи я и я намаза с масло.

— Аз... аз ви дължа нашите благодарности, мистър Лейси... за това, което се е случило в града. Много смело от ваша страна.

Тя не го погледна нито за миг, заета с бисквитата си.

— Това беше много неприятна история, мис Луис. Няма нужда да я споменавате.

Горката жена. Природата я беше оцетила още при раждането ѝ, а сега всичките тези грижи просто я разсипваха. Изглеждаше изтощена до смърт и привлекателна точно колкото кухненската маса.

Бъд и останалите помощници бяха наострили уши.

— Както и да е, аз ви благодаря — настоя тя. Довърши с намазването на бисквитата и я постави внимателно на ръба на чинията си. — Прекрасно е — добави тя — да си в центъра на бурята... и да намериш приятел.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

Следващите четири дена бяха само работа, работа и пак работа. Работа от изгрев до залез, а понякога и преди изгрев, и след залез. Събираха добитъка, така че да могат по-малко хора да се грижат за него, строяха два нови обора за конете, които щяха да пристигнат, почистваха въжетата и юздите, оглавниците и всички конски амуниции от конюшните.

Лейси откри, че мнението му за помощниците в Енгъл Айрън значително се е повишило. Като бойци може да не струваха кой знае колко, но като работници бяха трудолюбиви и усърдни. Не се беше потил толкова, откакто като момче бе работил на тяхното ранчо. Да си печелиш прехраната. Така го наричаха хората.

Беше тежка и изтощителна работа, на която кръчмарските престрелки, ловуването, сводниченето, хазартът или дори търкалянето в леглото със Силки Пъркинс не можеха да се сравнят по влаганите усилия.

Лейси мокреше ръцете си, за да успокои болката от спуканите пришки, спеше непробудно като скала и нагъваше манджите на едноокия Мануел на трифунтови порции.

Беше по-щастлив отвсякога.

Обикновено мис Луис излизаше и работеше заедно с тях в конюшните, сортираше, шиеше, кърпеше, чистеше. За нея беше тежка работа, но тя не се опитваше да я избегне. Беше срамежлива, но добродушна жена, винаги загрижена за мъжете, които работеха за нея. Лейси искрено съжаляваше, че тя беше толкова обикновена, неугледна и кокалеста, че човек трудно можеше да види жената в нея.

Трябваше да потеглят на утрото на петия ден. Когато Лейси се събуди заранта, усещаше гърба си корав като дъска. Закуси още по тъмно. Обичайните закачки и шеги сега липсваха — три часа бе твърде рано дори и за опитни работници като тях. Раздвижи се, за да оправи вдървения си гръб, като отиде да товари колата за припасите със стофунтови чували с боб и двеста фунта с опушени говежди

рибици. Месото бе жест от страна на мис Луис, която имаше доста добри представи как трябва да бъдат изхранвани работниците.

Когато бобът, говеждото, брашното, солта, сланината и резервните ласа, подковите, гвоздеите, чуковете, завивките и какво ли не още беше натоварено, за Лейси не остана нищо друго, освен да събере още няколко чувала сухи говежди изпражнения и остра четка за прахан за готвене, в случай че нощуваха наред прерията. И това беше всичко, което той трябваше да свърши преди изгрев-слънце, освен да донесе достатъчно кофи вода от извора, за да се напълнят двата варела в колата.

Най-накрая свърши.

Беше истинско облекчение да се качи на Тайгър и да го пришпори.

Тръгваха девет души, предостатъчно, за да докарат петдесетина коня, без значение колко са буйни и диви. Останалите четири-пет бяха по-скоро за охрана, но Лейси беше дяволски убеден, че в крайна сметка нямаше да се окажат безполезни. Централната компания за добитък бе вложила доста пари и усилия, за да се сдобие с Енгъл Айрън: беше окрала конете им, съсипвала оградите им, изпращала Талбът с примамливи предложения и най-накрая бе пуснала братята Ботвел да изпозастрелят някой и друг от опърничавите жители на ранчото. Доста усилия. Лейси не очакваше да спрат точно сега.

Само ако можеха да задържат Енгъл Айрън без животни, целта им щеше да е постигната.

Единственият въпрос беше кога щяха да ударят. Ако беше Лейси, той щеше да нападне, когато отиваха да вземат конете. Те нямаше да очакват удара тогава и въобще нямаше да са готови да го посрещнат.

Но хората от Централната бяха бизнесмени. Щяха да търсят и печалба от цялата работа. Така че те най-вероятно щяха да изчакат и да нападнат на обратния курс, за да вземат конете.

Лейси се чудеше на кого щяха да възложат тази задача. Битките в открито поле бяха нещо съвсем различно от това да извадиш пистолета в някоя кръчма и да стреляш. Изискваха по-задълбочено обмисляне, а и усет за пространството. Изискваха умения за военно планиране и тактика. Лейси никога не бе обичал нещата да се разрешават по този начин. За всеки страхливец и подлец беше прекалено лесно да се укрие

в далечината и да свърши мръсната си работа с безличен изстрел от стотина ярда.

Не се съмняваше, че сега случаят ще бъде точно такъв.

Той пришпори червеникавокафявия си кон, за да се изравни с Мийгър. Старият човек яздеше в обичайния си маниер. Стоеше върху седлото изправен като паметник и гледаше право напред.

— Мистър Мийгър.

— Мистър Лейси?

— Убеден съм, че ще ни нападнат едва след като вземем конете.

— Разбира се. Проклетите негодници!

— Все пак не е изключено да изпратят един или двама души след нас, за да направят някоя поразия и да наплашат мъжете.

Старият човек му хвърли лукав поглед.

— Писна ли ти от фермерския труд, а, мистър Лейси? Нещо по-различно ли ти се иска? — Той се усмихна, фактически това беше първият път, когато Лейси го видя засмян, и каза: — Хайде, негоднико, вземай тая твоя смъртоносна пушка за бизони и върви да поразузнаеш наоколо.

Лейси му върна усмивката, докосна леко с пръсти шапката си за поздрав и се извърна назад, за да уведоми стария Снел, че ще го остави сам. Снел играеше ролята на първи помощник в това пътуване и едва не се пръскаше от гордост заради важния си пост.

След като се обади на Снел, Лейси се изравни с Бъд Мънугиън.

— Бъди, нали не се чувстваш зле заради престрелката в града? Нямах угризения, надявам се?

— Не, Лейси, няма проблеми. Тоест, сега вече няма проблеми. — Но момчето изглеждаше така, сякаш все още не беше напълно убедено дали е именно така.

— Причината да те питам е, че изплашен или не, ти все пак взе мъжко участие в престрелката. И уцели това, по което стреляше.

Бъди пребледня при спомена.

— Да, Бъди, така беше — добави Лейси, — а ако си съгласен, аз ще те назнача да пазиш гърба на отряда. Вземи тая, макар и за нищо негодна карабина „Хенри“ и изостани на около миля след нас.

— Добре, ще го направя.

— Снел няма нищо против, а не смятам да занимавам стария по този въпрос. И, Бъди, внимавай: всеки, който се появи зад нас, е враг,

който ще иска да ти пререже гърлото. Разбираш това, нали?

Бъди кимна утвърдително.

— Ако те са по следите ни и те забележат, ще се опитат да се разправят с теб без шумотевица. Може би ще ти махнат дружески, словоохотливи като странници, зажаждали за компания и мъжки разговор. Но ако ги оставиш да се приближат, те ще те свалят от кончето ти и ще те заколят като пиле.

— Ще внимавам — обеща Бъд.

— Да, момче, внимавай и бъди нащрек. И недей да яздиш все след нас. Проучи местността и от двете ни страни. Може да се натъкнеш на хора, които не са те очаквали точно там.

— Добре.

— Стой настрани от възвишенията, а ако срещнеш някого, дай три бързи изстрела. Казал съм на Снел, а и на останалите също, ако чуят три изстрела, да пришпорват към тебе...

— Разбрано, сър. — Бъди изглеждаше невероятно сериозен и отговорен.

— Хайде, потеглай тогава — каза му Лейси — и си отваряй очите на четири. — Той се пресегна и потупа окуражително момчето по рамото, после подкара Тайгър в лек галоп, за да се заеме със своите задължения на преден разузнавач.

Червеникавокафявият кон на Пиърс бе късоврат и с дълга крачка, но беше силен и издръжлив. Лейси язди напред, докато групата се скри от погледа му. Беше приятно разнообразие след толкова дни съвместна работа и живот с краварите да бъде отново сам за малко. Беше ясен, горещ ден. Единствените облаци във вид на бели воали можеха да се забележат едва към линията на хоризонта. Иначе небето беше синьо като кристално планинско езеро. С приближаването на обeda слънцето започваше да грее все по-палещо и безмилостно. Лейси усещаше жарта му по раменете и гърба си. Цветята превръщаха безкрайната тревиста местност в пъстроцветен килим, а уханието на тревите, стъпкани от конските копита, обгръщаше Лейси като пелена.

Не се чуваше никакъв звук, освен вятъра, съвсем лек бриз, който разлюляваше стъблата на прерийните тревы. Беше северен вятър, който

носеше последната за годината хладина чак от планинските области на стотици мили оттук.

На стотици мили оттук...

От едно планинско ранчо на брега на малък поток... от един хотел, скрит в гънките на планината като някой скъпоценен камък...

Какво бяха за вятъра стотици мили?

Изведнъж той съзря някакво движение. Спря рязко коня и вдигна шарпа. Беше доста далече. Не можеше да е конник; кон без ездач може би. Не можеше и да е бизон. Движението беше твърде леко и бързо.

На възвишението в бърз бяг се появиха две антилопи.

Бяха на около пет-шестстотин ярда. Прекалено далече, дори и за шарпа, макар че Лейси познаваше мъже, които биха успели да улучат и при това разстояние. Във всеки случай нямаше нужда от изстрели точно сега. Носеха си достатъчно месо, а звукът, който издаваше шарпът при изстрел, беше наистина оглушителен.

Можеше да има уши, които точно за такъв шум да се заслушваха, а освен това и нямаше желание да убива някоя от антилопите. Бяха толкова красиви, че чак не беше за вярване колко са жилави на вкус.

Значи команчите бяха прочистили този район и част от дивеча се връщаше назад, макар и в ограничен брой. Когато за първи път бе посетил Тексас... някъде към 1874... бе пълно с дивеч — безброй бизони, несметни стада антилопи, птици и какво ли не още. А сега, сега всичко беше различно. Старият Мийгър сигурно помнеше онези дни, когато бизоните препускаха по цели дни пред погледа ти, а копитата им тътнеха като гръмотевична буря; Когато тексаските кореняци използваха за печивата си сушени гърди от диви пуйки вместо брашно. Тексас трябва да е бил самият рай през ония времена. Ако нямаш нищо против горещината, команчите, койотите, мухите и куп други подобни дреболии, разбира се. И Централната Компания за добитък — и всякакви от този род, които целяха да завземат тези богати краища само за себе си.

Би било истинско удоволствие да разкара от пътя си такива елементарни престъпници като братята Ботвел да отиде право в някой от тежкарските им офиси в Амарильо и да пръсне мозъка на шефа на Централната компания, която ѝ да беше въпросната личност.

И щеше да е безсмислено, разбира се. Разправи се с няколко затлъстели глупака зад огромните им бюра в Амарильо и телеграмите

ще захвърчат като бесни до Хюстън и после до Чикаго. А после, доколкото знаеше Лейси, до Ню Йорк Сити, та чак до Лондон, Англия, откъдето в крайна сметка идваха големите пари.

Най-добре сега беше да я кара по-полека. Извън Бристълтън всичко, което имаше значение, беше броят на пушките и мъжете, които да ги носят.

Той се изкачи по билото на едно невисоко възвишение — нямаше истински хълмове по тия места чак до Стейк Плейнс. Прехвърли гребена, нарами пушката и се зае да поогледа.

Нищо.

Трева... пак трева... и само трева. Облаците на хоризонта бяха станали по-тъмни и се бяха разпрострели почти по цялото небе. Някъде в далечината се заформяше буря. Щяха да са истински късметлии, ако тя се разразеше и преминеше, преди да са взели конете. Дано този път късметът не им обърнеше гръб.

Лейси седна с кръстосани крака в тревата с пушката в скута си и затърси из джобовете на елечето си фасове от хубавите хавански пури, които мис Мейнард предлагаше. Той драсна клечка кибрит о подметката на ботуша си, запали фаса и всмукна дълбоко. Проклетите испанци произвеждаха отличен тютюн. Трябва да се дължеше на комбинацията от горещ климат и морски въздух, която някак си сътворяваше чудеса с тютюневите листа.

Когато довърши пурата, той се метна на коня и продължи нататък по равното, където тревата беше доста по-висока.

Джеф Комптън вероятно бе завършил вече новото му елече. Да не забравеше да си го вземе. Странно, как беше извадил пистолета, готов да убива, срещу Джеф, който все пак му беше стар приятел. Сигурно несъзнателно години наред бе очаквал някой някога да произнесе името му. Сигурно се бе страхувал от това.

Зачуди се дали да не си вземе и някой от красивите кожени колани, които Джеф бе наредил на тезгяха си. Нямаше нужда да се появява в Мексико в опърпан вид. Щеше да е чудесно, ако можеше да отиде там, яхнал сивия жребец, Рейн (дъжд). Кой би си помислил, че изкуфял алкохолик като Талбът ще измисли такова подходящо име за коня си.

Той се върна в лагера малко след като се стъмни, без да види и следа от преследвачи. След падането на мрака страхът на Лейси за

момчето се усили. С изключение на Мийгър, Бъд бе единственият човек от групата, на когото Лейси можеше да се довери, че ще изкара целия ден нащрек, за да пази гърба на другарите си. Но все пак беше твърде млад. Просто прекалено млад.

Затова, когато се завърна, той беше изключително облекчен да види Бъд Мънугиън, който тъкмо разседлаваше коня си край товарната каруца.

Лейси закара своя кон до неговия и го погледна въпросително.

— Нищо и никой, Лейси. — Бъд занесе седлото и постелката си до огъня. — Видях няколко антилопи и нищо повече.

— И аз видях няколко — каза Лейси и се смъкна от коня си с ръмжене. — Утре пак ще се заемеш с това.

— Дадено.

— Но недей да ставаш твърде безгрижен. Това, че не си видял никого, не означава, че никои не е видял теб.

Бъд кимна в съгласие.

— Окей — отвърна той.

Тази нощ работниците от Енгъл Айрън бяха доста изморени. Нямаше никакви шегички и закачки. Изпяха няколко песни, канеха се да изпеят една за сладките устни — онези устни — на някакво момиче, но благопристойният Мийгър не им позволи, изчетоха си вечерната молитва над говеждото с боб (старият надзирател още веднъж доказа, че има невъзможен стил в тълкуването на молитвите), определиха реда на нощната стража, загърнаха се в завивките си и заспаха.

Яздиха още три дена и на сутринта на четвъртия стигнаха дворовете на Клейтън. По пътя си дотам бяха мярнали само колата на някакъв пътуващ търговец. Централната компания за добитък сякаш бе забравила за съществуването им.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Клейтън беше малко градче с основно предназначение да обслужва железопътната гара. Имаше няколко кръчми и публични домове надолу по линията, но старият Мийгър не възнамеряваше да губи цял ден, изчакайки да премине махмурлукът на подопечните му, затова нареди мъжете да останат заедно и да си направят бивак извън града. За негова изненада, Лейси получи разрешението му да иде до града за бъчонка бира.

— Една бъчвичка. И като казвам една, една имам предвид.

Лейси поведе коня покрай кошарите за добитък към бараките, струпани около резервоара за вода. Беше горещо като в ада. Няколко мили по на юг и няколко дни по към лятото правеха съществена разлика. Намираха се в сърцето на истинския Тексас, не можеше да има никаква грешка в това.

След като пристигнаха, те изкараха няколко часа в разговор с Джордж Траки. Траки беше търговски агент дистрибутор за Тексас и Южните щати и беше допуснал грешката да се намира наоколо, когато Мийгър започна да приказва за коне. Старият човек го беше подложил на истински кръстосан разпит за състоянието на конете, беше обявил, че те не са виждали вода от тръгването им от Ийстън и че изглеждали прежаднели и изнемощели като китка в хербарий.

Траки, дребно шишкаво човече с шарещи очи, беше приел всичко това необикновено спокойно. Разбира се, можеше да си го позволи, тъй като всъщност конете бяха в много добро състояние. Петдесет и три здрави млади и с добър произход коня. Никой от тях не можеше да бъде наречен първокласен бегач спринтьор, но имаха вида на първокласни животни за една ферма. Никакви изпъкнали надкостници, никакви изкривени сухожилия, никакви хрипове, никакви възпаления по копитата. Повечето изглеждаха обучени да търпят седло, което щеше да спести огромен труд и грижи на каубоите.

Никой не се разхождаше по единствената улица на градчето посред жарещата горещина, само две кучета ровеха в една купчина с

боклук. Имаше една стабилна постройка за железопътните екипи, които минаваха или нощуваха в Клейтън, и нищо друго, което да заслужаваше внимание.

Когато Лейси мина покрай постройката, отвътре излезе един мъж по долно бельо, за да го огледа по-добре. Нито приятелски, нито враждебно. Просто любопитно.

Що се отнасяше до биреното буре, се оказа, че има известен избор.

Една барака с прясно, нескопосано изрисуван червен петел и друга, от която долиташе музика на хармониум, се оказаха двете градски кръчми.

Лейси избра тази с червения петел. Реши, че това свидетелства за амбиция.

Той се плъзна от коня, завърза го за един кол, който стърчеше от боклука, тъй като нямаше къде другаде, и се промъкна във вътрешността ѝ.

Миризмата — вонята на вкисната пот, кисела бира и мръсни чорапи, му напомни за дома. Лейси се изненада да осъзнае колко му бе липсвала кана бира в барова обстановка. А тази тук беше от много добро качество.

Вдясно бяха наредени цяла редица от бурета уиски, покрити от две дъски, които служеха за барплот. Цялото място беше не по-голямо от петнадесет на петнадесет стъпки. Нямаше нито един стол, само две грубо сковани дъсчени пейки, на които се бяха настанили трима безделници. И тримата бяха въоръжени, но изглеждаха прекалено пияни, за да успеят да намерят пистолетите си, камо ли да водят престрелка с тях. Барманът беше мелез с дружелюбна усмивка и нито един зъб в устата.

— О, влизайте, влизайте, сър! — Гласът му звучеше странно, но човек лесно можеше да се досети защо. Тримата посетители останаха безмълвни.

Лейси се облегна на барплота и огледа бутилките на рафта отзад. Повечето от тях бяха прашни и полупразни.

— Сам ли си правиш уискито?

— Разбира се, че аз!

Лоши новини.

— А имаш ли купешко уиски?

— Ами да, имам, но ще ти струва много по-скъпо от моето.

— Ще пийна едно от купешкото.

Барманът въздъхна тежко, докато наливаше питието. Явно силно се гордееше със собственото си производство.

Лейси отпи малка глътка и веднага разбра, че няма начин да изпие това нещо. Той отметна глава, изплю се и изля чашата на пода.

— Жива отрова, нали — каза съчувствено барманът. — Опитай моето.

Божичко, дано да беше по-добро от първото!

— Добре, дай една чашка — предаде се Лейси и извади две монети, за да плати първото питие.

Барманът се оказа дяволски прав. Уискито му беше много по-добро от купешкото. Сигурно му слагаше лют червен пипер или нещо подобно.

— Как е, бива ли го?

— Не е лошо — призна Лейси. — Въобще не е лошо. — Той остави десет цента на плота. Този тип тука правеше наистина свястно уиски.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш каква подправка му слагаш? Червен пипер?

Барманът разцъфна от удоволствие. Очевидно обичаше да говори за производството си.

— По дяволите, не! Червен пипер? Не бих се докоснал до този боклук даже с ръкавици! Това, което езикът ти несъмнено долавя, са първокачествени малки чушлета, доставени чак от Мексико! Добре изсушени и стрити на прах. Това използвам аз.

— Вярвам ти напълно. — Лейси извади още десет цента за втора чашка.

— Внимавай да не ти изкапят зъбите като неговите! — обади се един от посетителите и въобще не звучеше като безнадежден пияница. На бара нямаше огледало и Лейси се извърна, за да огледа мъжа. Беше млад човек с рунтава брада и блестящи сини очи, леко кървясали в момента. Отстрани на колана му бе затъкнат един „Колт Пийсмейкър“. Лейси долови матовия отблясък от смазка по стоманата и това впечатление се загнезди някъде в мозъка му. Мъжът полагаше грижи за револвера си — това можеше да означава, че и револверът се грижи за стопанина си.

— Няма опасност засега — отвърна Лейси на младия мъж и повдигна чашата си за поздрав. — Ще се чукнем ли?

— Благодаря, но мисля, че пих достатъчно. — Той стана от пейката, кимна му дружелюбно и излезе заднешком през вратата. Беше доста висок, близо сто и деветдесет, помисли си Лейси. Скитник. Или поне изглеждаше такъв — едно от мръсните му колена се показваше през орфаните панталони... Вероятно е пътувал нелегално в някой товарен вагон, открили са го в Клейтън и са го изритали. Нямаше смисъл човек да се опъва на пазачите на железопътните линии — те просто се обаждаха на детективите на жп компаниите и те идваха и ти откъсваха главата. Думата детективи се използваше само за благозвучие при тези момчета — наемни убийци звучеше къде по-реалистично, макар че се случваше и свестни мъже да работят за тези компании. Като Томсън и някои други...

— Още едно? — попита го барманът.

— А, не, стига ми толкова. Ще ми развали вкуса за всичкото пиене, което предлагат по линиите. — Едва ли би могъл да каже нещо, което да зарадва по-силно бармана.

— Добре, какво ще кажеш да те запозная с една женичка тогава? — Той му намигна и се наведе през бара към него. — Няма да се опитвам да баламосвам зрял мъж като тебе. Не е някоя, за която можеш да пишеш до вкъщи, но се кълна, че е чиста като пролетен ручей. Мие си онази работа всеки божи ден!

— Изкушаваш ме — каза Лейси, — дяволски ме изкушаваш, но по-добре да ти откажа. Моят надзирател откога ме чака да си довлека задника в лагера. — Барманът поклати глава натъжено и Лейси осъзна, че нямаше нужда да споменава кой надзирател на кое ранчо имаше предвид. Клейтън може и да беше полуумрял, но не и ослепял.

— А сега — каза Лейси, — разкажи ми за бирата си.

След половин час той беше чул всичко за бирата на новия си познат. Дори я беше опитал — първокласна смес от ечемик, хмел и квас — двойно препечена, сиропирана, отлежала и охладена. И малко подсилена, само мъничко.

— Дай едно буренце — нареди Лейси.

Като излезе от „Червения петел“, помъкнал буренцето под мишница, Лейси отново видя високия млад мъж. Стоеше на улицата и го чакаше.

— Здравсти — рече му Лейси. — Зъбите ми още са на мястото си, поне засега. — Високият се ухили широко.

— Виж, не ща да ти се натрапвам — каза той с образцов южняшки акцент, — само се чудя дали ще се намери някаква работица при вас за мен.

— Възможно е — отвърна Лейси. — Работил ли си в ранчо?

Младият мъж се замисли.

— Не — отговори той. — Не мога да кажа, че съм работил. Но съм вършил разни фермерски задължения все пак. — Беше си помислил да излъже, но после се отказа. Или бе честен, или никак не беше глупав...

— Имаш ли кон?

— Не, сър.

— Аз трябва да закарам това буре, затова не мога да те взема на моя кон, но защо не дойдеш сам да поговориш с нашия надзирател. Той е суров, но почтен човек. Той ще прецени, ако имаме нужда от още две ръце.

Младият мъж кимна, промърмори „много съм ви задължен“, пое буренцето, докато Лейси се качи на коня си, и после му го подаде. Тръгна редом до Лейси, препъвайки се на няколко пъти в браздите, изровени от товарните каруци. На Лейси му хрумна, че човекът може отдавна да не е ял. По някое време му загатна, че се очакват известни неприятности, но непознатият не изглеждаше впечатлен. Явно бе почтен и храбър мъж. Старият Мийгър със сигурност щеше поне да го нахрани, ако не го наемеше на работа.

Както се оказа по-късно, Мийгър направи и двете. Той го остави да седи покрай огъня и да нагъва студено говеждо и сухари като прегладняло животно. Упъти се към ограденото място, където Лейси току-що бе съборен от едно от новите животни — бял петнист жребец с гневни очи.

— Какво ще кажеш за този кон, мистър Лейси? — попита го старият човек, навеждайки периферията на цилиндъра си така, че да заслонява очите му.

— Мисля, че е един проклет дяволски звяр — отвърна с чувство Лейси. Беше почувствал как прищрака вратът му, когато се приземи в праха, и за миг се бе ужасил, че си е счупил гръбнака. Не беше достатъчно млад — или в недотам добра форма, за да обяздва коне. Макар и горчива, това си бе истината.

— Ти не ставаш за каубой — каза му Мийгър. — Твърде си стар. — Не можеше да се пропусне нотката на задоволство в последната забележка.

— Знам го. Няма нужда да ми го казваш.

— Добре де, а сега ти ми кажи какво мислиш за това момче Парсънс, което доведе със себе си.

— О, не знаех, че се казва така. Стори ми се, че ще свърши работа. Мисля, че ще ни е от полза — изглежда ми на ти с оръжията.

— По ме интересува дали е на ти с конете.

— Струва ми се, че да, най-вероятно.

Старият човек изпусна една тежка въздишка, която донесе до Лейси полъх на говеждо и сдъвкан тютюн.

— Надявам се да е така — каза той. — Защото вече го назначих.

По мръкнало („И да спите леко и бързо, момчета — бе казал старият надзирател. — Чака ни тежка работа още от зори, затова приключвайте с тая воняща гадост, дето я наричате бира, и лягайте!“) Парсънс беше вече натъпкан с храна и бира като коледна гъска. Всеки даде нещо от дрехите си, за да го облекат прилично, само не се намери чифт резервни ботуши, затова остана с покъсаните си обувки.

Хората го гледаха с интерес, докато той си избираше кон от новите животни — здраво и набито жребче, което оседла и го подкара да поязди.

Първата обиколка беше къса. По начина, по който седеше върху коня, веднага пролича, че младежът беше от фермерско семейство. Не просто седеше, а беше залепнал като карфица.

Втората обиколка също беше кратка, но на третата вече се впусна в бесен галоп. Лейси забеляза, че колкото и да се тресеше момчето, пистолетът му си оставаше здраво затъкнат в колана.

Имаме късмет с това момче, помисли си Лейси. Можеше да го прати при Бъд, за да пазят и двамата гърба на групата. Млади очи, млади уши... Защото компанията щеше да ги причаква все някъде по обратния им път.

Беше абсолютно убеден в това.

Първите два дни и нощи не се случи нищо обезпокоително. Мийгър изпрати двама души да наглеждат фланговете, Лейси разузнаваше, а Бъд и новият, Парсънс, вардеха ариергарда. Всичко се развиваше добре, работата им спореше. Въпреки че непрекъснато бяха нащрек за евентуални засади, животните бяха в чудесно състояние. Дори бяха имали късмета да завали дъжд. Буря, подобна на зараждащата се, която Лейси бе видял, бе преминала бързо, след което малките сухи оврази в прерията се бяха превърнали в истински потоци. Щяха да пресъхнат бързо, но на тях щяха да им свършат чудесна работа — нямаше да им се налага да се отклоняват от пътя си, за да търсят вода за водопой.

Старият Мийгър беше в приповдигнато настроение и дали защото предчувстваше неминуемата битка — една цяла вечер бе изкарал в стреляне по цели (празни консерви от домати) с големия си „Колт Уолкър“, който трещеше като артилерийско оръдие, или просто от удоволствието, че караше такова свежо попълнение коне в Енгъл Айрън. Мъжете непрекъснато си разпределяха новите коне помежду си и се пердашеха заради тях.

Удоволствието от работата и добрата храна, която едноокият Мануел им готвеше, държеше цялата група единна и в добро настроение. Времето също беше хубаво: денем — горещо и ясно, нощем — хладно и ветровито. Пееха песни за живота и любовта, преди да заспят всички под млечната светлина на звездите, бяла и плътна като разсипано брашно. И за смъртта, която в тия краища беше ежедневие. Или пък си разказваха истории — една от друга по-невероятни. Старият Мийгър се оказа най-добрият разказвач. Кълнеше се, че всяка негова дума е самата истина.

От време на време някой от нощната стража се присъединяваше към тях, наливаше си чашка кафе от голямата купа над огъня и се сгушваше в постелките си. После някой друг ставаше със сърдито мърморене, оседлаваше коня си и поемаше следващата смяна, за да наглежда стадото и хората и да се ослушва за сигналите на опасността — чаткане на копита, цвилене на непознати коне или просто спотаен

говор, което щеше да означава, че хората на централната са наоколо и готови да започнат с нападението си.

В крайна сметка това се оказа за Лейси най-хубавото прекарване на коне, което той бе съпровождал. Най-лесното откъм работа и най-приятното откъм компания. Беше си избрал от новите коне — беше го нарекъл Белязаното ухо заради гризнатото му ухо и го разменяше с Тайгър през следобедите. Кончето беше черно като катран и се движеше с много равномерна стъпка. Не беше твърде послушен и имаше склонност да се отклонява от показания му път, но щеше да се оправи.

Погледнато от всички страни, това бяха прекрасни три дни — до вечерта на последния.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

Слънцето беше паднало ниско и бавно обагряше хоризонта от златно в огненочервено.

Бяха подредили стадото в добра линия. Понитата изглеждаха така свежи, както в деня, когато бяха ги подкарали, а дори и по-добре. Бяха влезли във форма след пътуването с влака до Клейтън. Старият Мийгър яздеше след товарната кола и приказваше нещо на едноокия Мануел, когато Лейси се доближи. Явно имаше някакви силни възражения за кафето му.

Черното конче, Белязаното ухо, беше забрало някакво камъче под лявото си предно корито, но продължаваше да накуцва дори и след като Лейси го бе извадил. Той слезе и започна да го води назад, за да пресрещнат групата. Нямахте да е добре за коня, ако го яздеше с това раздразнено копито, но пък така много се забавяше. Не беше най-подходящото време през деня да се ходи пеш.

Лейси потупа извинително коня, яхна го и го поведе в бавен ход. Би могъл да оседлае червеникавокафявия и да направи още една обиколка преди мръкнало. Усещаше, че неприятностите се задават.

Достигна стария Снел и му кимна в поздрав. Тогава усети, че конят му пропуска стъпки, и разбра, че е време да слезе от него, без значение дали бърза или не. Иначе конят щеше едва да се влачи до края на пътуването.

След като се метна от седлото, Лейси размота ласото си и затърси с поглед червеникавокафявия. С периферното си зрение долови, че товарната кола се приближава, друсайки се към него, а старият Мийгър, който яздеше до нея, продължаваше да сипе критичните си забележки за кафето.

Точно в този момент Лейси дочу виковете. Викаше мъж. Приближаваше се. Той пусна ласото, протегна се и й измъкна шарпа.

След като взе пушката, видя, че галопираше новият работник, Парсънс. В ръцете му имаше револвер.

Лейси се извърна, оглеждайки се за някой кон, който, по дяволите, да можеше да бяга истински бързо. Разбра, че Бъд е мъртъв. Момчето със сигурност беше мъртво.

Мийгър дръпна юздите до него и слезе от седлото.

— Вземете този и тръгвайте, мистър Лейси!

Лейси се метна на дорестия жребец и се насочи към Парсънс, а зад него се разнесе викът на Мийгър:

— Ние ще се приготвим да ги чакаме тук!

Парсънс изви коня си, за да го срещне, а Лейси протегна ръка над гривата и го сграбчи за ризата.

— Момчето! Защо остави момчето?

Парсънс поклати глава.

— Беше мъртъв, г'син Лейси! Беше съвсем мъртъв, кълна се! — Изглежда се страхуваше, че Лейси ще го убие. Все още държеше пистолета в ръката си, но не се опита да се защити с него.

— Обръщай този кон веднага, ти, мръсно копеле такова! Отиваме там!

За момент Парсънс изглеждаше, че иска да оспори нареждането, но промени намерението си. Групата отзад кипеше, старият Мийгър ревеше като лъв, мъжете галопираха, и се подреждаха в кръг около спряното стадо.

— Мърдай! — извика Лейси на Парсънс. — Ще бъда точно зад тебе.

След малко шумотевицата и виковете останаха далеч зад тях и като достигнаха равното, Лейси пришпори коня на Мийгър, за да се изравни с понито на Парсънс.

Той извиси глас над екота на копитата.

— Колко са? Колко мъже има там?

Парсънс поклати глава.

— Не зная, мистър Лейси! Един изстрел от пушка удари Бъд и после чух да се приближават коне.

За частица от секундата на Лейси му се прииска да убие Парсънс точно сега и точно на това място. Но да прибере този мъж и да го доведе в лагера беше изцяло негова грешка. Беше му се сторило, че Парсънс е корав мъж, корав по един ненатрапчив начин, но чувството му го беше подвело. И това се бе оказало фатално за Бъд Мънугиън. Това копеле тук го беше изоставило и побягнало като подплашен заек.

Докато яздеха, Лейси се оглеждаше наляво и надясно и внимаваше да не изпусне и най-малкото раздвижване по неравния тревист терен. Нищо. Нищо, освен тропота на техните копита и облаците скакалци, свирукащи навсякъде около тях. Той дръпна здраво юздите и принуди едрия дорест жребец да спре рязко. Парсънс го последва и се озова до рамото му.

Стояха така, задъхани — и хората, и конете — и се заслушваха.

Пук. Пук. Пукот от изстрели някъде зад тях. Очевидно хората на компанията нападаха. Техният час бе дошъл.

Парсънс понечи да се обърне и да тръгне натам, но Лейси се протегна и хвана юздата на коня му.

— Ние продължаваме, Парсънс. Мийгър знае какво да прави.

Парсънс сви рамене, после и двамата пришпориха напред.

Намериха Бъд на около половин миля надолу от пътеката. Достатъчно далече, за да не могат от лагера да чуят изстрелите. Достатъчно далече, за да не чуват изобщо нищо, освен ускореното дишане на техните коне и понито на Бъд, Блеки, което кротко хрупаше трева наблизо.

Бъд лежеше в дълбоката трева на една страна, сякаш се беше свил, за да поспи. Но когато Лейси се наведе над него, видя, че едното му око беше широко отворено, безжизнено като парче лед. Другото бе плътно затворено, сякаш му смигаше.

Лейси обиколи момчето и видя къде го беше уцелил куршумът. Високо в средата на гърба. Лейси положи шарпа в тревата, извади ножа си от джоба, коленичи и сръза ризата около раната, за да я огледа. Беше виждал пораженията от такива куршуми стотици пъти.

Парсънс все още стискаше револвера здраво в ръка. Сигурно не го беше пускал от началото на нападението. Лейси видя масления отблясък върху желязото на цевта му. Несъмнено човекът се грижеше образцово за оръжието си.

Никой друг не беше виновен за случилото се, освен Лейси. Единствено негова беше вината. Как можа да бъде толкова непредпазлив!

Лейси взе шарпа, вдигна го и простреля Парсънс в гърдите.

В този последен момент Парсънс също се бе опитал да се прицели, но се оказа неподготвен. Твърде млад за тази работа. Трябва да е очаквал, когато Лейси проумееше как е бил убит Бъди, да покаже

някаква изненада. Изненада, проклетия, гняв и едва чак тогава да се опита да стреля.

Парсънс беше прекалено незрял за работата. Бе видял Лейси да взема шарпа си (би трябвало да знае, че човек не оставя пушката си в тревата просто ей така), а после да вдигна оръжието си. Чак тогава Парсънс бе решил да действа?

Закъсня с частица от секундата.

Шарпът бе предназначен за бизони. 50-калибровият куршум изсвистя всред облак от фин барутен прах, прекоси седем стъпки тексаска земя и връхлетя Парсънс като локомотив. Покоси го в гърдите, разтроши костите му и отвори горната част на тялото му по шевове. Парсънс се разцепи като изпечен картоф и кръвта плисна от него като фонтан.

Лейси остави двата коня и Парсънс... и Бъд и яхна червеникавокафявия жребец към лагера със затопления шарп напреки на предния лък на седлото си. Надяваше се с цялото си сърце, че ще му се удаде шансът да убие поне още няколко от наемниците на Централната компания. Надяваше се с цялото си сърце и душа.

Но той отлично знаеше чия беше вината за смъртта на момчето. На един орфан безработен скитник с правдоподобна история. На едно бедно фермерско момче с хубав „Колт Пийсмейкър“. Компанията го беше изпратила там, за да получи работа в екипа им, ако може. Да поразузнае и да изпозастреля в гръб всичко, що можеше. Трябва да бе знаел точно момента на нападението и бе застрелял подло Бъд, за да им осигури спокоен проход. Не куршум от пушка бе пронизал гърба на Бъд. Беше 45-калибров куршум. Колт.

Божичко, какъв мръсник! Какъв отвратителен подлец! А в играта го бе вкарал Лейси.

Лейси пришпорваше бясно жребеца надолу по равнината, после забави малко при възвишението и се поспря за миг, за да огледа обстановката.

Обстановката беше добра.

Мийгър бе събрал пет или шест мъже около товарната каруца, които използваха пушките си, за да попречат на нападателите да докарат животните до панически страх. Оградата от две телени жици все още се държеше, макар че Лейси можеше да види как конете цвилеха, уплашени от праха, крясъците и изстрелите. Няколко коня бяха прескочили мрежата и бягаха на свобода, но по-голямата част бяха още вътре.

Мийгър бе оставил другите двама или трима души на конете, за да влизат и излизат от битката и да създават у нападателите безпокойство за сигурността на гърбовете им.

Тактиката му бе проработила успешно, поне досега.

Лейси можеше да чуе как старият човек ревеше като бик всред цялата шумотевица. Но времето работеше против тях.

Нападателите трябва да бяха дванадесет-петнадесет души. По шапките им Лейси съдеше, че са от Оклахома. Вероятно им бяха обещали конете, за да се заемат с тази мръсна работа. Освен това те бяха много по-корави и сурови мъже от каубоите на Енгъл Айрън.

Трима мъже лежаха в праха покрай товарната каруца, а до лагерния огън лежеше мъртъв и Том Кларк — мъжът с кривия врат.

Бяха дали вече твърде много жертви.

Лейси слезе от седлото и коленичи във високата трева на ръба на възвишението. Намираще се само на двадесет-тридесет крачки над лагера, но това му беше достатъчно. И на около четиристотин ярда. Щеше да бъде дългобоен обстрел.

Той повдигна шарпа, нагласи го, като подпря лакът на вдигнатото си коляно и даде поредица от изстрели по един мъж, яздец дребна сивкава кобила. Носеше елече и бомбе и, изглежда, той даваше заповедите на останалите.

Изстрелите го събориха от седлото, а Лейси, изненадан донякъде от точността си от такова далечно разстояние, измести малко прицела си встрани от разнеслия се гъст дим, за да си потърси нова жертва.

Вече го бяха забелязали и докато се нагласяше удобно в тревата, като поемаше с ноздрите си смесения дъх на цветя и барут, той дочу свистенето на куршуми покрай него.

Карабини. Чу нападателите да викат около лагера и увеличаващия се трясък от куршуми, които се изстрелваха под командата на Мийгър.

Но враговете бяха дяволски много. Лейси съзря един мъж с пушка, който си седеше преспокойно на коня там долу, като че ли се намираше на маскен бал, и се прицелваше в Лейси, сякаш това бе най-важната задача в живота му.

Лейси стреля по него и пропусна.

Плати за пропуска си с пронизваща болка в долната част на ръката. Завъртя се в тревата, без дори да се замисли, после се огледа, видя, че нараняването не е нещо особено, презареди и вдигна шарпа за нов изстрел.

Беше вече късно да се цели в същия стрелец. Той се беше потопил някъде в облаците дим и прах, които обвиваха лагера като плътна мъгла.

А нямаше и време. Трима ездаци с пушки вече се насочваха бързо по възвишението към него. Яздеха в пълен галоп и стреляха непрекъснато.

Бяха добри. Усети как крайчецът на шапката му потрепна под напора на случаен куршум, а след това чу жалното изцвилване на коня си, когато го улучиха. Грешката си беше само негова, трябваше да остави коня от другата, защитената страна на хълма.

Стреля и отнесе главата на първия ездач.

За кратък миг главата на човека изглеждаше така, сякаш се е превърнала в ярък червен флаг, който се носеше, подмятан от вятъра, после изчезна.

Нямаше никакво време. Лейси отново започна да се превърта в тревата, като се опитваше да презареди проклетия шарп, докато другите двама, несмутени от смъртта на другаря си, продължаваха безконечната канонада с оръжията си.

Лейси се изправи на колена и съзря един брадат мъж с широко отворена уста. Простреля копелето в рамото. Изстрелът го завъртя в седлото му като акробат.

Лейси отскочи бързо назад, докато третият стреляше в него. Куршумът потъна някъде долу. Лейси само усети тупването му в земята между краката си. Този тип май трябваше да вдигне малко мерника си... Лейси усети как времето забавя своя ход. Странно усещане, което го сполетяваше винаги при престрелки и сякаш беше част от уменията му на прочут стрелец.

Стреля два пъти по противника си. Веднъж под повдигнатата му ръка и веднъж в ребрата. Вторият изстрел проби дупка до гърба като свредло.

После се изправи. Времето бе възвърнало вече обичайната си скорост и до него достигнаха цвиленето и пръхтенето на ужасените коне. Долови и противната миризма на барут, примесена с уханието на прясна кръв, съчетанието на които едва не го накара да повърне на мига.

Лейси не се помръдна от мястото, където стоеше. Изпитваше силното желание да затвори очи, докато всичко свърши. После с леко движение на китката и като се прицелваше внимателно, той довърши двамата ранени. Или поне сметна, че ги е довършил, защото, както лежаха едва помръдвайки във високата трева, той не можеше да прецени къде точно ги е ударил.

После, като потискаше неохотата си, той се надигна и пое надолу по склона, презареждайки колта си, и започна да се оглежда за нови мишени за мерника си.

За няколко мига никой не се появи около него и той чуваше отчетливо бързата несекваща стрелба откъм товарната кола. Сега, когато нещата покрай него не бяха толкова шумни, той можеше да долови дори бавния, равномерен трясък на револвера на стария Мийгър.

След миг съзря един конник да се приближава. Както често се случва в престрелките, човекът минаваше точно покрай него, без да спира и без да стреля. Не беше нищо необичайно в сблъсъци като този да загубиш самообладание в определен момент, колкото и да си храбър.

Човечецът изглеждаше доста дребен. Носеше широкопола шапка, а под карираната му риза се подаваше червено бельо.

Лейси протегна ръка, прицели се внимателно и простреля мъжа в гърба.

Беше се прицелил високо между лопатките, но всъщност го улучи в кръста. Дребният мъж вдигна немощно ръце и се стовари от коня си. Кракът му се оплете в стремето, конят обаче намали ход, спря и така му спести мъчителното влачене из треволяка.

Когато Лейси отиде там, човекът бе освободил вече крака си и се подпираше несигурно на лакът, като се мъчеше да разкопчае кобура на

пистолета си. За нещастие беше го изгубил при падането си от коня.

— Ах, ти, мръсно копеле! — изкрещя той на Лейси. — Ти ли ме застреля?

Лейси кимна утвърдително.

— В гърба! — промълви човекът невярващо. От шока и болката по лицето му не бе останала и капчица кръв. — Ти ме простреля в гърба, краставо куче такова!

— Да бе, представи си — отвърна Лейси и го застреля право в сърцето.

Дори и след втория куршум на дребния му трябваше повече от минута, за да умре. Той падна по гръб и застана силно, притиснал две ръце към гърдите си. Притискаше и ровеше из дрехите си, сякаш можеше да затвори раната с пръсти.

Изведнъж Лейси осъзна, че всичко беше утихнало. До него достигна тропотът от препускащи коне и видя, че оклахомците го бяха обърнали на бягство. Бяха четирима, а единият беше прибрал на коня си един ранен.

Останалите бяха по земята, ранени или убити. Един от тях крещеше неистово до товарната кола. С изключение на този пронизителен крясък, всичко беше съвсем тихо.

Лейси се чувстваше доста прилично. Гаденето беше отшумяло напълно. Е, може би беше само мъничко уморен...

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Рано сутринта Лейси яздеше през високите треви. Вече се намираше на няколко мили от Енгъл Айрън.

Старият Мийгър беше останал, за да почисти лагера, да превърже ранените и да зарови мъртвите. Старият човек се опасяваше, че компанията можеше да е пратила наемници и в Айрън, за да направят колкото могат поразии и да изплашат до смърт мис Луис.

На Лейси това обаче не му изглеждаше точно в стила на Централната компания за добитък. Тези хора предпочитаха промъкването през страничните вратички — поне що се отнася до собствениците и жените — хора, които имаха далеч по-голямо значение от обикновените кравари. Лейси се съмняваше, че компанията ще иска да се забърка в престрелка с една дама. Това щеше да бъде най-сигурният начин рейнджърите от Остин да довтасат на минутата.

И все пак се чувстваше по-спокоен сега, като наближаваше ранчото. Не му беше необходимо да види Бъди Мънугиън погребан, за да приеме, че е мъртъв. Не искаше нищо да му напомня за това — или за онзи, който беше предложил на Парсънс да се присъедини към тях. Оклахомците бяха понесли значителни загуби. Компанията никак нямаше да се зарадва на този факт. Още по-малко щеше да се зарадва на този, който бе причината за тези загуби.

Четирима работници от Айрън бяха мъртви: Том Кларк, Чарли Йоргенсън, Бъд и още един мъж. Още трима бяха ранени, и то доста сериозно, та трябваше да бъдат закарани с колата. Дори и при това положение нападателите бяха по-силно пострадали. Шестима мъртви и четирима ранени. Ако беше някой друг, щеше да им пусне по един куршум в главите и край. Не и старият Мийгър. Той щеше да ги закара у дома си, да ги излекува и тогава да ги обеси, както си му е редът, на тополите в двора си.

Лейси яздеше един от новопридобитите коне, животно с як издължен гръб, което не бяха още кръстили. Походката му беше малко

грубичка, но беше много издръжлив.

Пристигна в ранчото преди обед.

Дръпна юздите на коня тъкмо до едно малко възвишение зад оградите и огледа Айрън отгоре. Нямаше бъркотия, не се забелязваше суматоха. Двама от помощниците, Фил Уолкър и един, когото не познаваше, ковяха дъски по покрива на конюшните, без да си дават много труд. Липсата на стария Мийгър оказваше своето разпускащо въздействие.

Лейси не можа да види мис Луис никъде навън, но от комина на къщата се извисяваше струйка дим.

Никакви неприятности. Компанията, изглежда, се бе задоволила само с опита да отмъкне стадото с конете.

Лейси подкара коня надолу към северната ограда, където беше разположен резервоар с вода за животните! Той спря, скочи от седлото, завърза коня на един кол и свали дрехите си. Воняха на барут, човешка и конска пот и засъхваща, разлагаща се кръв. Лейси видя, че един от мъжете на покрива гледа към него и му махна. След това сграби голяма стиска трева и влезе чисто гол в голямото водно корито, за да се измие.

Той чу, че мъжът му вика нещо, но не му обърна внимание. Плиска се дълго време в мътната вода като видра, после се изправи, за да се изтърка силно с грапавата трева.

— Лейси, кажи сега опитаха ли се да направят нещо с конете? — Уолкър бе застанал до оградата.

— О, да, опитаха се.

— По дяволите! Мътните да ги вземат! И... успяха ли?

— Не, не успяха. — Лейси отново седна във водата и се наведе, за да измие главата си, после я разтърси силно, за да се оцеди водата от косата му.

— Убиха ли някого от нашите при нападението?

Том Кларк беше много близък приятел на Уолкър.

— Убиха Том — каза му Лейси. — И още няколко души. — Той излезе от коритото. — Съжалявам, Уолкър. Том се би като истински мъж.

Все още гол, той свали седлото и юздата на коня и със силен удар по задницата насочи животното към обора. После взе мръсните си дрехи и патрондаша и прекоси двора към спалното помещение.

Уолкър не му зададе никакви други въпроси и не го последва. Вече до вратата на спалнята, Лейси се обърна и го видя да плаче, скри лице в каубойската си кърпа, опрян безпомощно на дървената ограда. Том Кларк и Уолкър бяха израснали заедно в Орегон. Лейси беше чувал, че Уолкър бил сирак и семейството на Кларк го взело и го отгледано като свое дете.

Лейси извади чисти дрехи от войнишката си чанта.

Старият Снел беше донесъл всичките му принадлежности от къщата на мис Мейнард с товарната си кола. Всичките му неща бяха изпрани и прилежно сгънати, а между гънките имаше и кратко писъмце от Силки Пъркинс.

Той приключи с обличането, изчетка ботушите от прерийния прах и прекоси няколкото ярда до къщата, за да се види с мис Луис и да ѝ разкаже какво се беше случило.

Беше тих и слънчев ден, спокойствието му се нарушаваше само от неравномерния ритъм на чуковете на работниците върху покрива.

Мис Луис го заведе в приемната си и отиде до кухнята, за да му направи чаша кафе. После дойде и седна до него, а той започна да ѝ разказва.

Тя не му беше задавала никакъв въпрос, откакто го бе видяла на вратата си, и се държеше толкова спокойно, сякаш се намираше на неделно празненство в училището. Когато се върна с кафето му обаче, Лейси видя, че ръцете ѝ треперят.

— Мъжете... — промълви тя.

Повечето фермери биха попитали първо за конете.

— Четирима са мъртви — отговори Лейси. — А няколко ранени.

Тя изтърва чашата си на пода, отпусна се на стола, без да обърне внимание на кафето, което започна да попива в килима ѝ. Вдигна ръка до устата си.

— Бъд. Това беше най-лошото — каза Лейси. — Убиха го заради моята непредпазливост. — Той коленичи и вдигна чашката. — Другите умряха в битката. — Той се протегна, за да остави чашата на една

малка масичка, и в този момент мис Луис се наклони напред и падна в ръцете му като простреляна птица.

Лейси едва успя да предпази и двамата да не се търколят на пода. Мис Луис беше едра жена. Не каза нито дума, но се притисна в него, зарови лице в рамото му и се разплака като дете. Той усети как сълзите ѝ навлажняват ризата му. Плачеше, сякаш изливаше с години непроливани сълзи. Изглежда, не беше в състояние да ги спре.

Той я полуизправи на крака и я отблъсна леко от себе си. Колкото и неугледна да беше обикновено, сега плаещата мис Луис представляваше една наистина тъжна гледка с кокалестата ѝ конска физиономия, сега сгърчена, зачервена и обляна в сълзи. Беше грозна колкото си искаш...

— Съжалявам — каза Лейси. Той не можеше да каже дали съжалява заради убийството на Бъд или заради всичката мъка и болка, която той и мъжете като него причиняваха на жените в тези сурови краища. Съжаление бе това, което чувстваше, и „съжалявам“ бе това, което каза... за всичко, което я караше да плаче.

— Простете ми — промълви тя. — Аз съм ужасна. Простете ми. — Тя рязко се изправи и застана с ръка, опряна на облегалката на стола. С другата си ръка извади една кърпичка от джоба на роклята си и започна да подсушава очите си. — Ами какво стана с конете? — попита и огледа стаята, сякаш не знаеше къде се намира, и се строполи в несвяст на земята.

Това беше най-ужасното нещо за Лейси.

Той не беше виждал жена да припада, откакто Кора Рипли се бе търколила по парадното стълбище на операта в Сан Франциско, и то защото се бе пристегнала толкова силно, за да покаже максимално прелестите си на Фейб Сноу, че не можеше да диша.

Но онова беше значително по-различно от това да имаш една едра кобила — фермерка, простряна на персийския килим пред краката си.

Лейси коленичи, подпъкна ръце под нея и успя да я повдигне. Беше много тежка. Пренесе я до вратата на спалнята, освободи едната си ръка, за да завърти дръжката, внесе я вътре и я положи на леглото ѝ.

Защо, по дяволите, тя нямаше някоя жена, която да ѝ помага? Поне една мексиканка за прислужница!

Мис Луис лежеше като безжизнена върху ярката жълто-червена кувертюра. В тъмнокафявата си рокля изглеждаше бледа като тебешир и отпусната като труп. Лейси се огледа за мивка, за да ѝ донесе вода, когато тя въздъхна и отвори очи.

Взря се в него за миг, после очите ѝ се разшириха и тя рязко се изправи седнала, изчервявайки се като полски мак.

— Мистър Лейси, страхувам се, че това беше много глупаво от моя страна. Аз никога, никога... Никога не съм припадала като някое разглежено момиченце... — Тя свали крака на пода и се опита да стане.

— Защо просто не си починете малко, мадам...

Тя седна отново.

— Питам ли ви за конете? — попита го тя и огледа стаята. — Бихте ли ми дали малко вода, ако обичате?

Лейси намери чаша на мивката, напълни я от глинената кана и ѝ я донесе.

— Конете са в добро състояние. Не мисля, че въобще сме загубили някой. Мистър Мийгър ще ги доведе рано утре.

Тя изпи водата и седна на ръба на леглото с наведена глава.

— Това е много добре — каза тя. — Вярвам, че благодарение на вас и мистър Мийгър... аз вярвам, че ще сме в състояние... да удържим Айрън... да се задържим тука.

— Да, мадам. И аз бих казал така. Ако можете да си намерите някои добри млади ездаци, сега... — Той съжали, че каза това, защото жената захлупи лице в ръцете си и започна да плаче отново.

— Чуй ме сега добре, мадам — каза Лейси и я стисна за раменете. — Всичките тези сълзи и припадъци и подобни глезотии са чиста загуба на време! — Той я разтърси здраво. — Какво си си въобразявала, че ще стане, когато си решила да гледаш ранчо тука? Някакви бандити се опитват да ти отнемат мястото. Можеш да се предадеш или да се бориш! Това е всичко! Няма други възможности!

Тя кимна и каза: „Да, прав сте“ с глас, все още заглушен в дланите ѝ. Лейси отиде до шкафа, отвори горното чекмедже и извади една чиста кърпичка, каквито повечето жени притежаваха с дюзини. Тя повдигна глава и започна да попива сълзите си.

Изглеждаше толкова съсипана, толкова тъжна, че Лейси каза:

— О, хайде сега, хайде — и се наведе и я целуна по бузата. След като направи това, тя промълви нещо и после извърна лице към него

като някое грозно новородено жребче, прегладняло и отчаяно търсещо да суче. Зацелува го с неопитни бързи целувчици, сякаш никога не беше целувала мъж.

Лейси седна до нея на леглото, чудейки се как, по дяволите, да излезе от положението, а тя го прегърна в отговор.

— Толкова съм самотна! — простена тя. — Толкова съм самотна!

Той я отдръпна от себе си, опитвайки се да ѝ каже нещо подходящо за момента, но тя го стискаше здраво и се притискаше към раменете му.

— Какво ще правя сега? — извика тя. — Какво ще правя, божичко?

Лицето ѝ се сви от мъка и безнадеждност.

Лейси не успя да измисли нищо по-специално или утешително, така че ѝ каза:

— Хайде, ето, ето — и я целуна, както би я целунал любовник.

Тя въздъхна и се отпусна успокоена за момент върху му, но устата ѝ бе напрегната под неговата.

— Успокой се, мила, хайде — заувещава я той. — Отвори се устните и бъди мила с мен.

Тя издаде неясен звук и той бавно усети как устните ѝ омекват под неговите. Целуваше я нежно, докато устата ѝ започна да се разтваря, а тялото ѝ да се отпуска в ръцете му.

— Ето така, хайде.

Той се наведе с нея върху леглото, целувайки я, и усети широко разтворените ѝ устни, влажния ѝ дъх и плъзна езика си в нея. Усети как се сгърчи за момент, сякаш се страхуваше. Но той я държеше неподвижна и след малко усети бавното влажно промъкване на езика ѝ покрай неговия. Тя не знаеше какво да прави и Лейси с изненада установи, че това го възбужда. Увещаваеше я безмълвно и търпеливо, галеше я, след това бавно изтегли езика ѝ заедно със своя, облиза го и внимателно го засмука.

Тя изпъшка нещо неразбрано и се опита да се мръдне, да отклони глава, за да поеме дъх, но той не ѝ позволи. Членът му беше станал толкова твърд, че го болеше в стегнатите панталони. Нахвърли се върху нея, като завладяваше устата ѝ и проникваше в нея с езика си тъй, сякаш я чукаше с него.

Усети я как се вдървява, когато, изглежда, разпозна ритъма и осъзна какво означава той. Промълви нещо неясно в устата му, той не я пусна.

Когато тя накрая се отпусна под него, стенейки под устата му, Лейси я притисна за момент, после се отдръпна и седна.

— Стани и се съблечи, Луис.

Тя лежеше неподвижно на ярката завивка на леглото с плътно затворени очи. Поклати отрицателно глава.

— Не — отвърна тя. — Не мога да направя това.

Той се измъкна от леглото, пресегна се към нея, стисна я за ръката и я изправи.

— Ставай и се събличай. Веднага.

Лейси застана встрани от леглото и започна да съблича дрехите си. Това, което беше започнало като успокояване, се беше превърнало в нещо съвсем различно сега. Беше изморен и възбуден от битката, членът му беше корав, а насреща си имаше една срамежлива, едра и кокалеста жена, в която да го сложи. Свали елечето и ризата си със замах и ги хвърли на стола.

Луис Бристъл седеше на ръба на леглото и го гледаше.

Той изу ботушите, после разкопча панталоните, свали ги, а после свали и долните гащи.

Тя се взря изумена в члена му.

Лейси пристъпи към нея.

— За пръв път ли виждаш?

Тя го погледна сепнато и се изчерви като божур. Повече отвсякога приличаше на кобила с тези широко отворени кафяви очи, с дългите кафяви коси, падащи на разбъркани от боричкането кичури върху леглото ѝ.

Лейси се пресегна, хвана едната от безжизнено отпуснатите ѝ ръце и я сложи там. Тя я обви около набъбналия член почти разсеяно, очите ѝ не се отделяха от него. После го погледна в лицето.

— Моля ви, помогнете ми, мистър Лейси — промълви тя.

Той се наведе, хвана я за рамената и отново я събори върху леглото. После се пресегна, сграби полите ѝ в ръце и ги занабера нагоре по бедрата.

— Не! — извика тя и се опита да го удари, но той хвана и двете ѝ китки с една ръка, стисна ги здраво и опъна ръцете ѝ високо нагоре над

главата. После, чисто гол, я обкрачи и я прикова към леглото.

Пропълзя надолу със свободната си ръка, хвана едно от колената ѝ и го натисна силно нагоре и настрани, разтваряйки я за себе си. Съзря воланите на бельото ѝ и долните ѝ гащи и задържа краката ѝ широко отворени със своите, докато свободната му ръка я изследваше на воля.

— О, не! Божичко, недей! — Тя се бореше яростно срещу него, гърчеше се и риташе, напрягаше глава в опит да ухапе ръката, която беше пленила китките ѝ.

Ръката му се плъзна през меките набори на фустата и усети дългите силни мускули на бедрата ѝ, докато тя необуздано риташе срещу му. Краката ѝ бяха дълги и силни. Под всичките тия поли и дантели се криеха дяволски хубави крака. Като на някоя танцьорка — издължени, добре оформени и с приятно развити мускули.

Бе се задъхала от усилието, което влагаше в борбата. Не спираше да повтаря „моля те, недей... моля те, недей прави това...“ Тя изви гръб и се надигна буйно от леглото, когато той докосна сочния, мек и топъл хълм, скрит между фините дантели.

— О, моля те, престани! — Гласът ѝ се извиси до писък и той пусна китките ѝ, за да запуши устата ѝ.

Тя започна да го удря с юмруци, но той не ѝ обърна внимание. Прокара ръката си по-навътре между бедрата ѝ, усети как хълмчето изпълва дланта му и го стисна здраво. Тя ахна и извика нещо срещу задушавашата я ръка, опита се да извърне глава и да се освободи от нея, да си поеме дъх.

Лейси се отпусна тежко върху нея и започна да отмахва дантелите встрани от примамващия го отвор, като ги издърпваше с нетърпеливи пръсти, и късаше цели ивици, когато прекалено много забавяха устрема му. После направо раздра плата на две и усети докосването на къдравите косъмчета по пръстите си. Той провря ръка и я усети цялата, гореща, сочна и набъбнала под натиска му.

Тя се надигна под него. Гърчеше се и се мятеше в опит да се освободи, но той не я пускаше. С една ръка затискаше устата ѝ, а с другата стискаше и изследваше отвора, галеше и дразнеше с пръст по ръба на влажната топла вдлъбнатина. Това тясно, горещо, сочно и потайно място. Той го погъделичка, поглади го, после протегна още един пръст, за да го вкара вътре и да го поразшири малко. Устните се

поразтвориха и той усети там лепкавата влага. Откри тясната малка влажна пролука и плъзна дълбоко пръста си в нея.

Тя извика и го заудря по лицето с юмруци, а дългите ѝ, силни бедра се мятаха неистово, в опит да го отхвърлят извън и далеч от нея. Докато тя риташе, Лейси усети влажният отвор да се движи и да се затяга около пръста му. Усети докосването на черешката ѝ по върха на пръста си, който сякаш плуваше в горещо масло.

Свали ръка от устата ѝ, докато тя се бореше за въздух и се опитваше да изкрещи. Легна върху нея и я целуна дълбоко, като издишваше дъха си в устата ѝ и я принуждаваше да поеме дъха му, слюнката му, езика му. После извади пръста си от нея, хвана члена си в ръка и го опря на входа ѝ.

С връхчето му се наслади на грапавия досег с къдравите туфички, а после и на хлъзгавата горещина. И тогава ѝ го вкара. Тя отново му се противопостави и се опита да го ухапе по езика, докато той я целуваше.

Той изръмжа, намести се и го вкара целия.

Тя изскимтя от болка и изви гръб, за да го отхвърли, и в този момент той се плъзна с цялата си дължина и разкъса булото на нейната девственост.

Лейси се задържа неподвижен, усещайки как дълбините на женствеността ѝ го обхващат плътно и го засмукват. Сега мис Луис лежеше неподвижна под него, задъхана и разтреперана.

Той се изтегли наполовина извън нея и тя изстена. После нежно навлезе отново, този път напълно безпрепятствено. Отново малко назад, и после пак навътре. Движеше се нежно над нея и в нея, усещаше хлъзгавите ѝ дълбини, цялата ѝ женска същност. Не се чуваше нищо, освен ускореното им дишане и меките, влажни звуци, когато проникваше в нея. Лейси наведе глава и започна да я обсипва с нежни целувки по устните, по извивката на дългата шия. Тя лежеше под него с очи, все още затворени като малко дете. Той се помръдна отгоре ѝ и долови миризмата на кръв, където я беше разкъсал, и лепкавото ухание на секс.

Започна да се движи по-твърдо, вкарваше ѝ го с бясна сила, набиваше ѝ го. Тя започна да стене силно при всеки негов удар. Усети дългите ѝ крака да се размърдват около него, докато тя се нагласяше в

опит да избегне болката, който всеки негов бурен тласък ѝ причиняваше.

— Моля те — прошепна тя. Очите ѝ бяха отворени сега и тя го гледаше съсредоточено.

Той се наведе да я целуне отново. Прошепна ѝ:

— Кобилката ми... хубавата ми малка кобилка.

Почувства прилив на обич към нея, поне за малко, и ѝ зашепна нежни думи, прегръщаше я и я целуваше страстно.

Тя изстена в устата му, а той засмука лекичко езика ѝ и усети как започва да се движи под него, да се напруга и да се повдига, за да го допусне още по-навътре. Бавно започваше да навлиза в ритъма му. Усети, че колената ѝ се повдигат и се отварят широко, все по-широко. Желаете го все по-дълбоко в себе си.

Той заблъска още по-силно. Усети как у него се надига вълна на удоволствие в него, толкова мощна, че беше почти болезнена. Влажната хватка на утробата ѝ го задържаше и се съпротивляваше на оттеглянето му, макар и последвано от незабавно нахлуване.

— О, господи! — извика тя. — О, мили боже! Прекрасно е!

Дългите ѝ крака се изпънаха от двете му страни, къдравите снопчета бяха напълно умокрани от кръв и сокове, а женското ѝ ухание го обгърна като облак. Започна да я чука още по-устремно, заравяше се дълбоко в нея, забиваше се, сякаш искаше да я нарани, сякаш искаше да я убие.

Тя изкрещя, надигна буйно хълбоци и протегна ръце, хвана го здраво за задните части, за да го задържи неподвижен в себе си. Ставаше все по-влажна и по-гореща, вкопчена като удавник в него, докато не я разтърсиха силните тръпки на освобождението.

Задоволството от нейния оргазъм засили собственото му удоволствие.

Тя вече се отпускате с тихи стенания в ръцете му, когато Лейси изръмжа и започна да се освобождава в нея. Отдаде ѝ се целият.

Час по-късно те все още бяха в леглото заедно, закачаха се и играеха на някакво подобие на дама върху измачканите чаршафи. Бяха изгубили половината фигури в бельото и трябваше да разчитат на думата на другия за състоянието на бойните си редици.

Разбира се, всеки лъжеше, защо наказанието от целувки и милувки беше повече от желано и се изпълняваше незабавно. Играеха вече втора игра, още по-забавна от предишната, и Лейси тъкмо се канеше да се обяви за победител и да си вземе наградата, когато дочуха някой да вика от градината, а след малко и да чука на вратата.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Беше Талбът.

Едрият червендалест адвокат стоеше на вратата на голямата фермерска къща облян в пот. Подмишниците на скъпия му сив костюм бяха подгизнали. Следобедът беше горещ.

Лейси се бе облякъл спокойно, преди да отговори на повикването. Луис все още се мотаеше из спалнята, изпаднала в пълна паника от мисълта, че това можеше да е старият Мийгър, върнал се порано от очакването. Тя се страхуваше какво би си помислил старият човек за нея, ако разбереше какво е направила.

— Какво искаш, Талбът? Мис Луис си е в стаята. Не се чувства добре.

— О, така ли? Ах, колко жалко — затюхка се адвокатът. — Много съжалявам да чуя това.

— Наистина ли, копеле такова? — Лейси протегна ръка и зашлеви адвоката през зачервеното лице. Беше тежък удар, та чак пръстите му се изличиха върху бузата на Талбът. Едрият мъж пребледня като тебешир и отстъпи назад. Той не се опита да отвърне на удара на Лейси. Дори не вдигна юмруци. — Ако не се намирахме в дома на една дама, щях да ти натроша кокалите, ти, краставо куче такова! — Лейси се разгневяваше все повече и повече от самото присъствие на мъжа.

Талбът седна на пейката до вратата и вдигна ръка до мястото, където го беше ударил Лейси. Беше заковал поглед в земята и не се осмели да го погледне в очите нито за миг. Лейси подушваше миризмата на уиски, която се излъчваше на талази от мъжа в следобедната жег.

— Аз... хората от Форт Уърт ме бяха наели да... да им бъда агент из тези места. — Той погледна бързо към Лейси, после извърна глава. Сините му очи сега бяха силно кървясали. — Нямах никаква представа, че ще има убийства.

— Ако кажеш само още една дума на оправдание пред мен — закани му се Лейси, — ще те закарам в треволяка ей там и ще ти пръсна черепа. — Той се обърна и закричи към къщата.

— Не, не, недейте... чакайте сега! Изслушайте ме! Аз... аз се нуждая от помощта ви!

— Моята помощ?

— Има един човек — каза адвокатът. — Дойде в Бристълтън преди три дни. Отседнал е в Гранд хотел...

— Какво ме засяга това?

Талбът впери очи към оградите за добитък.

— Той ще ме убие — отговори адвокатът на Лейси, все още загледан в далечината. — Ще ме убие... за да ми затвори устата за деянията на централната на север.

— Дрънканици. Те ще те убият, защото се провали.

Талбът нямаше какво да отговори на това.

— Чудесно, нека те убият — произнесе се Лейси и влезе в къщата.

— Не! Не! — извика Талбът, скочи на крака и се опита да последва Лейси в къщата. — Вие не ме разбирате!

— Разбирам ви много добре, мистър Талбът — чу се ясният глас на мис Луис. Беше застанала на входа на приемната, спокойна и овладяна като истинска дама. Косата ѝ, дрехата ѝ, обноските ѝ бяха олицетворение на женска изрядност. — Махайте се от къщата и от земята ми или ще накарам хората си да ви изгонят с ритници!

— Това не засяга само мен — умолително каза Талбът, който сякаш щеше да избухне в сълзи. — Този човек възнамерява да завърши започнатото от тях! — Той се вкопчи във вратата, за да се овладее. — Те са го изпратили тук в случай, че... че някои други неща не потръгнат. Заявявам ви, че той възнамерява да се погрижи компанията да се сдобие с това имение!

— Защо точно това имение, Талбът? — запита Лейси. — Има и други ферми.

— Не и на трасето на бъдещата линия на Тексаската и Южната железопътна компания. Линията ще минава оттука, човече! Догодина законопроектът ще бъде внесен в Остин!

— О, боже! — промълви мис Луис.

Лейси усети, че човекът казваше истината. Това обясняваше парите и усилията, вложени от Централната компания в борбата за ранчото. Железопътна линия, прекосяваща ранчото, неимоверно улесняваше доставката и експедицията на стоки и животни... а това означаваше, че цената на ранчото се увеличаваше двойно, ако не и тройно.

— Разбирате ли сега? — Талбът изглеждаше отчаян. — Този човек ще ме ликвидира! А после и тебе, Лейси! — Това бе казано с известна доза злорадство. — Той със сигурност ще те убие, освен ако ти не го изпревариш!

— А ти точно това искаш, нали? Аз да съм този, който ще ти извади кестените от огъня? Забрави го, Талбът. Аз си заминавам и не давам пукната пара дали този тип ще ти отвори дупка в стомаха или не. Извинявам се за езика си, Луис.

— Ами заминавай тогава, какво чакаш! — рече горчиво Талбът, лицето му бе зачервено като домат. — Защо да те е грижа за мен. — Очичките му се свиха хитровато. — Освен ако не се интересуваш от пари. Когато беше в града, изглеждаше, сякаш копнееше да ги имаш колкото се може повече.

— Най-добре да се омиташ, Талбът — каза му Лейси. — Докато все още можеш.

— Ще ти дам коня си — настоя Талбът. — Ще ти дам безценния си кон. И акциите! Имам акции от железопът...

Лейси се насочи към него и той автоматично се отдръпна, не спирайки да говори и умолява.

— Пийч ще убие стареца! Това е част от плана му!

— Мийгър?

Талбът спря на половината стъпала под вратата.

— Да, да, него. Пийч възнамерява да го предизвика на дуел. Той знае, че старецът ще се хване на уловката и ще има престрелка. Тогава Пийч ще го убие!

Лейси размисли върху чутото. Беше точно в стила им, разбира се. Когато старецът умре, Луис щеше да остане сама... сама, дори и да се броят няколкото й смотани помощника, сред които нямаше нито изявен лидер, нито дори поне един истински корав мъж. Това щеше да е последната стъпка на централната. И щеше да успее.

— Няма да посмеят — каза Луис, като се приближаваше към вратата. — Вие сте един долен лъжец, мистър Талбът!

— Кой е този Пийч? — попита го Лейси.

Талбът си сложи шапката на главата, за да се предпази от яркото слънце на стъпалата.

— Той е от Чикаго, доколкото знам. Убиец на име Джордж Пийч. Виждал съм го. Веднъж ме заговори, копелето, направи някакви забележки за времето! — Той погледна извинително към мис Луис. — Братовчед ми ми изпрати предупредително писмо за него...

— Що за човек е той?

— Ще се биеш ли с него, Лейси? Ще ти дам всичко, което поискаш!

— Що за човек е той?

Талбът неспокойно прочисти гърлото си.

— Напълно приличен на външен вид — отвърна той. — Особено ако не знаеш какво представлява. Изглежда като градско конте. Млад е.

— Не се дуелирай с него — каза Луис на Лейси. — Аз съм убедена, че нямаш никаква причина да се биеш с него — изглеждаше силно разтревожена. — Вие сте лъжец! — изкрещя тя на Талбът, после изведнъж се затича с вдигнати юмруци, за да го удари, а той, опитвайки се да й каже нещо успокоително, на свой ред се обърна и побягна надолу. Днес явно му беше ден за бягане.

Лейси хвана Луис за ръцете и я задържа.

— Чакай малко — извика той на Талбът. — Стой тука — после отведе Луис в къщата.

Когато Лейси излезе навън, Талбът бе застанал до великолепия си кон и го чакаше. Когато той се доближи съвсем, Талбът взе нервно да пристъпва от крак на крак. Всичкото му самообладание го бе напуснало и сега приличаше на едно огромно наплашено дете в потен тежкарски костюм.

— Ще го направиш ли? Ще се биеш ли с него? — попита нетърпеливо той.

— Стой настрана от коня ми — студено му рече Лейси, после отиде до сивия жребец и постоя за момент до него. Милваше го по гладката като коприна кожа, прекарваше нежно ръка по кадифената му муцуна. После с едно движение се метна върху седлото. Беше

мексиканско седло и доста по-плитко, отколкото му допаднаше, но конят — Рейн — беше стабилен като скала под него.

— Сега ме слушай добре, Талбът — каза той. — Оставяш при мис Луис една разписка, че е извършена продажба на този кон, после вземаш крантата, която тя благоволи да ти продаде, отиваш в града и си омиташ парцалите. Защото, ако утре вечер си още в града и този приятел Пийч не те е довършил — аз ще го сторя!

— Добре, добре! Ще се махна — побърза да обещае Талбът, но Лейси беше вече обърнал сивия жребец и го бе пришпорил в буен галоп.

Сивият беше вече негов.

Срещу пистолета му, в крайна сметка. Нямаше значение, че Талбът приличаше повече на страхливо псе, отколкото на мъж. Нямаше значение също, че Лейси не би могъл да замине за Мексико и да остави един храбър стар мъж без една ръка да бъде застрелян като бездомно куче насред улицата.

Беше дал пистолета си под наем... под наем за убийството на човек, когото никога не бе срещал. Срещу един кон.

Един обезобразен скитник с посребрена коса се наема да извърши убийство срещу стойността на един кон. Убийството трябваше да бъде извършено — нямаше спор по това — и той щеше да се опита да го извърши, независимо дали щеше да получи коня за награда или не. Но щеше да вземе коня, това беше сигурно. Това беше неговата цена.

Но така пропаднаше дори още по-ниско, отколкото бе пропадал досега.

Отколкото досега...

Лейси се носеше спокойно към града. Нямаше нужда от бързане. Довечера щеше да отиде и да огледа мъжа. Или пък да го потърси по кръчмите или в публичните домове, да го види как се държи, как се отнася с хората, как носи пистолета си.

Най-вероятно окачваше кобура си на рамото, ако беше от суетните мъже. Някои намираха този начин да носиш пистолета си доста неудобен. Може и да бяха прави. Но Джон Уесли Хардин го използваше. А дори и самият Джеси Джеймс.

Сивият жребец си струваше. Лейси усещаше свободата на животното под себе си, движението му, леката му и наперена походка. Той леко го докосна с шпори и конят реагира на момента и започна да засилва ход, без да губи гладкия си люлеещ ритъм. Талбът несъмнено беше страхливец, но си беше намерил и отгледал отличен кон.

Лейси подкара коня в галоп за около половин миля, после го спря, слезе от седлото, посегна към манерката на Талбът, отви капачката ѝ, помириса я, за да се увери, че не е пълна с уиски, наля малко от течността в периферията на старата си шапка „Стетсън“ и я поднесе до муцуната на животното. То наведе глава и започна да пие, а тъмно медените му очи бяха вперени в Лейси, нежни и невинни като на ангел.

Лейси стигна в града по тъмно и отиде веднага у мис Мейнард. Чувстваше се изморен и недоволен от себе си.

Старата дама изглеждаше достатъчно доволна да го види, за да го покани в приемната си. Големият Уилям се беше възстановил и пазеше вратата на заведението ѝ.

Те поговориха малко — за бизнес, за засадата на новото стадо (жители на града бяха чули невероятни истории за случилото се). После Лейси ѝ съобщи, че смята да напусне щата. Старата дама въздъхна, като чу това, и се залюля малко по-бавно на стола си, а малките ѝ ръчички не спираха дейността си.

— Добре, но ще трябва да кажете на Силки — каза тя. — Не одобрявам хора, които си вземат шапката и изчезват, без да сторят и кажат това, което е необходимо.

Лейси отвърна, че ще говори със Силки, и после за известно време между тях настана дружелюбна тишина. Той не спомена и дума за Джордж Пийч. От време на време на вратата се появяваше някое от момичетата, за да се увери, че това е наистина той.

Силки дойде да го вземе по-късно. Сара ѝ беше казала, че той се намира в къщата, и тя беше разкарала набързо един клиент на име Дейвис, за да може да слезе в приемната и да заведе Лейси в стаята си.

Двамата се качиха там и се насладиха на вечерята, която Сара бе донесла с обяснението, че е прощален подарък от мис Мейнард.

Когато чу това, Силки изгледа студено Лейси.

— Отиваш ли си? — попита тя и остави набодения с вилица картоф върху подноса, без да ги опита.

— Да, отивам си — отговори той и тя не каза нищо повече, а продължи да се храни, докато не изяде всичките си картопки.

Изглеждаше в достатъчно добро настроение, за да го приеме в леглото си веднага след като вечеряха. Лейси се беше опасявал, че тя ще усети уханието на Луис по него, но се тревожеше излишно. Собственият ѝ парфюм бе в твърде изобилно количество, предположи той. Това беше добре, защото не искаше да нарани чувствата ѝ, като се окажеше недостатъчно готов и копнеещ за нея. Но, изглежда, тя не забеляза бавните му действия или пък това нямаше особено значение за нея. Любенето им изглеждаше толкова хубаво и сладко, колкото и преди. След това те лежах в прегръдките си и говореха за Мексико и за това, как той ще ѝ пише оттам и ще ѝ изпрати нещо хубаво, ако се случи удобен случай.

— Нищо специално — каза тя. — Нищо скъпо. Просто нещичко.

И Лейси ѝ обеща. Чувстваше се много благодушен, а и тя не бе разбрала за Луис. Не му се искаше да я наранява по никакъв начин.

Към десет часа вечерта, когато клиентите вече пееха въодушевено и зачестиха посещенията си по стаите на момичетата, Лейси се обърна в леглото, целуна Силки по гърдата и ѝ прошепна довиждане. Тя го целуна, каза му довиждане и го шляпна здраво по задника за прощално, когато той започна да се облича.

— Внимавай — каза му тя. — Пази се.

Лейси разбра добре какво има предвид тя.

— Ще внимавам — отвърна ѝ той. — И няма да забравя за подаръка ти.

Тя въздъхна, прозя се и се приготви отново за сън, докато той се обличаше.

Вече готов, той се спря и се наведе да я целуне нежно по шията, после се отправи към вратата.

Когато тя се затвори тихо след него, Силки промълви беззвучно в тъмнината:

— Миришеш на жена, копеле мръсно! — После тя дълго плака. — Дяволите да ги вземат всички мъже! — Прошепна тя и заспа.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Лейси вървеше по южната улица, като от време на време се прозяваше. Чувстваше се изморен и скован като дърво. Стар и крехък като предавка без ремък. Майка му обичаше да повтаря тази поговорка. Тогава му беше звучала абсолютно безсмислено, но сега я разбираше много добре. Той протегна ръце, като едва не свали нечия шапка и разкърши рамене, за да прогони напрежението от мускулите си. Тази вечер беше доста оживено навън. Развеселени и попийнали хора. Сериозни и уважавани хора. Всички се опитваха да прекарат времето по най-приятния според тях начин.

Беше му трудно да се измъкне от леглото на Силки, за да ходи из града и да търси Джордж Пийч. А може би малко се страхуваше да го открие. Нямахше да е първият път, когато да се чувства малко изплашен. Щеше да е истински глупак, ако не се тревожеше заради Джордж Пийч. Тревожеше се също и заради убийството, което със сигурност щеше да му се наложи да извърши или поне да опита. Проповедниците казваха, че да убиеш някого, било като да убиеш част от себе си.

Отчасти това бе вярно. Онова, което не знаеха, бе удоволствието от убиването и срамът от това удоволствие. Нямахше начин да знаят това. Да знаят, че да убиеш човек, да видиш как светлинките на живота му угасват по твоя воля, може да бъде най-върховното удоволствие на света.

Именно това удоволствие покваряваше хората от този тип.

Беше ли покварило него? Би било честно да отговори с „да“. Да, беше.

Би могъл да се махне, разбира се. Да се махне и да ги остави на волята на Пийч. Щеше да е адски неприятен сюрприз за Талбът да открие, че Лейси дори не се е опитал да свърши работата, а просто е духнал надалече със сивия жребец без дори един изстрел.

Но щеше да е адски неприятна изненада и за стария Мийгър едно наконтено хулиганче от Чикаго да му хвърли чаша бира в лицето

пред дузина свидетели в някоя кръчма, да го нарече скапан страхливец и да му предложи да защити честта си с куршум на улицата.

Защото, ако това се случеше, старият човек щеше да се нахвърли с гръмогласно възмущение върху нахалника, щеше да излезе на улицата, да посегне към огромния колт на кръста си, без въобще да се замисли. Щеше да посегне, бавен и тежък като мичиганска меласа, и наемникът от Чикаго щеше да го застреля на момента.

Това щеше да е славен край за един стар тексасец може би. Но пък щеше да остави мис Луис съвсем сама в Енгъл Айрън и компанията щеше да се добере до ранчото ѝ за по-малко от месец.

Това беше битка, която един стрелец с неговата репутация не можеше да отклони. Известният на всички Бъкскин Франк Лесли (мистър Лейси сега) беше предизвикан да извърши това, в което беше най-добър.

И как би могъл да го избегне? Би ли могъл да остави Ботвел да убие Бъд край оградата? Да се остави на Ейб да го пребие? Да позволи на братята да убият Бъд в онази кръчма? Макар че Господ му е свидетел, той беше спасил момчето само за да го изгуби по-късно. Да беше стоял далеч от новото стадо тогава! Може би. Може би, ако не се беше заел с това стадо, момчето можеше да е живо и досега. А освен това можеше да стои надалеч и от леглото на мис Луис.

Беше се възползвал от болката и самотата ѝ като последния негодник. А тя се беше оказала толкова сладка. Не можеше да си спомни без съжаление за тези дълги силни крака, обвити около него, нито пък за лудешките първи тласъци в тясната ѝ утроба.

Странно беше човек да съзерцава собственото си падение. Ставаше все по-бавен с оръжието, в това бе напълно сигурен. И с този запомнящ се белег на лицето... А пък да се заеме да застреля някого, за да получи желанния кон, беше просто върхът. Падение, и то главоломно. Гнилата, порочна жилка в същността му, която му бе позволила да участва в дуел с пистолети като младеж, се бе превърнала с годините в непроницаема завеса. Лейси си помисли, че може да се окаже, че в края на краищата развитието му е застинало на стадия на едно трудно и жестоко хлапе. Разглежено, състарено, покварено сега вече хлапе. Кое то без пистолета си представляваше едно голямо нищо.

Все по-лош ли ставаше? Да, може би. Но все пак полезен инструмент за някои почтени хора, които непрекъснато искаха да го

използват. Почтени, ха!

На ъгъла, където се пресичаха южната и долната улица, той зави и тръгна към главната. Няколко гаменчета търчаха неуморно в тъмнината. Гонеха едно куче със завързана на опашката му тенекия. Горкото животно тичаше като подивяло, а момчетиите препускаха след него като сърни и мозъците им явно бяха завладени от нови идеи за инквизиращи забавления.

Лейси осъзна, че не му стига търпение да чака до сутринта, за да предизвика Джордж Пийч. Въобще не му беше работа на този идиот да бие всичкия път от Чикаго до Тексас. Много глупаво от негова страна.

Защо да не го потърсеше и да не му кажеше какво мисли по въпроса?

Възможно беше мъжът да е много бърз, разбира се. Всъщност беше длъжен да е бърз. И най-вероятно имаше отличен прицел. Градските фукльовци много си падаха по стрелбата в цел. Те не харесваха тъмнината. Предпочитаха осветените, шумни места. Тъмнината би могла да повлияе на точността на противника.

Да, това също доказваше неговото падение — да пресмята как да прецака противника, да го постави в затруднено положение. Бе имало времена, когато дори не би му хрумнало да елиминира предимствата на човека насреща му. Защото тогава не бе имало нужда.

Лейси крачеше под ярката светлина на фенерите — сини за кръчмите, червени за публичните домове и обикновени жълти керосинови лампи, за да виждаш накъде се движиш, които хвърляха дълги тъмни сенки около силуетите на преминаващите. Накрая стигна главната улица. Тя се оказа по-тиха от предишната. Може би защото влизаше в територията на посещение на помощник-шерифите.

Предполагаше, че ще намери човека от Чикаго в бара на хотела при Търли — единствения ирландец, на който му бе издадено разрешително да отвори заведение на главната улица, или при Гюс Гробард, при когото се предлагаха студени напитки, а трима музиканти на рог свиреха немска танцова музика. Изглеждаше точно като заведение, което би привлякло вниманието на човек от големия град.

Никой от посетителите на грандхотела не отговори на представата му за търсения от него човек. Гостите на Търли бяха само няколко картоиграчи и кротки местни жители, които си пийваха полека на бара.

Намери го при Гробард. Беше се качил на подиума на музикантите и караха приятен квартет с един картоиграч и двама мъже, които притежаваха стъкларски магазин на главната. Лейси не ги познаваше, но ги беше зървал през витрините на магазина им при разходките му из града. Пееха чудесно и един от оркестъра им акомпанираше с рога, украсявайки мелодията с неочаквани подсвирквания и провиквания. В ръката си Пийч държеше сандвич с говеждо месо и го размахваше ентусиазирано в ритъма на мелодията. Залата бе претъпкана.

В момента, когато пристъпи прага на заведението, Лейси бе разбрал кой е Джордж Пийч. Пийч бе първият човек, който всеки би погледнал, когато влезеше тук.

Изглеждаше като джентълмен. И много млад.

Беше хубав, строен мъж, облечен в изискан кремав летен костюм със сиви гети и черни обувки, сламена шапка с плоска периферия на главата си, наклонена дотолкова, че да можеш да забележиш тъмната му коса, разделена на път точно в средата, съвсем като на някой възпитаник на „Йейл“. Беше млад и лъснат като начинаещ сводник.

Лейси забеляза, че носи револвер в дълбок кобур под лявата си ръка. 38-ми калибър, най-вероятно. Елегантният му костюм бе ушит специално да прикрива оръжието му и Лейси не видя друг пистолет или нож по него.

Лицето му беше с фини приятни черти и се усмихваше, докато пееше. На пръв поглед един идеален млад мъж, зеницата на окото на милата си майчица — докато не забележиш револвера му.

И без съмнение — истински дявол с момичетата.

Централната компания за добитък трябва да се бе бръкнала доста надълбоко, за да привика това младо изискано копеле от Чикаго. Явно беше голяма работа, личеше си отдалече.

Лейси си проби път към бара, поиска чаша бира и започна да обмисля как най-лесно да убие Джордж Пийч. Барът беше претъпкан и шумен, но той можа да чуе, че квартетът започва нова песен. „Ела в градината, девойко...“ Тази песен я караха по друг начин, по-леко, по-прочувствено.

Стремително падение... Песента беше по-лека, защото Джордж Пийч не пееше повече в квартета. Той се плъзна до Лейси на бара,

вдясно от него, и му се усмихна в голямото огледало зад бара на Гюс Гробард.

— О, божичко — каза той. — Май те стреснах.

— Да, по дяволите, почти успя — отвърна Лейси и точно така си беше.

Отблизо Джордж Пийч не изглеждаше толкова млад, но все така приятен. Лейси го погледна в очите и разбра, че е отракан тип. Очите му бяха сиво-зелени и криеха нещо в себе си, което намекваше, че притежателят им е врял и кипял. Между нас казано, помисли си Лейси, всички ние сме врили и кипели.

Пийч беше застанал много наблизо вдясно от него, така че да може да използва лявата си ръка, за да блокира движенията на Лейси, а самият той да може да достигне оръжието си с другата ръка.

Нямаше да има разходка в тъмното с Джордж Пийч.

Всичко щеше да се реши тук.

— Талбът? — попита Лейси.

— О, да, наистина — отвърна Джордж Пийч. — Направо си изпочупи краката да дойде в града и да ми разкаже всичко — усмихна се той. — Държеше да се нареди откъм печелившата страна, която и да е тя, предполагам. — Сега той пусна една въздишка. — Гледай сега, аз оставих проклетия сандвич, за да дойда тук. На бара няма дори чиния с яйца, а аз направо умирам от глад. — Той хвърли бърз поглед към Лейси. — Няма смисъл да се безпокоиш за мистър Талбът. Някакви бандити го пипнали и го застреляли в главата...

Лейси надигна левия си ботуш и сложи подметката на медната релса на бара.

— Значи — каза Пийч, като се надвесил над дясното рамо на Лейси — ти си човекът, който създава толкова неприятности на компанията. Така, така, аз въобще не съм изненадан, ама ни най-малко. Талбът ми каза, че си корав мъжага, и наистина изглеждаш така. Той ми описа белега — по него те познах. По него и по начина, по който влезе в заведението...

Лейси свали дясната си ръка от чашата с бирата и я отпусна небрежно отстрани. Пийч погледна надолу и се обърна към него. Едва-едва. В същия миг Лейси се пресегна с лявата си ръка, извади арканзаския нож от левия ботуш, замахна и промуши Джордж Пийч дълбоко в хълбока.

Пийч изрева и отскочи назад бърз като котка. Беше ударен жестоко. Острието се бе натъкнало на ребро, бе се плъзнало на около пет инча дълбочина и там бе заседнало. Когато Пийч отскочи, ножът се изплъзна от хватката на Лейси, но продължи да стърчи нелепо от тежкарския костюм на Пийч. Кръвта не бе започнала още да тече.

Лейси стоеше тих и неподвижен и наблюдаваше Пийч, който се отпусна на мъжете зад него, а ножът, стърчащ от ребрата му, проблесна на мъждивата светлина. Той вмъкна ръка в жакета си и я извади с бързината на гърмяща змия. Оръжието му бе никелиран 38-калибров пистолет. Изненадани, мъжете, на които се беше облегнал, тъкмо започваха да се обръщат, за да видят какво става, и да отворят уста, за да изразят недоволството си. Пийч изглеждаше като обхванат от пристъп на бяс с разкривеното си лице, грозната гримаса на устата и нечленоразделните звуци, които се процеждаха през стиснатите му зъби. Той и Лейси се гледаха един друг, сякаш бяха единствените двама души на земята.

Лейси извади пистолета си и простреля Пийч в корема.

Бяха много наблизко и куршумът отхвърли Пийч още по-силно върху хората зад него. Мъжът от Чикаго се възползва от това, за да се задържи, и дори не се опита да протегне ръка, за да се хване за бара. Лейси усети болката, преди дори да чуе изстрела. Остра, пронизваща болка отстрани на шията му, почти до рамото. Той стреля в Пийч още веднъж, този път право в гърдите.

После до него започнаха да достигат крясъците на мъже и тропотът на паникьосаните им стъпки, преминаващи в неосъзнато бягство, което да ги спаси от куршумите. Суматохата изведнъж се стовари върху главата му. Когато мъжете се разбягаха с единствената ясна мисъл в главите си да се озоват навън, Джордж Пийч изведнъж се оказа без опора. Той започна да пада бавно назад, запазвайки животинското изражение на лицето си, вдигна блестящия си пистолет и стреля отново.

Този път не го заболя. Просто левият му крак се подгъна и той падна на колене до бара, натисна още веднъж спусъка на колта и уцели Джордж Пийч в лицето.

После Лейси се надигна тежко и с мъка си запробива път навън през ревящата тълпа. Пистолетът все още беше в ръката му и те се

заразбягваха стреснати пред него. От шума и миризмата в заведението му се гадеше.

Беше малко по-шумно, отколкото можеше да понесе. Левият му ботуш бе малко по-тежък. И беше оставил проклетия си нож.

Беше великолепен нож, а той го бе оставил.

Един от мъжете не се отдръпна от пътя му — просто си стоеше на мястото и се свиваше, сякаш Лейси продължаваше да стреля. Лейси го удари с все сила с колта и мъжът падна на земята.

Усети как стомахът му се разбунтува. Не знаеше дали ще може да излезе оттам, преди да повърне. Не искаше да има свидетели на слабостта си.

В никакъв случай.

Лейси прекоси южната улица, като куцукаше. Едва се тътреше — чувстваше левия си крак като парче дърво.

На негово място Мийгър не би имал и най-малкия шанс. Пийч бе извадил този 38-ми револвер със смайваща бързина. Сякаш от ребрата му изобщо не стърчеше нож, потънал до дръжката във вътрешностите му. Лейси си помисли с какви сърцати мъже му се падаше да се дуелира. Зли, но сърцати...

Вторият изстрел трябва да бе строшил костите на крака му. Дочу озадачени викове откъм главната улица. Вероятно съдържателите на кръчмата бяха тръгнали по петите му — все пак това беше второто му убийство в града. Прекалено много, за да могат достопочтените граждани да го преглътнат...

Той отиде до Комптън, събуди го и си прибра елечето. Щеше да е чудесна добавка към сивия жребец, Рейн...

Стори му се, че кракът му малко по малко си възвръща чувствителността. Което означаваше, че скоро ще започне да го боли непоносимо. Това долно копеленце от Чикаго...

Пристигна в Енгъл Айрън след изгрев-слънце. Беше облякъл новото си елече, но иначе се чувстваше стар и опърпан както и преди. Комптън бе изул ботуша от ранения му крак в задната стаичка на магазина си, бе промил раната и бе я превързал. Гледката бе ужасна. Куршумът бе минал чисто през крака му, но бе счупил костта. Комптън бе успял някак си да му обуе отново ботуша, докато Лейси едва не примираше от болка.

И все още едва не примираше от болка.

Не беше се сбогувал с никого у мис Мейнард, с изключение на големия Уилям, който го беше изпратил до двора и му помогна да оседлае сивия жребец.

— Кажи „довиждане“ на момичетата от мене. На мис Мейнард също. И най-вече на Силки Пъркинс.

Големият Уилям обеща и му помогна да се качи на коня.

След това той го подкара. Чакаше го дълъг път. Сивият жребец яздеше гладко и стабилно като влак по равно, но въпреки това Лейси усещаше такава силна болка в крака, че чак в очите му избиваха неканени сълзи. Другият куршум го бе одраскал по шията, слава богу, че беше само на милиметри под кожата. Тази рана също го болеше, но не така свирепо като крака. Ако не беше заради проклетия им комитет срещу безредиците, той би могъл да посети някой лекар в града... Силно се беше изкушавал да го стори, толкова нетърпима беше болката, а ако комитетчиците желаеха да се пострелят с него — е, нека заповядаха.

Когато изкачваше хълма пред ранчото, слънцето вече печеше безмилостно на хоризонта. Повечето от работниците бяха излезли с добитъка, но трима души обяздваха коне в най-близката ограда. Всъщност обяздваха двама, а третият, май беше старият Снел, седеше на оградата и им даваше наставления.

Лейси насочи коня си надолу по ската, после препусна в галоп покрай отделението за телетата и мина покрай каубоите. Снел му махна дружелюбно и Лейси му отвърна.

Нараненият му крак пулсираше от болка с всяка стъпка на сивия жребец. Щеше да бъде истинско мъчение да слезе от седлото, камо ли да върви.

Когато влезе в двора, Лейси съзря стария надзирател, Мийгър, който се извисяваше като канара под кухненския навес и говореше с мис Луис. От печката се извиваше гъст пушек — едноокият Мануел приготвяше закуска за обитателите на ранчото.

Лейси отиде при тях.

Те го наблюдаваха как се приближава. Старият Мийгър го изгледа намръщено и каза:

— Хей, какво, по дяволите, си въобразяваш, че си направил, момче? Да застанеш между мен и моя враг? Да не искаш да ти

благодаря? — Думите едва се процеждаха през гневно стиснатите му устни.

— Просто си помислих, че ще сте твърде зает, за да си губите времето с него — отвърна Лейси. — И реших, че мога да ви отменя. — Той слезе от коня, полагайки всички усилия да не се стовари като пън на земята.

— Ти си ранен! — извика мис Луис, после изтича до него и го докосна по ръката.

— Навехнах си глезена, докато се биехме — излъга Лейси. — Нищо работа.

Не можеше да остане повече тук. Нямаше смисъл да предизвиква централната да обърне нещата във въпрос на лично отмъщение и да започне да изпраща наемни убийци един след друг.

— Влез в къщата — каза тя.

— Благодаря, но няма да влизам. Ще тръгвам веднага.

Тя пребледня, очите ѝ се напълниха с мъка и безнадеждност.

— Какво се случи, момче? — попита старият Мийгър.

— Човекът е мъртъв. Съмнявам се, че ще пратят още някого. Вече се вдигна много шум и това не е добре за тях. — Лейси се облегна небрежно на коня си, за да облекчи тежестта върху ранения си крак. — Ако мен ме няма тук, те няма да имат никакво лично основание да...

Мийгър го изгледа изпитателно.

— Вие си имате вече нови коне. Идете и наемете четири-пет млади и здрави момчета. Струва ми се, че централната ще остави нещата както са сега — квит сте. А и вече знаете, че линията ще минава оттук.

— Надявам се, че мистър Талбът е офейкал надалече — каза Мийгър, но видът му говореше, че няма да има нищо против да го докопа с огромните си ръчища.

— Не достатъчно далече — или недостатъчно бързо. Наемникът, пратен от компанията, го е застигнал и убил. — Лейси усети как му се пригади, толкова беше изморен. Време беше да си заминава... — Дойдох да си взема седлото... и другите неща.

— Аз ще ти ги донеса, момче — каза старият Мийгър и поведе коня му, мърморейки неразбираемо под нос.

Мис Луис задържа пръстите си върху ръката на Лейси.

— Остани за известно време с нас — каза му тя меко. — Остани и си почини. — Тя продължаваше да го гледа нежно и сериозно с големите си тъжни очи.

— Не — отвърна той. — Трябва да вървя.

— Ако... — започна тя колебливо — ако бях по-красива, тогава... ти щеше ли...?

— Ти въобще не си красива, Луис, но си прекрасна жена, по-прекрасна, отколкото мнозина мъже заслужават. — И това беше самата истина.

Той можеше да остане... наистина можеше. Лейси бе докоснат от странното прозрение, че те могат да имат деца — той и Луис. Представата беше толкова жива, сякаш беше истинска, сякаш беше осъществима. Щяха да имат две момчета. Две едри, грозновати и добродушни момчета. И по дяволите, ако можеше да каже откъде идваше тази му увереност.

Но централната нямаше да го забрави. Беше им навредил твърде много. Те нямаше да мирясат, докато не откриеха всичко за Фин Лейси. И някой ден щяха да узнаят за миналото му. И тогава...

Не, нямаше да има установяване в Енгъл Айрън. Нямаше да има некрасива съпруга с прекрасно сърце. Нямаше да възпитава собствени синове.

Нищо такова нямаше да има.

Наперен млад убиец — красив и самодоволен млад сводник и мошеник — един ужасяващо бърз стрелец на име Бъкскин Франк Лесли го беше лишил от всичко това. Беше ограбил бъдещето му.

Мийгър се върна, водейки сивия жребец зад себе си. Беше го оседдал и натоварил нещата на Лейси. Шарпа беше затъкнал в джоба на седлото.

— По дяволите, момче — каза Мийгър и погледна сурово Луис. — По дяволите! Защо си заминаваш?

— Време е, сър.

— Защо? Ето, ще наемем хора. Ще се борим срещу всичко, което предприемат онези разбойници. Никой няма да те докосне и с пръст дори. — Той постави внушителната си длан върху не по-малко внушителния „Колт Уолкър“ на пояса му. — Остани при нас, синко. Свий гнездо тук. — Той погледна към Луис и се изчерви като момченце. — Ние искаме да останеш...

Луис се усмихна топло на стария човек.

— Не, мистър Мийгър, той трябва да върви. — Тя погледна с разбиране Лейси. — Така е, нали?

— Да, скъпа моя — отвърна Лейси. — Иначе бих останал завинаги... — Той изкуцука до нея и я целуна леко по устните, после отиде до сивия жребец и го яхна.

Излезе от двора, без да погледне нито веднъж назад. Не го стори, докато не стигна хълма. Болката в крака му го гореше като огън, но той се радваше на буйните му пламъци, защото прогонваше по-силната, по-дълбоката болка.

Щеше да е великолепно утро, ясно и хладно. Две чучулиги се извисиха пред погледа му, бръснейки в полета си безкрайните треви.

На билото на възвишението дръпна юздите на коня и се обърна назад. Далече под него две малки фигурки все още стояха в двора на ранчото и го наблюдаваха.

Старият човек вдигна ръка и му помахаша. Жената не направи дори едничък жест.

Лейси обърна коня, пришпори го силно и полетя.

Издание:

Рой Лебо. Градът на пистолетите
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Ивелина Илиева

ISBN: 954-19-0110-8

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.